Jonas Burkus

Apsireiškimai

Europoje ir Amerikoje

LUMEN VILNIUS

Jonas Burkus

Apsireiškimai

Europoje ir Amerikoje

2

UDK 23/28 (4)(73)
Bu324

Viršelio dailininkė Aušrinė Bareikytė
Nuotraukas reprodukavo Arturas Valiauga

Išleista autoriaus lėšomis
10 000 egzempliorių

ISBN 9986–410–26–6

© J.Burkus
© LUMEN leidykla, 1996

Jonas Burkus

Apsireiškimai

Europoje ir Amerikoje

2

LUMEN leidykla VILNIUS 1996

Pareiškimas:

Prisilaikydamas pop. Urbono VIII nurodymų, šios knygos autorius ir leidėjas pareiškia, kad priima galutinį Šv. Sosto sprendimą šioje knygoje aprašomų mistinių įvykių reikalu.

Tikėjimo Mokslo kongregacijos nutarimu (A.A.S. 5. 58, 1186), kurį pop. Paulius VI patvirtino 1966 m. spalio 14 d., Imprimatur nėra reikalingas leidiniams, kuriuose yra aprašomi nauji apsireiškimai, pranašystės arba stebuklai, jeigu jie neprieštarauja tikėjimui ir dorai. Tad naujame Bažnyčios teisyne apie tai visai nekalbama.

Pratarmė

Nuo pat krikščionybės pradžios šv. Motina Marija apsireiškia žemėje Dievo parinktiesiems, kad primintų žemės keliautojams jų pareigas Dievui, Bažnyčiai, sau ir artimui. Dažniausiai ji apsireiškė Europoje, kur anksčiausiai ir plačiausiai paplito krikščionybė. Ji niekados neapsireiškė išimtinai pagoniškuose kraštuose, pvz., pirmais šimtmečiais Amerikoje, nes vis vien ten ji nebūtų suprasta ir priimta.

Europoje šv. Motinos apsireiškimų įvyko visais šimtmečiais, ypač pastaraisiais dešimtmečiais. Bet tai nereiškia, kad jie visi yra autentiški, atėję nuo Dievo. Ir piktoji dvasia gali apsireikšti Kristaus, šv. Marijos, angelų, šventųjų ar kokios nors stigmatizuotos vienuolės išvaizda, kad skelbtų iškreiptą Kristaus mokslą bei religinę praktiką, kad tuo žmonijon atneštų religinį sumišimą, nepasitikėjimą Dievu ir Bažnyčia ir taip žmonija nutoltų nuo Bažnyčios, tikėjimo ir savo išganymo.

Kalbant apie pastarųjų dešimtmečių apsireiškimus, kurių kai kuriuose kraštuose įvyko kelios dešimtys, tik keli yra visiškai ištirti ir aprobuoti. Daug daugiau jų vietos vyskupo yra pasmerkti ir atmesti, o kai kurie tebėra tiriami. Stropiai ištyrus, tik vietos vyskupas ordinaras skelbia, kad jo vyskupijoje įvykę apsireiškimai yra nuo Dievo ar nuo piktosios dvasios, ar liguistų žmonių vaizduotės padarinys.

Šioje knygoje yra aprašyti tik parinkti šv. Motinos Marijos, kartais palydėtos jos dieviško Sūnaus bei angelų, apreiškimai, vyskupui ordinarui aprobavus juos arba netoli to. Pasmerkti 'apsireiškimai' čia visai neminimi. Beveik apie visus apsireiškimus, bent apie šimtą, yra išleista daug knygų įvairiomis kalbomis. Rašydamas straipsnį šiai knygai apie apsireiškimus Medjugorjėje, pvz., naudojausi septyniomis didelėmis knygomis, parašytomis labai rimtų to dalyko žinovų.

Daugelis apsireiškimų Europoje ir Amerikoje čia aprašoma labai trumpai. Tik keli atvejai aprašyti plačiau, kad skaitytojas susidarytų geresnį vaizdą apie privačius apsireiškimus ir kad apie kiekvieną paminėtą ar nepaminėtą apsireiškimą buvo galima parašyti tokius ar net ilgesnius straipsnius ar net knygas. Susidomėjusieji kuriuo nors dangiškosios Motinos apsireiškimu ir jos pamokymais bei perspėjimais, plačiau gali pasiskaityti knygų kuria nors kita kalba.

Pirmoje to paties autoriaus „Apsireiškimų" knygoje yra aprašyti parinktieji šv. Motinos apsireiškimai Azijoje ir Afrikoje, antroje – Europoje ir Amerikoje. Apie keletą tokių apsireiškimų pasakojama to paties autoriaus knygoje „Mūsų dienos".

Dėkoju visiems, kurie parūpino knygų, skatino parašyti ir šią knygą, knygos leidėjams, platintojams, skaitytojams, recenzentams. Tegul ir ši knyga paskatina juos eiti Viešpaties ir jo Motinos nurodytu keliu.

Autorius

Apsireiškimai Europoje

Apsireiškimai Italijoje

Italija turi daug Bažnyčios priimtų šventųjų. Daugeliui jų apsireiškė šv. Marija, kartais palydėta jos dieviškojo Sūnaus. Juos galima rasti šventųjų gyvenimo aprašymuose.

Ir pastaraisiais dešimtmečiais šv. Motina apsireiškė bent keliolikoje vietovių ir Italijoje, kur šiame šimtmetyje daug katalikų yra nutolę nuo Dievo, priklausydami šėtoniškai partijai ir žudydami savo kūdikius. Vykdydama Dievo valią, šv. Motina nori, kaip ir jos Sūnus, kad visi žmonės eitų dangun. Dėl to ji apsireiškia, kad juos pamokytų, perspėtų ir prašytų tikinčiuosius melstis už nuklydusių žmonių atsivertimą, jų grįžimą Dievop.

Tre Fontane

Jauna moteriškė, vardu Gina Sinapi, 1937 m. nuvyko į Tre Fontanę, garsią abatiją Romoje, kur apsireiškė jai šv. Motina Marija. Po to Gina dažnai gaudavo dangiškus pranešimus, apreiškimus ir turėjo palankumą kardinolo Pacelli, kuris vėliau buvo išrinktas pop. Pijumi XII. Iš šv. Motinos ji gavo tokį pareiškimą: „Už dešimties metų aš vėl apsireikšiu toje pačioje vietoje ir panaudosiu vyrą, kuris šiandieną persekioja Bažnyčią ir ketina nužudyti popiežių".

Tas vyras, vardu Brunas Cornacciola (Kornakčiola), buvo protestantas. Jis vis labiau nekentė Katalikų Bažnyčios ir vertė savo žmoną ir tris vaikus atsisakyti katalikybės. Neturėdama kitos išeities, ji pasižadėjo jam su sąlyga: jeigu jis drauge su ja nuoširdžiai atliksiąs devynis pirmuosius mėnesių penktadienius ir jeigu ir tada jis versiąs ją palikti Katalikų Bažnyčią, ji paklus jam. Drauge jiedviem atlikus devynis pirmuosius penktadienius, jis nepasikeitė. Būdama pamaldi, ji meldėsi šv. Marijai, prašydama ją pagalbos, tuo tarpu iš baimės savo vyrui Brunui visa šeima paliko Katalikų Bažnyčią.

Lygiai po dešimties metų, 1947 m. balandžio 12 d., Brunui Cornacciolai apsireiškė šv. Motina Marija toje pačioje minėtoje vietoje. Ji visiškai pakeitė jo gyvenimą. Kardinolas Pacelli žinojo šv. Motinos pažadą grįžti po dešimties metų ir laukė jos pažado išsipildymo meto. Dėl to jis labai susidomėjo tuo apsireiškimu Tre Fontanėje ir priėmė Bruną privačioje audiencijoje. Ta proga Brunas atidavė popiežiui tą peilį, kuriuo jis ketino jį nužudyti.

Apsireiškusi Brunui, šv. Motina kalbėjo jam vieną valandą ir dvidešimt minučių. Be viso kito, ji pasakė: „Esu Apreiškimo Mergelė. Švenčiausiosios Širdies devyni pirmieji penktadieniai, kuriuos tavo ištikima žmona įtikino tave atlikti, prieš tau įsijungiant į melo gyvenimą, tave išgelbėjo. Dievo pažadas nepasikeitė. Kiekviena 'Sveika Marija', sukalbėta su tikėjimu, yra strėlė, kuri pasiekia Jėzaus Širdį".

Kai kurie kiti pranešimai buvo privatūs, skirti popiežiui arba kai kuriems kunigams. Šv. Motina pažadėjo padaryti Tre Fontanėje daug stebuklų. Tad nenuostabu, kad ten yra palikta daug ramentų, tvarsčių ir kitų fizinių ir dvasinių pagijimo ženklų.

Taip pat Tre Fontanėje pirmojo apsireiškimo metinių dieną, 1980 m. balandžio 12 d., po trisdešimt trejų metų nuo pirmojo apsireiškimo, šv. Marijos statula keitė spalvas, šviesa spinduliavo visą naktį, saulė šokinėjo, keisdama spalvas. Saulei nustojus šokinėti, apie tris tūkstančius žmonių regėjo, kaip danguje susiformavo raidė M, kuri perėjo į vainiką ir pagaliau į didelę Ostiją. Balta Ostijos spalva reiškė Eucharistiją, popiežių ir nekaltą Mergelės Marijos prasidėjimą.

Apsireikšdama 1947 m. Brunui, šv. Marija vilkėjo baltą suknelę ir žalią tuniką. Rankose ji laikė Šventraštį. Prie jos kojų buvo kadaise Bruno išniekinta kunigo sutana ir jo sulaužytas kryžius. Tai regėdamas, jis tapo tikinčiu. Vėliau dar keturis kartus jam apsireiškė šv. Motina. Savo tolimesnį gyvenimą jis pašventė, mokydamas kitus tikėjimo ir pasakodamas apie Dievo Motinos stebuklus. Prie tos

dangiškosios Motinos apsireiškimų grotos per trumpą laiką pagijo šimtas ligonių.

Vykstant tokiems nuostabiems reiškiniams, Tre Fontanėje šv. Marijos apsireiškimai yra Bažnyčios aprobuoti kaip tikėtini, turį antgamtinį charakterį.

Be to, šie nuostabūs reiškiniai mums primena devynių pirmųjų penktadienių praktikavimo ir rožinio kalbėjimo naudą bei maldos galingumą nusidėjėliams atversti, juos grąžinti Dievui ir išganyman.

Oliveto Citra

Oliveto Citroje Dinas Acquaviva (Akvaviva), jo brolis ir daug kitų pavieniai arba grupėmis regėjo šv. Motiną Mariją. Bent tuziną kartų Dinas ir jo brolis taip pat regėjo ir piktąsias dvasias. Pastarųjų tikslas atbaidyti regėtojus ir suniekinti šv. Motinos apsireiškimus ir jos pranešimus, pamokymus, perspėjimus. Kiekvienas, kuris ten regėjo šv. Mariją, regėjo ir piktąsias dvasias.

Apsireikšdama dvylikai vaikų, kurie ten žaidė 1986 m. liepos 7 d., šv. Marija liepė jiems daug melstis, pasninkauti ir atgailauti už pasaulio atsivertimą. Ji save vadino Malonių Karaliene. Viešpats Jėzus yra gailestingas. Jis pasigailės jų. Ji kalbėjo: „Mano vaikučiai, ateikite prie manęs, atverkite savo širdis, ir jos bus pripildytos gėrybių. Viešpats Jėzus yra su jumis ir drauge su manimi, kad apsaugotų jus nuo pagundų. Šėtonas vis stiprėja. Melskitės, kad jis silpnėtų, o jūs artėtumėte prie Dievo. Piktasis yra laimėjęs daug sielų. Nebijokite jo. Mano Sūnus apgins jus".

Oliveto Citroje vyksta daug atsivertimų. Įvyko sirgusių nepagydomomis ligomis pagijimų.

Apsireiškimų vietoje šv. Marija kalbėjo, kad televizijos programos yra nuodėmių ir susinaikinimo įrankiai. Ji liepė daug melstis, kad pasauliui gresianti bausmė būtų sumažinta arba net visai nuo jo atitolinta. Be to, šv. Marija pasakė, kad jos gimimo diena yra rug-

pjūčio penktoji, o ne rugsėjo aštuntoji. Savo gimimo dieną ji apsireiškė labai ypatingame aukso grožyje. Tarp kitų regėtojų šv. Mariją regėjo maždaug kartą per savaitę Oliveto Citroje ir Umbertas Gagliardi (Galjardi). Ji pasakė jam, kad „žmonija priima daugiau įsakymų iš Šėtono, negu iš Viešpaties Jėzaus... Žmonija galvoja tik apie žemiškus dalykus. Nebėra pagarbos nei šeimose, nei artimui".

Dangiškoji Motina, pvz., 1986 m. rugpjūčio 6 d. kalbėjo: „Mano vaikučiai, atvykau pas jus Žemėn, kad atverčiau jūsų širdis Dievui. Mano sūnūs, apsidairykite aplink save: pasaulis yra pilnas nuodėmių. Daug negimusių jūsų sūnų ir dukterų yra nužudomi. Dievas to nenori, nes ir jie yra jo kūriniai. Tokiems žmogžudžiams jis yra paruošęs daug bausmių". 1985 m. gegužės 24 d., pvz., ji pasakiusi, kad ji esanti priešinga tokiam kūdikių skerdimui. Ji sakiusi, kad tarp nužudytųjų būtų buvę daug kunigų, aukštų dvasiškių ir šventųjų.

Kitai regėtojai Oliveto Citroje, Mafaldai Caputo, 1986 m. sausio 10 d. apsireiškusi šv. Motina kalbėjo: „Mano brangūs vaikučiai, Dievas siunčia mane Žemėn, kad visi būtų išganyti, kai visas pasaulis yra pavojuje. Atvykstu pas jus, kad atneščiau ramybę į jūsų širdis. Dievas nori, kad ramybė viešpatautų visų žmonių širdyse ir kad visi žmonės atsiverstų. Dėl to, mano mylimi vaikučiai, melskitės, melskitės, melskitės. Jeigu jūs nesimeldžiate, nieko negaunate. Jūsų turimas laikas yra trumpas. Įvyks žemės drebėjimai, didelės nelaimės ir badas... Žmonija yra pilna mirtinų nuodėmių, kurios įžeidžia Dievo meilę. Taika pasaulyje eina prie galo. Pasaulis negali būti išgelbėtas be taikos. Bet pasaulis susilauks taikos tik tada, jeigu žmonija sugrįš prie Dievo. Mano vaikučiai, prašau jus melstis už visų žmonių atsivertimą. Atgailaukite ir apsisaugokite nuo pragaro. Aš stosiu į galutinę kovą su Šėtonu. Ji (kova) pasibaigs mano nekalčiausiosios Širdies triumfu ir Dievo karalystės atėjimu Žemėn. Tie, kurie šiandien atsisako Dievo, rytoj eis pragaran. Atvykau pas jus kaip Jėzaus nekalta Mergelė Motina. Mano vaikučiai, atnešu jums gailestingumą, atlei-

dimą ir ramybę Dievo Tėvo vardu. Šį pranešimą perskaitykite kunigams. Noriu, kad kuo greičiau jis visiems būtų paskleistas. Nesigėdykite mano pranešimo, bet perduokite jį visiems, kuriuos sutiksite. Mano pranešimo skleidimas yra didelis apaštalavimas, nes, sužinoję apie apsireiškimus ir apie pranešimus, melsis daug žmonių".

Kitiems regėtojams šv. Motina liepė nešioti rožinį kaip ginklą prieš piktąjį ir jį kalbėti.

Dangiškosios Motinos apsireiškimai Oliveto Citroje kol kas nėra Bažnyčios aprobuoti, kaip ir kai kurie žemiau minimi. Jie skaitytini su tam tikru rezervu ir atsarga.

Kiti apsireiškimai Italijoje

Dar paminėti tie, kurie, atrodo, turi Bažnyčios palankumą laikyti juos tikrais, autentiškais.

R o m o j e 362 m. šv. Marija Snieginė apsireiškė vienai porai ir popiežiui. Jos šventė rugpjūčio 5 d., kuri turėtų būti švenčiama ir kaip jos gimimo diena. Paduvoje šv. Motina apsireikšdavo šv. Antanui, o kartą jam apsireiškė Kūdikėlis Jėzus. Florencijoje 1240 m. Marija apsireiškė septyniems Tarnų vienuolijos įkūrėjams. Ji kalbėjo jiems apie savo septynių skausmų juodus škaplierius. Romoje 1322 m. ji apsireiškė pop. Jonui XXII. Ji kalbėjo jam apie rudų škaplierių sabatinę privilegiją.* Neapolyje 1631 m. dangiškoji Motina apsireiškė keliems jėzuitams, iš anksto nusakydama Vezuvijaus išsiveržimą.

P o m p ė j o j e 1872 m. apsireiškusi šėtonininkui Bartolui Longui, šv. Marija kalbėjo jam apie šv. rožinį ir jo svarbą gyvenime tų, kurie nori būti išganyti. Dievo malone, kurią kas nors išmeldė kalbėdamas šv. rožinį, jis atsisakė šėtoniškos kunigystės, tapo rožinio

*Sabatinė privilegija yra šv. Motinos Marijos pažadas: kas, savo gyvenime nešiojęs Karmelio rudus škaplierius, pateko skaistyklon, šeštadienį po jo mirties bus išvaduotas iš skaistyklos (žr. Burkus Jonas. Arti tikslo. Vilnius: Vaga, 1993. P. 226–227).

apaštalu ir pastatydino Šv. Rožinio šventovę. Jo apaštalavimo ir žmonių maldų dėka prie jo parūpinto paveikslo iki 1992 m. įvyko apie 940 pagijimų.

Atsivertęs Bartolas savo gyvenimą pašventė skleisti rožinio maldai po visą Italiją. Jis mirė 1926 m. spalio 5 d. Pop. Jonas Paulius II beatifikavo jį. Dabar jis žinomas kaip palaimintasis Bartolas.

S i r a k ū z u o s e , Sicilijos saloje, Italijoje, 1953 m. keletą valandų verkė Švč. M. Marijos Nekaltosiosios Širdies paveikslas Angelo ir Antonijos namuose. Ašaros paveiksle sroveno per abu šv. Marijos skruostus iki jos Širdies. Patikrinus laboratorijoje, rasta, kad tai žmogaus ašaros. Melsdamasi prie to paveikslo, pasveiko Antonija nuo priepuolio ligos. Angelas, buvęs bedievis, grįžo tikėjiman. Įvyko daug pagijimų ir atsivertimų, nes daugis meldėsi prie to paveikslo. Bažnyčia aprobavo tą įvykį, paveikslo verkimą. Dabar tasai paveikslas yra laikomas bazilikoje, Sirakūzuose. Per metus jį aplanko arti milijono žmonių. Pasaulyje verkė daugiau negu aštuoniasdešimt paveikslų ir statulų.

R o m o j e 1976 m. balandžio 1 d. šv. Marija kalbėjo motinai Elenai Leonardi apie pasaulio nubaudimą, jeigu žmonės nepasitaisysią: „Iš anksto nenumatyta ugnis kris Žemėn, ir bus sunaikinta žmonijos dalis". Gautus apreiškimus Elena surašė į savo knygą.

Šv. Marija apsireikšdavo stigmatizuotam tėvui Pijui San Giviannyje, vienuolyne. Lietuvių kalba yra knyga apie verkiantį paveikslą Sirakūzuose ir apie stigmatizuotąjį tėvą Pijų.

Apsireiškimai Ispanijoje

Ankstyvesnieji apsireiškimai

Pats pirmasis Švč. Mergelės Marijos apsireiškimas arba, tiksliau tariant, dvivietumas*, žemėje įvyko, kada Išganytojo Motina, gyvendama Efeze, 39 m. apsireiškė apaštalui šv. Jokūbui Saragosoje. Ji paguodė jį ir liepė nenusiminti, kad žmonės nesiklausė skelbiamos Evangelijos. Ji skatino jį pasilikti Ispanijoje, kur Viešpačiui Jėzui bus suteikta daug garbės. Ten būsianti pastatyta šventovė jos garbei. Jos paveikslas būsiąs išstatytas prie kolonos, ir toje šalyje išsilaikysiąs tikras tikėjimas iki pasaulio pabaigos. Ji laiminsianti tą šalį. Dabar Ispanijoje ir visuose ispaniškai kalbančiose šalyse ji yra žinoma kaip Kolonos Mergelė, kurios užtarimu yra įvykę daug stebuklų.

Š v. D o m i n i n k u i šv. Marija apsireiškė 1205 m. ir davė jam rožinį ir liepė jam visur kalbėti apie jį. Rožiniu netrukus buvo nugalėta paplitusi stipri erezija. Vėliau, apsireikšdama Lurde, Fatimoje ir kitur, Rožinio Karalienė rankoje laikė rožinį ir kartais kalbėjo jį drauge su regėtojais. Rožinis yra labai galingas ginklas prieš kūno ir sielos, šeimos, tautos ir Bažnyčios priešus. Dėl to pop. Pijus IX galėjo pasakyti: „Jeigu trokštate ramybės bei taikos savo širdyse, savo šeimose, savo šalyje, kiekvieną vakarą susiburkite kalbėti rožinį". Ypač rožinis yra labai galinga malda nusidėjėliams grąžinti Dievop, apsaugoti juos nuo amžinojo pasmerkimo. Šie du ką tik minėti apsireiškimai yra Bažnyčios aprobuoti.

Prie šio skirsnelio pridėtinas El Escorial, kur 1980 m. dangiškoji Motina apsireiškė septynių vaikų motinai A m p a r a i C u e v a s. Ji apsireiškė jai kaip Bažnyčios Motina. Vaikystėje Ampara daug kentėjo nuo pamotės – buvo mušama, badavo ir negavo jokio auklėjimo. Ji išliko gyva tik padedant Dievo Motinai. Po 1970 m.

*Plačiau žr. Burkus Jonas. Teresė Neumannaitė. Vilnius: Lumen, 1993. P. 124–127.

ji susirgo vėžiu. Jos darbdavys nuvežė ją į Lurdą, kur ji stebuklingai pasveiko. Po dvejų metų šv. Marija pradėjo apsireikšti jai. 1980 m. spalio 16 d. sieloje ji buvo paskatinta melstis už pasaulio taiką ir nusidėjėlių atsivertimą. Nuo to meto pradėjo kraujuoti kakta ir plaštakos. Ampara klausė pati save: kas tai? Tada Viešpats Jėzus apsireiškė ant kryžiaus ir davė jai atsakymą: „Mano dukra, tu regi Kristų. Tu esi pašaukta išgyventi ją (kančią) pilnai". Ampara atsakė: „Bet aš negaliu jos pakelti". Viešpats atsakė: „Jeigu tu negali pakentėti keletą sekundžių, kaip aš galėjau kentėti ilgas valandas ant kryžiaus, mirdamas už tuos, kurie kryžiavo mane? Tu galėsi pagelbėti daugeliui sielų šiais kentėjimais". Ampara sutiko priimti kentėjimus sieloms išganyti.

Nuo tos dienos pasikeitė Amparos gyvenimas. Ji gavo neregimas stigmas. Vėliau tos stigmos kraujavo: kraujavo jos kakta, akys, burna, plaštakos, keliai ir pėdos. Ją supo malonus aromatas. Ji gavo daug pranešimų apie pasauliui skirtas bausmes ir tris tamsos dienas.

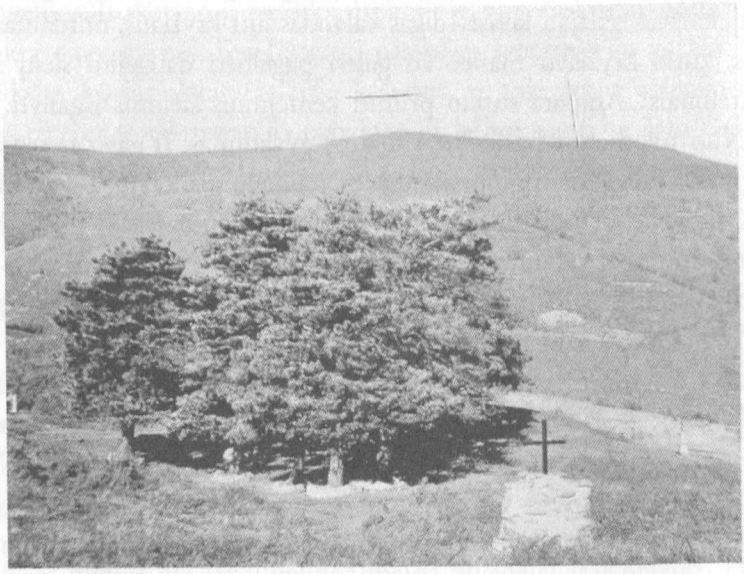
Skausmingoji Motina ragina ją aiškinti žmonėms maldos ir pasninko naudą, kasdien aukoti kryželius Viešpačiui, atsisakyti šio pasaulio patogumų ir pasaulio sugedusios įtakos, puoselėti pamaldumą jos Sūnaus Švč. Širdžiai, jo kančiai, mirčiai ir jo tikram buvimui šventojoje Eucharistijoje. Taip darydami žmonės gali sušvelninti šv. Motinos skausmus ir pasipriešinti šio amžiaus pavojams. Šių apsireiškimų autentiškumas yra ginčytinas. Jie nėra Bažnyčios aprobuoti.

Garabandal

Šv. Motina ir šv. Mykolas apsireiškė Garabandale, trijų šimtų gyventojų miestelyje. Apsireiškimai vyko keturioms mergaitėms prie devynių pušaičių nuo 1961 m. birželio 18 d. iki 1965 m. lapkričio 13 d. Tai buvo Marija Končita González, Jacinta González, Marija Cruz González ir Mari-Loli Mazón. Jos nebuvo giminės, nors trys iš jų turėjo tą pačią pavardę. Visos keturios buvo 11–12 metų amžiaus. Apsireiškiman jos būdavo kviečiamos trimis vidiniais pastū-

mėjimais. Po trečiojo visos bėgo iš skirtingų miestelio namų į dangiškosios Motinos nurodytą vietą nurodytu metu ir visos puolė ant kelių ekstazėn.

Ekstazės metu kartais jos buvo degintos, kankintos, joms šviesta į akis labai stipria šviesa, bet jos visai nereagavo. Keturi vyrai neįveikė pakelti kurią nors jų. Bet pačios galėjo pakilti, kad atsisveikintų su šv. Motina. Ekstazių metu jų nesaistė gamtos įstatymai.

Devynios pušaitės Garabandale, kur apsireikšdavo šv. M. Marija

Iš pradžių dangaus Karalienė joms apsireikšdavo beveik kasdien. Vėliau rečiau. Iš viso ji apsireiškė apie du tūkstančius sykių. Iš pradžių, nuo 1961 m. birželio 18 d. iki liepos 1 d., apsireikšdavo joms šv. Mykolas, nieko nesakydamas. Tik aštuntą kartą, liepos 1 d., jis pasakė keturioms mergaitėms, kad joms apsireikšianti šv. Motina. Iš tikrųjų šv. Marija apsireiškė joms kitą dieną, liepos 2-ąją. Pirmą pranešimą šv. Marija davė visam pasauliui 1961 m. liepos 4 d.,

ragindama visus aukotis ir atgailauti, dažnai lankyti eucharistinį Jėzų tabernakule, gyventi pašvenčiamojoje malonėje, melstis ir pasninkauti. Jeigu žmonės to nedarysią, juos ištiksianti bausmė. Tačiau pasaulis buvo kurčias. Niekas nepaisė jos prašymų bei perspėjimų.

Šv. Motina 1965 m. sausio 1 d. pasakė Končitai, kad 1965 m. birželio 18 d. arkangelas Mykolas apsireikšiąs jai ir dangiškos Karalienės vardu pakartosiąs jos reikalavimus. Končitai esant ekstazėje, kuri truko visą valandą, birželio 18 d. arkangelas Mykolas kalbėjo jai, kad dangaus Karalienės pirmesnis pranešimas nebuvo paskelbtas. Jis kartojąs jį jos vardu, kad pasaulis mirksta nuodėmėse. Jis tęsė: „Daug kardinolų, vyskupų ir kunigų yra pražūties kelyje ir su savimi jie pasiima daug sielų. Šv. Eucharistijai teikiama vis mažiau pagarbos. Tik geromis pastangomis galima išvengti Dievo pykčio" arba pasipiktinimo.

Kita proga šv. Marija kalbėjo: „Jeigu jūs nuoširdžiai prašote Dievą atleidimo, jis jums dovanos. Esu aš, jūsų Motina... Labai myliu jus ir nenoriu jūsų pasmerkimo. Prašykite ir jums bus duota. Labiau aukokitės. Mąstykite apie Jėzaus kančią". Ji liepė nešioti škaplierius ir kalbėti rožinį. Labiausiai pabrėžė šv. Eucharistiją ir maldą už kunigus. Paskutinis jos apsireiškimas įvyko 1965 m. lapkričio 13 d. prie pušaičių.

Keturi būsimi įvykiai

Garabandale regėtojos kalba apie keturis būsimus didelius įvykius, kurie palies visą pasaulį, neišskiriant nė vienos tautos. Jiems įvykus, pasitvirtins Garabandalo mistinių įvykių tikrumas.

1. Perspėjimas visam pasauliui ateis iš Dievo. Končita įrašė savo dienoraštin 1965 m. sausio 1 d.: „Šv. Motina pasakė, kad perspėjimas bus duotas visam pasauliui pirm stebuklo, kad pasaulis pasitaisytų. Jis ateis tiesiog nuo Dievo ir bus matomas visame pasaulyje".

1965 m. birželio 2 d. Končita rašė: „Perspėjimas, kaip ir bausmė, yra baisus dalykas geriems ir blogiems. Jis pastūmės gerus arčiau Dievo ir perspės bloguosius, kad laikų pabaiga ateina. Šie yra paskutiniai perspėjimai".

Končita paaiškina, kad perspėjimas yra nusiskaistinimas, kad paruoštų mus stebuklui. Ji tiki, kad, jiems įvykus, mes būsime arti laikų galo. Kiekvienas žemėje turės vidinį pajutimą, kiek teisingas jis esąs Dievo akyse. Tikį ir netikį patirs perspėjimą. Mari-Loli, kuri žino perspėjimo metus, pasakė: „Mes pamatysime jį ir jausime savyje. Jis bus labai aiškus ir ateis nuo Dievo".

Jacinta sakė: „Perspėjimas pirmiausia bus matomas ore visur pasaulyje ir tuojau jis bus persiųstas į mūsų sielų vidų, ir pamatysime savo sąžinėje patys save: ... gera, ko nepadarėme, ir bloga, ką padarėme. Mes pajusime didelę meilę dangiškiems dalykams ir prašysime visų įžeidimų atleidimo. Perspėjimas bus visiems, nes Dievas nori visų išganymo. Tasai perspėjimas pastūmės mus arčiau jo ir sustiprins mūsų tikėjimą. Dėl to kiekvienas turi pasiruošti tai dienai, o nelaukti jos baiminantis. Dievas siunčia dalykus ne baimei sukelti, o siekdamas teisingumo ir meilės. Jis tai daro savo vaikų gerovei, kad jie nežūtų, o džiaugtųsi amžina laime".

2. „Didysis stebuklas įvyks prie pušaičių ketvirtadienį 20.30 val. tarp kovo, balandžio arba gegužės 8–16 d.", – kalbėjo šv. Motina. Stebuklas sutaps su svarbiu įvykiu Bažnyčioje ir Eucharistijos jauno kankinio švente. Kiekvienas kaime ir apylinkės kalnuose matys jį. Ligoniai, kurie ten tada bus, pasveiks. Nusidėjėliai ir netikį atsivers. Tą įvykį bus galima fotografuoti ir filmuoti televizijai. Po to stebuklo Rusija atsivers. Končita sako, jog popiežius matys tą stebuklą, kad ir kur jis būtų.

Loli sako, kad stebuklas įvyks po vienerių metų po perspėjimo. Šv. Motina jai pasakiusi, kad tai įvyksią, kada „kunigai turės sunkumų atnašauti šv. Mišias ir kalbėti apie šventus dalykus". Atrodys

tada, kad Bažnyčia bežūstanti. Regėtojai paklausus, kaip tai įvyksią, šv. Motina atsakė: „komunizmas".

3. Nuolatinis ženklas pasiliks visam laikui kaip didžiojo stebuklo rezultatas. Jo kilmė antgamtinė. Niekados to nebuvo žemėje. Končita yra parašiusi: „Ženklas, kurį bus galima filmuoti ir perduoti televizijoje, pasiliks visam laikui tarp tų pušų". Niekas negalės jo paliesti.

4. Bausmė. 1962 m. liepos mėnesį Končitai, Loliai ir Jacintai buvo parodytos gresiančios bausmės. Dangiškoji Motina pasakė regėtojoms, kad, jeigu mes nekreipsime dėmesio į perspėjimą ir stebuklą ir nepasikeisime, Dievas siųs bausmę. Končita sakė: „Bausmė yra sąlyginė. Ji priklausys nuo to, ar žmonės kreipia dėmesį į Švč. Mergelės Marijos pranešimus, ar ne... Jeigu pasaulis pasikeis, bausmės gali būti išvengta". Nupiešdama bausmės regėjimą, Loli pasakė: „Tai bus blogiau, negu virš savęs turint ugnį: ugnis žemiau mūsų ir aplink mus. Mačiau žmones, kurie puolė į jūrą, užuot gesinę ugnį; ji degino juos dar labiau".

Pasaulinio masto teologų paklausta 1965 m. lapkričio 13 d. Končita pareiškė: „Perspėjimas ateis tiesiog nuo Dievo. Jis bus matomas visame pasaulyje, kad ir kur kas būtų. Perspėjimas bus lyg mūsų nuodėmių apreiškimas. Jį matys tikį ir netikį ir bet kurios religijos žmonės."

Vienos ispanės paklausta 1965 m. spalio 22 d. Končita atsakė: „Perspėjimas bus labai gąsdinantis, tūkstantį kartų baisesnis negu žemės drebėjimai". Toliau pasiteiravus apie perspėjimo prigimtį, Končita atsakė: „Jis bus lyg ugnis. Ji nedegins mūsų kūnų, bet mes jausime ją kūnu ir dvasia. Apie tai vėliau. Visos tautos ir visi žmonės patirs tą Dievo bausmę... Švenčiausioji Mergelė davė man to reiškinio pavadinimą, kuris prasideda raide A. Bet ji nepasakė man, kad galėčiau kam nors pasakyti". Minėtai ispanei išreiškus didelę baimę, Končita pridūrė: „Po to perspėjimo tu labai mylėsi gerąjį Viešpatį".

Kalbėdama apie ugnį, ji pasakė „lyg ugnis“, bet ne ugnis. Ji bus matoma ir jaučiama, kaip kiekviena ugnis. Ji sukels baimę ir skausmą. Baimė ateis nuo Dievo. Ji pastūmės mus arčiau Dievo. Mes nežūsime iš tos baimės.

Kiti reiškiniai

Regėtojos atpažįsta kunigiškus šventimus, švęstus daiktus ir priima šv. Ostiją mistiniu būdu, nesant kunigo joms duoti ją.

Regėtojos atpažįsta kunigus, kurie atvyksta civiliai apsirengę. 1962 m. du kunigai, pvz., atsiklaupė kaip ir kiti žmonės. Končita paprašė juos atsistoti, nes šv. Motina giliai gerbia kunigus, labiau už save. Končita sakė, kad kunigas yra svarbesnis už angelą. Ji pirma sveikina kunigą, o tik po to angelą. Kunigas gali iškviesti Kristų ant altoriaus, ko negali nei šv. Motina, nei angelai. Mokydama vaikus katekizmo, Končita tai pabrėžia jiems.

Viešpaties angelas atnešdavo regėtojoms kunigo konsekruotą šv. Ostiją, kai nebūdavo kunigo. Jis paimdavo ją iš tabernakulo. Daugis netikėjo, kad jos gauna tikrai konsekruotą šv. Ostiją. Tad 1962 m. birželio 22 d. angelas pasakė Končitai, jog Dievas padarys „ypatingą stebuklą“, kad žmonės tikėtų.

Končitos dienoraštyje įrašyta 1962 m. birželio 30 d.: „Būdama prie pušaičių, išgirdau balsą, kad liepos 18 d. įvyks stebuklas“. Po to angelas liepė jai paskelbti tai žmonėms prieš penkiolika dienų. Regimos šv. Ostijos stebuklas įvyko 1962 m. liepos 19 d. 1.40 val. naktį. Keli šimtai žmonių buvo liudininkai. Įvykis filmuotas. Liudininkai sakė, kad Končita atsiklaupė ir truputį iškišo liežuvį šv. Ostijai priimti. Žmonėms neregimas angelas Končitai ant liežuvio padėjo šv. Ostiją, kurią visi galėjo matyti. Ji buvo paimta iš šventovės tabernakulo. Šv. Ostija buvo truputį storesnė, negu paprastai būna.

Garabandale įvyksta daug atsivertimų ir pagijimų. 1970 m. gimęs Brooklyne (NY) vyras buvo labai sunkiai sužeistas. Automobilio pa-

dangai sprogstant, jis gavo smūgį kakton tarp akių ir visiškai prarado regėjimą ir uoslę. Vyriškis aplankė tėvą Pijų 1961 ir 1963 m., kuris paragino jį atlikti išpažintį. Vyriškis atliko išpažintį, ir tėvas Pijus paskatino jį nuvykti į Garabandalą. 1964 m. kovo 19 d. šv. Motina pasakė Končitai apie tą vyrą, J. Lonmangino, kuris pasveiko. Dabar jis keliauja po pasaulį skelbdamas šv. Marijos darbus žmonių išganymo bare.

Končita sakė, kad „Po pop. Jono XXIII mirties šv. Motina pasakė jai: 'Po popiežiaus Jono bus dar trys popiežiai. Vienas vadovaus tik trumpą laiką. Ir tada bus laikų galas'. Pauliui VI tapus popiežiumi, šv. Motina vėl paminėjo man. Ji sakė: 'Dabar dar bus du popiežiai, ir po to bus laikų galas, bet ne pasaulio pabaiga'". Čia reikia suprasti, kad „laikų galas" galbūt reiškia mūsų eros pabaigą. Senajame Įstatyme Dievas Tėvas kalbėjo per pranašus, vėliau per savo Sūnų, o dabar per savo Sūnaus Motiną. Dabar esą šv. Marijos laikai.

1965 m. lapkričio 13 d. Končita lankėsi Vatikane drauge su savo motina ir kun. Luna. Kard. Ottaviani, tada buvęs Tikėjimo Mokslo kongregacijos prefektas, pakvietė ją. Ta proga privačioje audiencijoje pop. Paulius VI priėmė ją. Ji padovanojo jam šv. Motinos pabučiuotą krucifiksą (kryžių su Kančia). Iš juodviejų pokalbio težinoma tik tiek, jog popiežius pasakęs: „Končita, laiminu tave ir su manimi visa Bažnyčia laimina tave". Končitos palaiminimas nereiškia, kad popiežius aprobavo Garabandalo mistinius įvykius. Popiežius nesikiša į tuos reikalus. Tai vietos vyskupo ordinaro dalykas.

1965 m. rugsėjo 14 d. savo dienoraštyje Končita rašė: „Mergelė Marija yra labai patenkinta, kad mes skleidžiame jos pranešimus, ir ji pažadėjo atlyginti kiekvienam, bet paklusnumas Bažnyčiai visados ima pirmumą, nes tai duoda Dievui daugiau garbės ir šlovės".

Končita ištekėjusi, gyvena New Yorko mieste ir turi keturis vaikus. Jos namuose vyksta savaitiniai maldos susibūrimai. Juose nieko nekalbama apie Garabandalo mistinius įvykius.

Ką sako Bažnyčia?

1961 m. pradžioje Santanderio vysk. D. Fernandez sudarė trijų kunigų ir dviejų psichiatrų komisiją Garabandalo įvykiams tirti. Per ketverius metus toji komisija aplankė Garabandalą tris kartus, bet niekados drauge nesilankė visi jos nariai. Ir niekados jie nedavė bendro pareiškimo. Dr. Morales, žymiausias psichiatras, komisijos narys, pareiškė, kad visa galima išaiškinti natūraliai, pasiremiant psichiatrijos teorija. Visa jis palaikė „vaikų žaidimu".

Šv. Marija 1961 m. pasakė regėtojoms: „Ateis laikas, kada jūs visos keturios prieštarausite viena kitai, kada jūsų šeimos taip pat prieštaraus vienos kitoms apie apsireiškimus, kad jūs matėte mane ir arkangelą Mykolą". Jos paklausė šv. Motiną, kaip tai įvyksią. Ji atsakė: „Jūs patirsite tokį pat sąmyšį kaip Bažnyčia". Taip ir įvyko, kai regėtojos paneigė regėjusios dangiškąją Motiną. Vysk. D. Fernandez 1962 m. ir jo įpėdinis vysk. Eugenijus Beitia uždraudė kunigams ten lankytis ir atnašauti šv. Mišias.

Bet 1965 m. liepos 8 d. vysk. E. Beitia rašė, kad jie neradę pagrindo pasmerkti reiškinius, kada raginama melstis, aukotis, atsisakyti nuodėmių, skatinamas pamaldumas šv. Eucharistijai, šv. Mergelei. Juk visa tai derinasi su Bažnyčios mokymu.

Vysk. E. Beitios įpėdinis vysk. Vincentas Puchol nebuvo palankus Garabandalo įvykiams. Bet jis netrukus (1990 m. gegužės 8 d.) žuvo eismo nelaimėje. Jo įpėdinis vysk. Cirarda, netikėdamas tokiais reiškiniais, pranešė savo netikėjimą šalies vyskupams ir Vatikanui, bet neturėjo laiko juos pasmerkti, nes vysk. de Val Gallo buvo paskirtas vyskupu ordinaru. Vyskupas labai domėjosi apsireiškimais ir norėjo sudaryti bendrą Vatikano ir Santanderio komisiją, bet, esant opozicijai, nepavyko to padaryti.

Lurde 1978 m. rugpjūčio 20 d. įvyko šv. Marijos kongresas. Jame dalyvavo du šimtai kunigų iš visų penkių žemynų, iš dvidešimt šešių šalių. Tarp jų buvo ir patys žymiausi šv. Marijos apsireiškimų žino-

vai. Be kitų klausimų, jie gvildeno ir Garabandalo įvykius. Po studijų ir maldų jie parašė vyskupui Gallo raštą: „Mes jaučiame įpareigoti parašyti Jūsų Ekscelencijai nedelsiant ištirti įvykius". Žymiausias psichiatras dr. L. Morales 1983 m. gegužės 30 d. oficialiai atšaukė savo pirmykštį neigiamą pasisakymą. Jis jautęs, kad šv. Marija paveikė jį.

Vysk. Gallo 1980 m. sudarė naują komisiją ir iš naujo pradėjo tyrimus. Tai labai reikšminga. Įvykiai būsią iš naujo išnagrinėti socialiniu, teologiniu, psichologiniu ir dvasiniu požiūriais. Viena Garabandalo pranašystė sako, kad vyskupas atnaujinsiąs tyrimus, gavęs ženklą. Pirmiausia jis parašė Garabandalo klebonui kun. Gómez 1987 m. sausio mėnesį, kad jis galįs leisti kunigams atnašauti šv. Mišias parapijos šventovėje. Naujoji teologų komisija baigė darbą ir savo raportą perdavė 1991 m., o vysk. de Val Gallo teologinę studiją persiuntė Vatikanan ir 1991 m. birželio 13 d. atsisakė pareigų, sulaukęs 75 metų amžiaus.

Vatikanas nesprendžia apsireiškimų tikrumo, nes tai palikta vyskupo ordinaro jurisdikcijai. Gautą komisijos teologinę studiją galbūt Vatikanas padėjo archyvan, nes viskas priklauso nuo Santanderio vyskupo ordinaro. Žymiausi pasaulinio masto teologai, nepriklausą komisijai, pasisako už mistinių reiškinių Garabandale tikrumą.

Stigmatizuotasis mistikas tėvas Pijus iš Italijos dvivietumo dovana lankė Končitą Garabandale. Ten gautus mistinius reiškinius ir jis pripažino autentiškais.

Viešpats Jėzus 1966 m. vasario 13 d. pasakė Končitai: „Nesirūpink, ar žmonės tiki (Garabandalo) reiškiniais... Aš viską padarysiu. Bet aš taip pat teiksiu tau kentėjimo. Būsiu su kiekvienu, kuris kentės dėl manęs".

Apsireiškimai Prancūzijoje

Apsireiškimai Lurde, Prancūzijoje, ir Fatimoje, Portugalijoje, yra žinomiausi pasaulyje. Ten daugis lankosi, meldžiasi, tad įvyksta ir daugiausia stebuklų šv. Motinos užtarimu. Tai atsivertimai ir išgijimai. Apsireiškimai Lurde jau yra aprašyti to paties autoriaus knygoje „Mūsų dienos".*

Prancūzijoje yra įvykę kelios dešimtys šv. Motinos apsireiškimų. Čia aprašomi tik patys svarbiausi, Bažnyčios aprobuoti.

Paryžius

Paryžiuje (Rue du Bac), Prancūzijos sostinėje, 1830 m. vieną vėlų vakarą, 23.30 val., seselei Kotrynai Labouré (Laburé) apsireiškė angelas, nuo kurio sklindanti paslaptinga šviesa skaisčiai apšvietė jos celę. Angelas pasakė seselei, kad dangiškoji Motina laukia jos vienuolyno koplyčioje. Jis nuvedė ją koplyčion dangiškos šviesos apšviestu koridoriumi. Koplyčia buvo apšviesta lyg iškilmingoms vidurnakčio šv. Mišioms. Palydėjęs seselę iki altoriaus, angelas dingo. Netrukus apsireiškė jai šv. Motina, su kuria ses. Kotryna praleido dvi valandas nuoširdžiame pokalbyje lyg labai mylinčios motina ir dukra. Apsireiškusioji šv. Motina pasakė seselei, kad duos jai ypatingą užduotį, kurią atlikti nebus sunku. Šv. Marija dingo, nepasakiusi, kokia tai būsianti užduotis. Bet ji turės būti ištverminga, o šv. Motina visados būsianti su ja.

Po keturių mėnesių 17.30 val. šv. Motina vėl apsireiškė ses. Kotrynai. Ji stovėjo ant Žemės rutulio, pamynusi žaltį po kojomis. Dvylikos žvaigždžių vainikas puošė jos galvą. Ant kiekvieno piršto ji turėjo tris žiedus. Kai kurie žiedai spinduliavo skaisčia šviesa, tuo tarpu kiti labai blankiai blizgėjo. Skaisti šviesa reiškė žmonėms duotas ir panaudotas malones, o blankus blizgėjimas reiškė žmonių nepriimtas, nepanaudotas malones.

*Burkus Jonas. Mūsų dienos. Vilnius: Lumen, 1994. 240 p.

Staiga pasirodė puslankis virš šv. Motinos galvos su įrašu: „O Marija, pradėtoji be nuodėmės, melskis už mus, kurie šaukiamės tavo pagalbos“. Iš jos plaštakų sklido malonių spinduliai žemėn. Antroje medalio pusėje yra didelė 'M' raidė, kuri reiškia Mariją. Tos raidės viršuje yra kryžius, o žemiau jos – dvi Širdys: viena perverta kalaviju, o antroji apsupta erškėčių. Ses. Kotryna paklausė šv. Motiną Mariją, ką reiškia tas medalis. Šv. Marija atsakė, kad tai turėtų būti aišku, kai viena Širdis apsupta erškėčių, o kita perverta kalaviju. Šv. Motina Marija liepė ses. Kotrynai pasirūpinti, kad būtų nukaldintas toks jos regimas medalikėlis. Jis esąs nekalto prasidėjimo medalikėlis. Žmonės vadina jį stebuklingu medaliu, nes jo pagalba yra įvykę daug stebuklų, daug atsivertimų ir išgijimų.

Prancūzijoje, pvz., gyveno bedievis žydas, vardu Alfonsas Ratisbonne. Jis buvo devintas šeimoje. Šeimoje įvyko gėdinga nelaimė: jo vyriausias brolis Teodoras apsikrikštijo ir tapo jėzuitu. Jėzuitas Teodoras pasižadėjo melstis Pergalių Marijos šventovėje, kad ir kiti šeimos nariai taptų katalikais, ypač bedievis Alfonsas. Tėvas Teodoras įtikino Alfonsą, kad jis nešiotų jo duotą stebuklingą medalį, kuris jam nekenks, nors jis jo nekenčiąs. Brolio maldos ir nešiojamas stebuklingas medalis padarė jį tikinčiu, kai jis atsitiktinai užėjo katalikų šventovėn, atsiklaupė ir verkė, ekstazėje regėdamas šv. Malonių Mariją, kuri buvo pavaizduota medalikėlyje. Šv. Motina įkvėpė jam visą Kristaus mokslą: jo gimimą, gyvenimą, mokymą, mirtį ir prisikėlimą. Jis tai žinojo visai nesimokęs. Alfonsas tuojau buvo pakrikštytas, sutvirtintas; jis priėmė šv. Komuniją, stebuklingai pažinęs Kristaus mokslą, kaip šv. Paulius prie Damasko.

Po kurio laiko, išėjęs gilesnius teologijos mokslus, Alfonsas tapo kunigu jėzuitu ir dirbo, kad atvestų žydus tikėjiman pagal Kristaus paliepimą: „Verčiau lankykite pražuvusias Izraelio namų avis“ (Mt 10,6).

Abu broliai jėzuitai, Alfonsas ir Teodoras, pirko sklypą Jeruzalėje, kad izraelitus atvestų prie Kristaus. 1864 m. Jeruzalėje jie pastatė

katalikų šventovę, kuri atkurta 1937 m. Ji buvo toje vietoje, kurioje Viešpats Jėzus buvo žydų nuteistas mirčiai. Tėvas Alfonsas palaidotas netoli tos vietos, jo pirktoje žemėje.

Štai stebuklingo išgijimo pavyzdys. Maždaug 1973 m. šios knygos autoriui gerai pažįstamo Bruno Ryzos visas rankos kaulas buvo vėžio suėstas. Hot Springs Šv. Juozapo ligoninėje visa ranka iki peties turėjo būti amputuota. Prieš vykstant ligoninėn tokiai operacijai, jis ir jo žmona Pelagija atliko nekalčiausiosios Marijos stebuklingojo medalio noveną. Prieš pat operaciją dar kartą peršvietus rentgeno spinduliais, rasta, kad vėžio visiškai suėstas kaulas buvo sveikutėlis.

Šiandien milijonai katalikų nešioja šį medalikėlį. Šis nekaltojo prasidėjimo apreiškimas bent šiek tiek prisidėjo prie Nekaltojo prasidėjimo dogmos paskelbimo. Lurdo šv. Bernadeta nešiojo jį, kai šv. Marija apsireiškė jai Lurde. Ses. Bernadeta ir ses. Kotryna yra paskelbtos šventosiomis. Šis šv. Marijos apsireiškimas Paryžiuje yra Bažnyčios aprobuotas. Jis tikėtinas, nors nėra pareigos.

La Salette

1846 m. rugsėjo 19 d., šeštadienį, du piemenėliai – 12 metų Maksiminas ir 14 metų Melanija – La Salette, Prancūzijoje, staiga pamatė šviesos kamuolį, kuriame jie išvydo gražią moterį. Ji sėdėjo ant akmens, alkūnėmis pasirėmusi į kelius, ir gailiai verkė už žmonių nuodėmes. Vaikučiams prisiartinus, ji atsistojo. Ašaros riedėjo per jos skruostus. Moteris vilkėjo ilgą, mirguliuojančią baltą suknelę, kurios pakraščiai buvo papuošti rožėmis. Ant kaklo kabojo mažas krucifiksas. Jos dešinėje plaštakoje kabojo replės, o kairėje plaktukas.

Ji tarė vaikučiams: „Jeigu mano žmonės nepaklus, būsiu priversta leisti nukristi mano Sūnaus rankai". Ji prašė žmones atsiversti. „Tik senos moterėlės ir vaikai sekmadieniais atvyksta į pamaldas, – tęsė ji. – Žmonės nuolat keikiasi. Jie nieko kito negalvoja, o tik apie pasi-

linksminimus... Nedorėliai yra pasivedę visokeriopoms nuodėmėms". Po to ji perspėjo juos, kad, jeigu žmonės negrįšią Dievop, jų vynuogės, bulvės, riešutai ir kviečiai supus ir mirs daug mažų vaikų. Apsireiškimo užbaigai ji pridūrė verkdama: „Mano vaikeliai, paskelbkite visa tai visiems žmonėms".

Regėtojai skelbė tai visiems, kurie jų teiravosi. Iš anksto šv. Motinos nusakytas badmetis išsipildė paraidžiui. Daug žmonių mirė badu Prancūzijoje, Ispanijoje, Airijoje, Lenkijoje. Vien Prancūzijoje mirė 75 tūkst. vaikų nuo maliarijos. Supuvo bulvės, riešutai, vynuogės ir kviečiai, kurie prancūzų buvo kasdienis maistas.

La Salette pranešimai palietė ne tik prancūzus, bet visą žmoniją ir visą Bažnyčią. Šie įvykiai, iš anksto nusakyti, padeda mums suprasti, kodėl šiuo metu pasaulyje velnias turi tiek daug galios, nors šv. Marija yra pasakiusi, kad jis netenka galios, nes yra tikinčių žmonių, kurie savo maldomis ir pasiaukojimu laužo jo galią.

La Salette pranešimai buvo duoti 1846 m. rugsėjo 19 d., o 1851 m. Bažnyčia aprobavo juos kaip autentiškus. La Salette pranešimai nebuvo plačiai paskleisti nei Prancūzijoje, nei užsienyje, nors jie yra labai svarbūs. Pranešimų pradžioje šv. Motina kalbėjo apie dvasiškius, kurių daugis buvo nutolę nuo Bažnyčios. Toliau duodami regėtojų užrašyti žodžiai, kurie turėtų būti įdomūs šių dienų žmonijai, nors tai apreikšta 1846 m. Štai keletas ištraukų iš dangaus Karalienės pranešimų.

„Žemėje bus labai daug blogų knygų. Tamsybių dvasios visur skleis visuotinį susilpnėjimą tarnauti Dievui. Jos turės didelę galią gamtoje. Šventovės bus statomos piktosioms dvasioms garbinti. Mano Sūnaus Vikaras (popiežius) labai kentės... Viešpaties tikras tikėjimas užmirštamas, kiekvienas individas norės būti vyresnis už kitus. Jie panaikins civilines teises, kaip ir bažnytines, visą tvarką. Teisingumas bus pamintas po kojomis. Tautose ir šeimose bus regimi žmogžudystės, neapykanta, pavydas, melas ir nesugyvenimas".

„Šventasis Tėvas labai kentės. Bet aš būsiu su juo iki galo ir palaikysiu jo ranką. Kelis sykius piktadariai pasikėsins į jo gyvybę, padarys jam žalos ir sutrumpins jo gyvenimo dienas, bet nei jis, nei jo įpėdinis nematys Dievo Bažnyčios triumfo".

„Visos civilinės valdžios turės tą patį planą panaikinti ir atsikratyti kiekvieno religinio dėsnio, atidaryti kelią materializmui, ateizmui, spiritualizmui ir kiekvienai kitai ydai. 1865 m. bus išniekintos šventos vietos, vienuolynai... Velnias pasidarys širdžių valdovas... Velnias panaudos visas prieinamas priemones. Žmonės žudys vieni kitus..."

„Teisieji labai kentės. Jų maldos, jų atgailos ir jų ašaros kils į dangų. Visi Dievo žmonės maldaus atleidimo ir gailestingumo. Jie šauksis mano pagalbos ir užtarimo. Tada Viešpats Jėzus savo teisingumo ir didelio gailestingumo dėka sakys savo angelams iššudyti visus piktus priešus. Staiga Jėzaus Kristaus Bažnyčios persekiotojai ir visi, prisirišę prie nuodėmės, žus, ir žemė pasidarys lyg dykuma. Ir tada ramybė viešpataus. Žmogus susitaikys su Dievu. Jėzus Kristus bus tarnaujamas, garbinamas ir šlovinamas. Labdara visur žydės. Nauji karaliai bus dešinioji ranka šventajai Bažnyčiai, kuri bus stipri, nuolanki, pamaldi, neturtinga... Evangelija visur bus skelbiama, ir žmonija darys didelę pažangą savo tikėjime, nes bus vienybė tarp Jėzaus Kristaus darbininkų, ir žmogus gyvens Dievo baimėje".

„Šioji ramybė tarp žmonių bus trumpa. Dvidešimt penkeri metai gero derliaus padarys, kad žmonės pamirštų, jog žmonių nuodėmės yra visų blogybių priežastis žemėje. Antikristo pirmtakai, surinkti iš visų tautų, su savo būriais kovos prieš tikrą Kristų, pasaulio vienintelį Išganytoją. Antikristas pralies daug kraujo ir norės sunaikinti Dievo garbinimą, pats norėdamas pasidaryti dievu".

„Žemę ištiks visokios didelės nelaimės greta plačiai pasklidusio bado ir maro. Kils visa eilė karų, iki paskutinio karo, kurį kariaus dešimt antikristo karalių... Bet šventosios Bažnyčios vaikai, mano

tikėjimo vaikai, mano tikį sekėjai, vis labiau mylės Dievą ir visose man brangiausiose dorybėse. Palaimintos sielos stropiai bus vadovaujamos Šventosios Dvasios. Aš kariausiu jų pusėje, iki jos pasieks metų pilnatvę... Tai įvyks, kai antikristas gims iš žydės vienuolės, netikros mergelės, kuri santykiaus su senu žalčiu, neskaistybės mokytoju. Jo tėvas bus B. Gimdamas jau piktžodžiaus, turės dantis. Trumpai tariant, jis bus įsikūnijęs velnias. Jis baisiai žviegs, darys nuostabius ženklus..." Galbūt velnio apsėstas, o ne įsikūnijęs.

„Metų laikai pasikeis. Žemė neduos derliaus, o ves tik blogus vaisius. Žvaigždės praras savo takus. Mėnuo bus rausvas. Vanduo ir ugnis virpės ir vyks baisūs žemės drebėjimai, kurie praris kalnus, miestus... Roma praras tikėjimą ir taps antikristo sostu... Oro demonai drauge su antikristu darys neįprastus ženklus žemėje ir ore*. Žmonės vis daugiau taps atskalūnais. Dievas rūpinsis savo ištikimais tarnais ir geros valios žmonėmis. Evangelija visur bus skelbiama. Visų tautų žmonės pažins tiesą".

„Aš skubiai kreipsiuos į žmones, į tikrus mokinius gyvojo Dievo, kuris viešpatauja danguje. Kviesiu savo vaikus tapti sekėjais Jėzaus Kristaus, vienintelio tikro žmonių Išganytojo. Kviesiu tikrai ištikimus savo vaikus, kurie yra pasišventę man, kad nuvesčiau juos pas savo dievišką Sūnų... Pagaliau kreipiuosi į Paskutinių Dienų apaštalus, Jėzaus Kristaus ištikimus mokinius, kurie, paniekinę pasaulį ir save, gyvena neturte ir nusižeminę, paniekoje ir tyloje, maldoje ir apsimarinime, skaistybėje ir vienybėje su Dievu, kentėdami, nežinomi pasauliui... Eikite ir pareikškite, kad esate mano numylėti vaikai. Esu jūsų pusėje ir jumyse, pasirūpinusi, kad jūsų tikėjimas yra šviesa, kuri šviečia jums tomis nelaimingomis dienomis. Tegul jūsų uolumas padaro jus alkstančius Jėzaus Kristaus garbės ir šlovės. Kovokite,

*Palyginkite Kristaus žodžius Evangelijoje: „Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Šen ir ten bus didelių žemės drebėjimų, ligų ir badmečių. Bus baisenybių ir didelių ženklų iš dangaus" (Lk 21,10–11).

šviesos vaikai, jūs, kurie galite matyti, nes dabar yra visų laikų metas, visų tikslų pasiekimas".

„Bažnyčia bus aptemusi, pasaulis bus išsigandęs. Tada atvyks Enochas ir Elijas, pilni Dievo Dvasios. Jie mokys Dievo galybe, ir geri žmonės įtikės Dievą ir daug sielų bus paguostos. Jie darys didelę pažangą Šventosios Dvasios galybe ir pasmerks antikristo velniškas skelbiamas klaidas. Vargas žemės gyventojams! Siaus kruvini karai ir badas, maras ir užkrečiamosios ligos. Kris baisūs ledai. Perkūno audros sukrės miestus, sukels žemės drebėjimus, kurie praris šalis. Ore bus girdimi balsai. Žmonės daužys savo galvas į sienas, siekdami mirties. Kita vertus, mirtis bus jų kankinimas. Kraujas tekės į visas puses... Dievas pasigailės dėl teisiųjų kraujo, ašarų ir maldų. Enochas ir Elijas bus nužudyti. Dings pagoniška Roma. Iš dangaus kris ugnis ir praris tris miestus, smogs visą visatą. Daugis bus suklaidinti, nes jie negarbino tikrojo Kristaus, kuris gyvena tarp jų. Saulė aptems. Tik tikėjimas išliks gyvas".

„Tai bus metas, kada bedugnė atsivers. Tada tamsybių karalių karalius, žvėris su savo valdiniais, vadindamasis pasaulio išganytoju, pakils žengti dangun. Šv. Mykolas arkangelas, savo kvapu uždusins jį. Jis nukris žemėn, kuri bus nuolatinių revoliucijų eigoje per tris dienas. Atsivers ugnies gelmė. Ir visai amžinybei drauge su visais savo sekėjais kris į amžinas pragaro gelmes".

Taip kalbėjo dangiškoji Karalienė La Salette. Apsireiškusiosios pranešimai yra Bažnyčios aprobuoti. Jie sutinka su šventraštinės „Apreiškimo" knygos turiniu.

Pontmain

Vokiečių-prancūzų karo metu Vokietijos vadas Bismarck 1871 m. sausio viduryje užėmė Paryžių ir žygiavo Pontmaino miestelio kryptimi, kad jį užimtų. Miestelio gyventojai, suklaupę sniege, maldavo Dievą ir dangiškąją Karalienę atitolinti nuo jų tą rykštę. 1871 m.

sausio 17 d. vėlų vakarą keletai minučių šv. Motina apsireiškė dviem berniukams: 12 metų Eugenijui ir 10 metų Juozui. Ji vilkėjo tamsiai mėlyną suknelę ir rankoje laikė krucifiksą. Žemiau Apsireiškusios pasirodė žodžiai: „Melskite taikos. Dievas greit išgirs jus, ir mano Sūnus sulaikys atvykstančius vokiečius".

Visi miestelio gyventojai patikėjo dangiškosios Viešnios žodžiais. Visi meldėsi, sniege suklaupę. Tą patį vakarą vokiečių vietinės kariuomenės vadas iš centro gavo pranešimą pasitraukti. Taip miestelis buvo apsaugotas, ir nė vienas miestelio vyras nežuvo karo metu. To paties mėnesio 28 d. pasirašyta Prancūzijos ir Vokietijos karo paliaubų sutartis. Tai įtikinantis maldos galingumo pavyzdys. Šis šv. Marijos apsireiškimas yra Bažnyčios aprobuotas.

Abu šv. Marijos regėtojai – Eugenijus ir Juozas – tapo kunigais, viena jų sesuo – vienuole, o kita – mokytoja. Prancūzijoje yra įvykę daug apsireiškimų. Pažymėtina, kad 1667 m. Viešpats Jėzus ir šv. Motina Marija apsireiškė šv. Margaritai Marijai Alacoque; vėliau šv. Jonui Vianney ir kt.

Apsireiškimai Portugalijoje

Patys svarbiausi ir žinomiausi dangiškosios Motinos apsireiškimai ir apreiškimai įvyko Fatimoje, kuri yra Portugalijos viduryje. Pop. Jonas Paulius II, 1991 m. gegužės 13-ąją lankydamasis Fatimoje, tarp kitko pasakė, kad Fatima yra „pasaulinė Marijos sostinė".

Angelo apsireiškimai

Fatimoje pažymėtinos dvi šeimos: Antanas dos Santos ir Marija Rožė bei Manuelis Marto ir Olimpija. Antanas ir Olimpija buvo brolis ir sesuo. Antano ir Rožės jauniausia duktė buvo Lucija, gimusi 1907 m. Iš Manuelio ir Olimpijos vaikų išsiskyrė Pranukas, gimęs 1908 m., ir Jacinta, gimusi 1910 m.

Trys minėti vaikučiai 1916 m. vasarą drauge ganė avis. Vieną vidurdienį, užkandę ir sukalbėję rožinį, kaip jie buvo pratę, iš tėvų gavę gerą auklėjimą, pradėjo žaidimą. Staiga apsireiškė jiems jaunuolio išvaizdos angelas ir išmokė juos maldelę: „Mano Dieve, tikiu, meldžiuosi, viliuosi ir myliu tave. Meldžiu tave pasigailėti tų, kurie netiki, nesimeldžia, netekę vilties ir nemyli tavęs". Po kurio laiko vėl jis apsireiškė jiems ir tarė: „Melskitės. Daug melskitės. Jėzaus ir Marijos Širdys turi jums gailestingumo planus. Niekados nenustokite aukoję Aukščiausiajam maldų ir patys aukojęsi".

Vėliau Lucija kalbėjo: „Angelo žodžiai buvo lyg šviesa, kuri pagelbėjo mums suprasti, kas yra Dievas, kaip jis myli mus ir kaip jis nori būti mylimas. Supratome aukojimosi vertę ir kaip tai patiko Dievui ir kaip buvo atlyginama nusidėjėlių atsivertimu. Nuo to meto aukojome Dievui viską, kas apima mus... Kniūbsti ištisas valandas kalbėjome angelo išmokytą maldą".

Tų pačių metų rudeniop, jiems sukalbėjus rožinį, Portugalijos angelas sargas apsireiškė jiems trečią kartą, rankoje laikydamas Taurę. Virš jos ore laikėsi šv. Ostija, iš kurios Kraujas lašnojo į Taurę.

Atsiklaupęs prie vaikučių, tris kartus sukalbėjo maldą: „Švenčiausioji Trejybe, Tėve, Sūnau ir Šventoji Dvasia, iš širdies gilumos meldžiu tave ir aukoju tau brangiausią Kūną, Kraują, Sielą ir Dievybę mūsų Viešpaties Jėzaus, esančio visuose viso pasaulio tabernakuluose, kaip atsilyginimą už išniekinimus, kuriais jis yra įžeidžiamas. Begaliniais švenčiausios Širdies nuopelnais ir Marijos nekalčiausios Širdies užtarimu meldžiu atsivertimo vargšams nusidėjėliams".

Tada angelas davė šv. Ostiją Lucijai ir Taurės Turinį padalijo Jacintai ir Pranukui, sakydamas: „Imkite Kūną ir Kraują Jėzaus Kristaus, kuris nedėkingų žmonių yra baisiai niekinamas. Atsilyginkite už jų nusikaltimus ir guoskite savo Dievą". Po to vėl drauge su vaikučiais sukalbėjo maldą „Švenčiausioji Trejybe" ir dingo.

Šv. M. Marijos apsireiškimai

Angelui paruošus tris piemenėlius, dangiškoji Marija apsireiškė jiems šešis sykius 1917 m. nuo gegužės iki spalio mėnesio, kiekvieno mėnesio 13-ąją tuo pačiu metu.

Pirmą kartą ji apsireiškė gegužės 13-ąją. Ji prašė juos atvykti ton vieton per šešis mėnesius, kiekvieno mėnesio 13-ąją. Ji liepė kasdien kalbėti rožinį, atgailoti ir melstis už nusidėjėlių atsivertimą. Vieni tikėjo apsireiškimu, o kiti išjuokė regėtojus. Lucija net savo motinos buvo skaudžiai nubausta.

Birželio 13-ąją, šv. Antano, gimusio Portugalijoje, šventėje, apsireiškusioji šv. Motina išmokė maldelę, kuri pridėtina prie kiekvienos rožinio paslapties: „O mano Jėzau, atleisk mums mūsų nuodėmes, saugok mus nuo pragaro ugnies, vesk visas sielas į dangų, ypač tas, kurios labiausiai reikalingos tavo gailestingumo".

Šv. Motina pažadėjo netrukus paimti dangun Pranuką ir Jacintą, o Lucija turėsianti ilgam pasilikti, kad visame pasaulyje paskleistų pamaldumą į nekalčiausią Širdį.

Liepos 13-ąją dangiškoji Motina ragino kasdien kalbėti rožinį ir marintis už nusidėjėlių atsivertimą. Po to ji parodė jiems ugnies jūrą, kurioje kenčia nupuolę angelai ir neatgailojusių žmonių vėlės. Išgąsčio apimtiems šv. Motina paaiškino: „Jūs matėte pragarą, kur eina neatgailojusių žmonių vėlės". Jeigu žmonės nepasitaisysią ir neatgailosią, kils kitas (antrasis pasaulinis) karas, badas ir prasidės Šv. Tėvo persekiojimas. Ji prašė aukotis nekalčiausiai jos Širdžiai ir kad atsiteisimo Komunija būtų priimama pirmais mėnesių šeštadieniais. Be to, ji prašė Šv. Tėvą paaukoti Rusiją jos Širdžiai. Kitu atveju Rusija skleisianti savo klaidas visame pasaulyje. Šv. Motinos žodžiai ir pragaro regėjimas pastūmėjo vaikučius vis labiau aukotis ir melstis už nusidėjėlių atsivertimą ir vis mažiau vertinti šį pasaulį.

Rugpjūčio 13-ąją vaikučiai buvo suimti masonų valdžios pareigūnų ir grasinti, o jie tik džiaugėsi, kad greičiau nueisią dangun. Tad tą mėnesį šv. Motina apsireiškė jiems tik 19-ąją. Tą dieną ir rugsėjo 13-ąją ji ragino juos vis daugiau melstis už nusidėjėlių atsivertimą, kad pastaruosius apsaugotų nuo amžinojo pasmerkimo.

Pastarųjų apsireiškimų metu kelis sykius šv. Marija priminė, kad spalio 13-ąją įvyksiąs didelis stebuklas.

Nors nuo liūties žemės paviršius buvo virtęs purvu, spalio 13-ąją prigužėjo bent 70 000 žmonių, tarp jų buvo net didžiųjų dienraščių korespondentų. Sukalbėjus rožinį, lietus nustojo lijęs. Pasirodė saulė. Apsireiškusi šv. Motina prašė pastatydinti šventovę jos apsireiškimo vietoje ir kasdien kalbėti rožinį. Be to, ji pažadėjo karo baigą ir taiką.

Po to šv. Marija pakėlė plaštakas, iš kurių išėjo ypatingi šviesos spinduliai. Jie paveikė saulę, kuri tapo išblyškusi kaip mėnulis. Greta jos apsireiškė šv. Juozapas su Kūdikėliu Jėzumi. Visi lengvai galėjo žiūrėti į saulę, kuri žarstė įvairių spalvų spindulius visomis kryptimis. Nustojusi spinduliuoti spalvomis, ji pradėjo šokinėti virš žmonių lyg ugnies kamuolys. Saulei grįžus į savo orbitą, visi lengviau atsiduso. Daugis manė, kad sulaukę pasaulio pabaigos, verkė ir atgailojo.

Apsireiškimų Fatimoje kanoniškas procesas buvo pradėtas 1922 m. gegužės 13-ąją, ir 1930 m. spalio 13-ąją Leirijos vyskupas ordinaras tarė autentišką žodį, kad šv. M. Marijos apsireiškimai Fatimoje tikri.

Pranuko ir Jacintos mirtis

Po Saulės stebuklo Jacinta ir Pranukas stengėsi gyventi pagal dangiškosios Motinos nurodymus ir laukė tos dienos, kada jie būsią paimti dangun. Ypač Jacinta savo griežtus apsimarinimus, ligos skausmus ir maldas skyrė už nusidėjėlių atsivertimą.

Jacinta labai kentėjo ligos skausmus. Šv. Motina dažnai apsireiškė jai, duodama jai svarbių apreiškimų. Pvz., ji pasakė: „Karai yra tik bausmės už pasaulio nuodėmes... Atgailojimas būtinas... Nuodėmės, kurios stumia sielas pragaran, yra kūno nuodėmės... Sielos, kurios tarnauja Dievui, neturi sekti tomis (nepadoriomis) maldomis. Bažnyčia neturi maldų... Žmonės praranda savo sielas, nes jie negalvoja apie mūsų Viešpaties mirtį ir neatgailoja. Daug negerų santuokų... Nekritikuokite kitų ir venkite tų, kurie tai daro... Apsimarinimai ir aukos labai patinka mūsų Viešpačiui. Išpažintis yra gailestingumo sakramentas. Dėl to su džiaugsmu ir pasitikėjimu žmonės turi eiti išpažinties. Be išpažinties nėra išganymo".

Pranukas mirė 1919 m. balandžio 4-ąją, o Jacinta – 1920 m. vasario 2-ąją. Jacintai ir Pranukui yra užvestos bylos paskelbti juos palaimintaisiais. Beatifikacijos byloje jau toli pasistūmėta.

Seselės Lucijos misija

Vietos vyskupo pageidavimu regėtoja Lucija buvo išsiųsta vienuolynan, kad ten išmoktų skaityti ir rašyti ir kad vyskupas galėtų laisvai tirti apsireiškimus. Vienuolyne baigusi mokyklą, Lucija pareiškė norą tapti vienuole.

Ir vienuolyne šv. Motina lankė ją. Tarp kitko ji prašė Luciją, kad visur pasaulyje būtų praktikuojami pirmieji šeštadieniai, nors tik

1925 m. gruodžio 10-ąją apsireiškusioji Marija su Kūdikėliu Jėzumi nurodė, kaip jie praktikuotini. Apsireiškusi 1929 m., šv. Marija kalbėjo ses. Lucijai: „Atvykau paprašyti Rusijos paaukojimo mano nekalčiausiai Širdžiai... Jeigu jie (popiežius ir vyskupai) pasirūpins mano reikalavimu, Rusija atsivers, ir bus taika".

Porą sykių popiežiai paaukojo pasaulį Švč. M. Marijos Nekaltajai Širdžiai, tik neaiškiai įterpdami Rusijos vardą, nes bijota, kad komunistai neiššudytų visų kunigų ir tikinčiųjų. Be to, ne visi vyskupai tikėjo šv. Motinos reikalavimu. Pagaliau pop. Jonas Paulius II 1984 m. kovo 25-ąją įvykdė dangiškosios Motinos reikalavimą. Tuo buvo sugriauti šėtoniškosios karalystės pamatai Tarybų Sąjungoje, ir ji suiro. Visa pirmykštė Tarybų Sąjunga tapo misijų dirva, reikalaujanti daug darbininkų, kad pavergtos tautos ir valstybės grįžtų Dievop maldų, darbo, aukojimosi dėka, ir suklestėtų Katalikų Bažnyčia*.

Pop. Jonas Paulius II ir seselė Lucija Fatimoje

*Plačiau pasiskaitytina Burkus Jonas. Mūsų dienos. p. 166–180 ir kitur.

Apsireiškimai Belgijoje

Šiame skirsnelyje yra aprašyti du Švč. Mergelės Marijos apsireiškimai, įvykę 1932 ir 1933 m. Belgijoje – Beauraing (Buré) ir Banneux (Beniú) vietovėse. Šie abu dangiškosios Motinos apsireiškimai yra Bažnyčios aprobuoti kaip tikėtini įvykiai.

Beauraing

Dvidešimtojo šimtmečio pradžioje Belgijoje katalikybė buvo labai pašlijusi. Esant dideliam nedarbui visur paplitusios krizės metu, įsigalėjo socializmas, nors Belgija buvo katalikiškas kraštas. Komunizmas kėlė savo šėtonišką galvą, o Adolfas Hitleris rengėsi perimti Vokietijos valdžią į savo rankas ir įvesti nacionalizmą. Fatimoje šv. Marijos paaiškinimas, kad Rusija visur skleis savo klaidas, jau pildėsi. Jau 1917 m. Fatimoje šv. Motina liepė daug melstis ir aukotis, bet mažai kas kreipė dėmesio į jos pareiškimus. Ir Belgijoje tikėjimas mažai kam berūpėjo. Tad nuo 1932 m. lapkričio 29 d. iki 1933 m. sausio 3 d. Beaurainge, keturi kilometrai nuo Prancūzijos sienos, apsireiškė Švč. Mergelė Marija, kad išjudintų Belgijos katalikus ir grąžintų juos Išganytojo įkurton Bažnyčion.

Minėtą dieną dangaus Karalienė apsireiškė vienuolikametei Albertai ir jos penkiolikametei seseriai Fernandai, Andriui, Gilbertai ir seselei Valerijai. Apsireiškusioji ragino žmones prie maldos ir atgailos.

Gruodžio 1 d. visi penki regėtojai matė apsireiškusią Mergelę. Pasirodžiusi ji pranyko ir vėl netrukus pasirodė. Gilberta buvo tiek stipriai paveikta šv. Motinos grožio, jog ją reikėjo įnešti į namą. Trys regėtojai kalbėjo rožinį. Šv. Marija vėl apsireiškė po gudobelės medžiu. Ji atrodė maždaug 19 metų amžiaus. Jos akys buvo mėlynos, suknelė balta, jos galvą supo švelnūs šviesos spinduliai. Šv. Marija šypsojosi.

Gruodžio 2 d. vaikučiai kalbėjo rožinį už vienuolyno vartų, nes jie nebuvo įleisti vidun apreiškimais netikinčių seselių. Apsireiškusi šv. Motina pasakė: „Visados būkite geri“. Juos supo apie šimtas penkiasdešimt žmonių. Motina vyresnioji norėjo juos išvaikyti, bet neįveikė.

Dangiškoji Motina liepė regėtojams atvykti ton pačion vieton gruodžio 8 d. Tą Nekaltojo Prasidėjimo dieną apsireiškimo vieton atvyko apie 15 tūkst. žmonių. Apsireiškimui prasidėjus, penki – seselė ir vaikučiai – regėjo Apsireiškusiąją. Regėjimo metu gydytojai žnaibė juos, pliaukšėjo į jų veidus, stipria lempa švietė jiems į akis ir degtukais degino Gilbertos ranką, bet nė vienas jų nereagavo.

Po gruodžio 8 d. ne visados atvykdavo šv. Motina Marija, regėtojams kalbant rožinį. Gruodžio 17 d. dangiškoji Motina išreiškė norą, kad ten būtų pastatyta koplyčia jos garbei. Vėliau ji pasakė: „Esu nekaltoji Mergelė“.

Gruodžio 23 d. šv. Motina pareiškė, jog ji labai norėtų, kad atvyktų daugiau maldininkų. Gruodžio 29 d. Ferdinandai ji parodė žėrinčią auksinę Širdį. Gruodžio 30 d. Apsireiškusioji kalbėjo: „Melskitės, melskitės labai daug“. Ir kitomis dienomis visi regėtojai matė tą žėrinčią auksinę Širdį.

Paskutinis dangiškosios Motinos apsireiškimas įvyko 1933 m. sausio 3 d. Tada ji pažadėjo atversti daug nusidėjėlių. Taip pat pasisakė esanti Dievo Motina ir dangaus Karalienė. Po to penkiems regėtojams pasakė vieną paslaptį, kurios jie neatskleidė. Tuo tarpu Fernanda gailiai verkė, nes tą sykį ji nieko neregėjo. Pasibaigus apsireiškimui, keturi regėtojai nuvyko vienuolynan, kad ten būtų apklausinėti. O Fernanda pasiliko klūpoti ir melstis apsireiškimo vietoje. Staiga pasigirdo perkūnijos garsai ir pasirodė ugnies kamuolys. Kai kurie iš minios irgi regėjo visa tai. Šv. Motina paklausė Fernandą: „Ar tu myli mano Sūnų? Ar tu myli mane? Pasiaukok man“. Be to, sausio 3 d. ji pasakė: „Aš atversiu daug nusidėjėlių“.

„Raudonosios žvaigždės" Belgijos komunistų laikraščio redaktorius, pajutęs patraukimą nuvykti į Beauraingą. Jam vykstant pro tą gudobelės medį, po kuriuo anksčiau Švč. Mergelė Marija buvo apsireiškusi, 1945 m. rugsėjo mėnesį jis buvo parblokštas žemėn ir prieš save pamatė švytinčią šv. Motiną. Jis grįžo tikėjiman prie Beauraingo, kaip kadaise Saulius prie Damasko. Vėliau Belgijoje jis įsteigė Marijos Legioną, kurio tikslas nupuolusius katalikus ir nekatalikus grąžinti tikėjiman, o pats kasdien dalyvavo šv. Mišiose ir priėmė šv. Komuniją.

Namuro vyskupas ordinaras ganytojišku laišku 1949 m. liepos 2 d. aprobavo 1932–1933 m. įvykusius šv. Marijos apsireiškimus. Daug nupuolusių katalikų atgavo tikėjimą dangiškosios Motinos užtarimu.

Banneux

Kai neužteko Belgijos katalikų atversti šv. Motinos apsireiškimų dėka Beaurainge, netrukus, 1933 m. sausio 15 d., dangiškoji Motina apsireiškė 12 metų mergaitei, vardu Marytė Bero, Banneux'o miestelyje netoli Vokietijos sienos, kad tęstų savo užduotį nupuolusius katalikus grąžinti tikėjiman. Ji apsireiškė pačiame neturtingiausiame Belgijos rajone, pasivadindama „Vargšų Mergele". Ji sakė, kad atvyko paguosti ligonių ir kenčiančiųjų.

Valydama namuką, atsitiktinai Marytė pažvelgė pro lango užuolaidą. Kieme pamatė Mergelę. Ji laikė sudėtas rankas maldai ir meiliai nusišypsojo. Ji buvo neapsakomai graži. „Kieme yra moteris baltais drabužiais ir mėlyna juosta", – Marytė tarė savo motinai. – „Niekus kalbi! Gal tai dangiškoji karalaitė?" – juokdamasi atsakė motina, visai nesidomėdama prieiti prie lango. Negalėdama aiškiai įžiūrėti moters bruožų, jos išvaizdos, mergaitė greit uždengė langą, manydama, kad tai buvusi laumė. Neiškentusi ji vėl pažvelgė pro langą. Apsireiškusioji pakėlė ranką ir pamojavo Marytei. Tuojau ji bėgo prie durų, bet motina spėjo jas užrakinti.

Kitą dieną Marytė papasakojo šį įvykį savo draugei Juozapinai. Ši juokėsi kaip įmanydama iš jos pasakojimo ir erzino ją.

Šis buvo pirmasis iš aštuonių apsireiškimų. Tik keli žmonės tikėjo Marytės pasakojimu. Netikėjo ir parapijos kunigas Liudvigas Jamin. Nepaisydama žmonių netikėjimo ir apsireiškimų nusakyto meto, kiekvieną vakarą 19 val. šaltame ore, sningant ar lyjant, Marytė kalbėjo rožinį, klūpėdama kieme.

Sausio 16 d. Marytė ir Juozapina nuvyko aplankyti 29 metų amžiaus kun. Liudvigo, kuris ten buvo klebonu penkerius metus. Jis pasižymėjo pamaldumu šv. Motinai Marijai, bet nesistengė vilioti maldininkus ir nepripažino apsireiškimų. Iš tikrųjų jis buvo linkęs laikyti, kad tai kažkas prietaringo.

Marytė kartą pasakė savo tėtei, kad katekizmo pamokos esančios sunkios. Tėvas atsakė jai, kad ji neprivalanti eiti į tikybos pamokas, jeigu nenorinti. Jis pats buvo nutolęs nuo tikėjimo. Ir kunigas netikėjo Marytės pasakojimu, bet ji atkakliai kartojo: „Aš žinau, ką mačiau. Tuo esu tikra".

Antradienį, sausio 17 d., Marytė nuvyko parapijos šventovėn į šv. Mišias. Tai buvo pirmas kartas po keturių mėnesių. Nuėjo ji ir į tikybos pamokas.

Trečiadienį, sausio 18 d. 19 val., ji išėjo kieman ir atsiklaupė sniege kalbėti rožinį. Dangiškoji Motina apsireiškė ant pilkšvo debesėlio, kuris sklandė tarp dviejų pušaičių. Ji pamojo Marytei ir liepė jai pamerkti rankas į vandens srovę. Ji pakluso. Šv. Marija pasakė jai, kad tasai vanduo esąs visiems. Ir atsisveikino: „Labanaktis. Iki susitikimo".

Tą patį vakarą kun. L. Jamin ir kažkoks benediktinas atvyko pasikalbėti su šeima. Parapijos klebonas prašė Marytę kokio nors stebuklingo ženklo, pvz., jos tėvo grįžimo tikėjiman. Tą patį vakarą jos tėvas Julius pareiškė, kad jis norįs prieiti išpažinties.

Rytojaus dieną vėl pasnigo. 19 val. Marytė klūpojo sniege. Ji paklausė Apsireiškusiąją, kas ji esanti? Ši atsakė Marytei: „Aš esu

Vargšų Mergelė. Šis šaltinis yra skirtas palengvinti visų tautų ligoniams".

Sausio 20 d. Vargšų Mergelė išreiškė pageidavimą, kad čia būtų pastatydinta koplyčia jos garbei. Be to, pasakė, kad kitą kartą apsireikš tik vasario 11 d. Tris savaites kas vakarą klūpodama Marytė kalbėjo rožinį. Ji pradėjo abejoti, ar iš viso šv. Motina apsireikš, kai paskutinį kartą lyg ir atsisveikino. Mokykloje vaikai juokėsi iš jos ir pravardžiavo ją, vadino Lurdo Bernadeta. Netikėjo ja nei jos teta, nei močiutė.

Apskritai visi šv. Motinos regėtojai yra vargšai, neturtingų tėvų vaikai. Marytė buvo neapsakomai suvargusi tiek dvasiškai, tiek medžiagiškai. Jos šeima jau seniai buvo nutolusi nuo Dievo ir jo Bažnyčios. Pirmasis apsireiškimas Marytei įvyko sekmadienio vakarą. Ir tą sekmadienį ji nedalyvavo šv. Mišiose.

Vasario 11 d. Marytei sukalbėjus keturias rožinio paslaptis, šv. Marija apsireiškė jai ir tarė: „Atvykau sušvelninti kentėjimą". Banneux'e dangiškosios Motinos apsireiškimai vyko kitomis aplinkybėmis, negu Lurde ar Fatimoje. Minios nesirinko į šiuos apsireiškimus. Marytė kentėjo viena. Ji kentėjo savo mokyklos draugų patyčias ir dėl suaugusiųjų abejingumo. Ji neturėjo jokių globėjų, užtarėjų, gynėjų nei šeimoje, nei kur nors kitur. Marytė kentėjo vienų viena ir kūnu, ir dvasia. Atsivertęs jos tėvas socialistų buvo išjuoktas.

Vasario 15 d. Marytė paprašė apsireiškusiąją Motiną ženklo, kad galėtų apsiginti. Šv. Motina tepasakė: „Tikėk manimi". – „Aš tikiu tavimi", – atsakė Marytė. – „Daug melskis. Iki pasimatymo". Šis buvo šeštasis dangiškosios Motinos apsireiškimas Marytei. Vasario 20 d. apsireiškusi šv. Marija prašė ją melstis: „Melskis daug".

1933 m. kovo 2 d. dangiškoji Motina Marija apsireiškė Marytei paskutinį kartą. Tą dieną labai smarkiai lijo. Marytė klūpojo ant purvinos žemės. Jai kalbant rožinį, dangus nusigiedrijo. Apsireiškusioji tarė: „Aš esu Išganytojo Motina, Dievo Motina. Daug melskis".

Po to ji palaimino regėtoją ir tarė: „Iki susitikimo Dieve". Ji pakilo pro pušaites. O Marytė pasiliko purve beverkianti. Jos tėvas įnešė ją vidun. Nešama ji pasakė: „Šventoji Mergelė nebeatvyks. Ji pasakė sudie".

Tą dieną, kurią šv. Mergelė apsireiškė Marytei pirmą kartą, Liežo vyskupas Kerkkofs buvo bepaaukojąs tuos 1933 metus visų šv. Motinai Marijai. 1940 m. gegužės mėnesį Bažnyčia oficialiai aprobavo Vargšų Mergelės kultą. Apsireiškimų vietoje, Banneux'e, šiandien stovi Tautų Karalienės ir Vargšų Mergelės didžiulė bazilika. Kasmet tūkstančiai maldininkų aplanko ją.

* * *

Belgijoje buvo ir kitų vietovių, kur žmonėms apsireiškė dangiškoji Motina. Stigmatizuotoji Luisa Lateau, pvz., regėdavo šv. Mariją tarp angelų ir šventųjų. Nuo 1965 m. Belgijoje mistikė Margarita gaudavo pamokymus iš Viešpaties Jėzaus ir šv. Motinos Marijos. Jos plačiau minimos J. Burkaus knygoje „Gaila minios"* knygoje.

*Burkus Jonas. Gaila minios. Vilnius: Vaga, 1993. P. 78–82.

Apsireiškimai Olandijoje

Olandija 1992 m. turėjo 15 mln. gyventojų (plotas 32 401 kv. km). Ji yra demokratinė karalystė. Joje yra 40 proc. katalikų.

Šv. Liudvina

Liudvina gimė 1380 m. Verbų sekmadienį neturtingų ūkininkų šeimoje. Sulaukusi 12 metų, ji padarė skaistybės įžadą, pasiaukodama Dievui, ir maldavo jį atimti jos veido grožį, kad jaunuoliai nesigundytų žiūrėti į ją. Ji kūnu ir siela pasiaukojo Dievo garbei, sielų išganymui ir vėlių gelbėjimui iš skaistyklos, savo skausmus jungdama su Viešpaties Jėzaus kentėjimais.

Dievas išklausė jos maldos, siųsdamas jai kentėjimus visam jos žemiškam gyvenimui. Tai atsitiko jai čiuožiant ant ledo, kur krisdama sunkiai susižeidė. Ilgiau negu 30 metų ji praleido lovoje suparalyžiuota ir skaudžiai kentėdama. Galėjo pajudinti tik kairę ranką. Ji beveik nieko nevalgė. Visas jos kūnas buvo lyg suiręs. Tik Dievas palaikė jos gyvybę. Viešpats apsireikšdamas sustiprindavo ją. Jo apsireiškimų metu ji nekentėdavo. Taip pat apsireikšdavo ir šv. Marija, kurios pamokymus ji priėmė.

Su meile Dievui aukojami kentėjimai tobulai nuskaistino jos sielą ir visiškai susilpnino visokį prisirišimą prie šio pasaulio. Dievo stiprinama gausiomis malonėmis, ji jautėsi laiminga, pagelbėdama skaistykloje kenčiančioms vėlėms ir atvesdama daug žmonių prie tikėjimo, nes daugis grįžo Dievop. Ji turėjo malonę įžvelgti žmonių sielos būseną ir sutaikyti žmones. Ji paskelbta šventąja, kartu aprobuojant per ją įvykusius mistinius reiškinius.

Amsterdamas

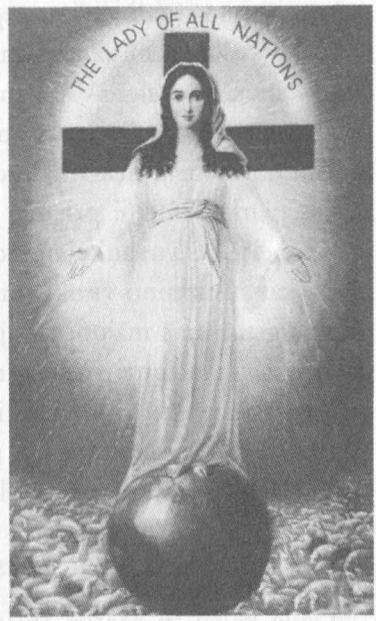
Daug kartų šv. Marija apsireiškė Idai Perleman Olandijos sostinėje, Amsterdame, nuo 1945 iki 1984 m., padariusi ilgą pertrauką.

Ji apsireiškė ant Žemės rutulio, už jos nugaros esant kryžiui. Ji davė Idai apie šešiasdešimt pranešimų. Jie nėra vietos vyskupo aprobuoti. Tuo reikalu teologai negali prieiti prie bendros nuomonės.

Pirmame apsireiškime 1945 m. kovo 25 d. šv. Marija parodė Idai rožinį ir tarė: „Jis apsaugojo jus. Ištesėkite (kalbėti rožinį) iki galo. Ši malda turi būti visur skelbiama... Esu... Visų Tautų Motina. ... Noriu būti žinoma šiuo titulu... Stoviu ant Žemės rutulio... Atidžiai įsižiūrėk į kryžių, kuris išsitiesia nuo mano pečių ir virš mano galvos. Pasirūpink, kad toks paveikslas būtų nupieštas ir paskleistas su šia malda, kurią išmokiau tave“:

„Viešpatie Jėzau Kristau, Tėvo Sūnau,
siųsk dabar savo Dvasią ant visos Žemės.
Šventoji Dvasia tegyvena visų tautų širdyse,
kad jos būtų apsaugotos nuo doros sunaikinimo,
didelių nelaimių ir karo.
Tegul Visų Tautų Motina Marija
būna mūsų Gynėja. Amen.“

„Noriu, kad ši malda būtų išversta į visas pagrindines kalbas ir kasdien kalbama... Stoviu ant Žemės rutulio, nes šis pranešimas liečia visą pasaulį... Visas pasaulis yra išsigimęs. Dėl to Sūnus siunčia Visų Tautų Motiną... Pažvelk į Žemę, į tautas: niekur nėra taikos“, – kalbėjo ji Idai. „Viešpaties Jėzaus priešai dirba lėtai, bet veiksmingai. Tautos, grįžkite ir raskite tikrą tikėjimą! Pripažinkite savo Kūrėją ir būkite dėkingi... Modernus pagonizmas, humanizmas, ateizmas, modernus socializmas ir

Visų Tautų Karalienė

komunizmas kontroliuoja pasaulį. Saugokitės klaidingų pranašų... Jūs nežinote, kokios baisios galybės graso pasauliui", – 1953 m. kalbėjo dangiškoji Motina.

„Tautos, kryžiaus keliu ateikite prie Tėvo. Šventoji Dvasia pagelbės jums. Grįžkite Bažnyčion", – 1951 m. kalbėjo Visų Tautų Motina. Toliau įvairiomis progomis šv. Motina perspėjo įvairias tautas. Štai svarbesni jos pareiškimai.

„Anglija ras savo kelią grįžti pas mane" (1945 07 29). „Amerika, prisimink savo tikėjimą. Nesėk klaidingų idėjų ir sąmyšio tarp savo žmonių ir užsienyje. Visų Tautų Motina ragina Ameriką pasilikti, kuo buvo" (1951 12 31). „Izraelis vėl prisikels", – 1945 m. balandžio 21 d. pasakė dangiškoji Motina. Po dviejų tūkstančių metų Izraelis atgavo nepriklausomybę 1947 m.

„Rusija mėgins suklaidinti kiekvieną visame kame... Rusijoje įvyks didelių pasikeitimų" (1951 12 31). „Prancūzija, tu nuklydai... Kur tavo garbė ir tavo pasididžiavimas?... Tu išgelbėsi savo tautą, tiktai grįždama prie kryžiaus ir Notre Dame (Marijos)" (1951 11 15).

„Vokietijos kunigai turi saugotis modernios pagonybės" (1949 12 03). „Dievo Motina verkia dėl Vokietijos vaikų" (1950 08 15). Italijoje įvyks susikirtimas tarp politikos ir krikščionybės. „Italijoje daugiau turi būti dirbama prieš komunizmą" (1949 11 19).

„Olandija pradėjo slinkti žemyn. Jos žmonės pasuko klaidingu keliu" (1951 11 15). „Olandija keliauja pražūtin" (1952 10 05). „Pasaulis stokoja Dievo meilės ir artimo meilės" (1951 07 02). „Japonija atsivers", – pasakė šv. Motina 1950 m. vasario 14 d.

Visų Tautų šventoji Motina ragino tėvus, auklėtojus ir dvasiškius stropiau rūpintis jaunimu: „Neveskite vaikų iš kelio". Už juos jie yra atsakingi prieš Dievą. Jaunimui jie turi duoti gerą pavyzdį. Ji ragino visus melstis ir pažinti Bažnyčios skelbiamą Kristaus mokslą. Prieš grįždamas pas Tėvą, Viešpats Jėzus paliko pasauliui „kasdienį stebuklą (šv. Eucharistiją). Daugis praleidžia tą didįjį stebuklą. Kasdienė

Auka vėl turi turėti savo vietą šio išsigimusio pasaulio centre", – 1953 m. kovo 20 d. kalbėjo Tautų Motina.

„Kalbu kunigams, vienuoliams ir vienuolėms, – tęsė šv. Motina. – Jūs visi esate apaštalai bei Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios tarnai, tarnaitės... Būkite apaštalai vieni kitiems" (1952 10 05).

„Perspėk dvasiškiją dėl eretiškų mokslų, ypač Eucharistijos srityje", – šv. Marija kalbėjo Idai 1958 m. gegužės 31 d. – „Melskitės daug už kunigus, už gerų kunigų prieauglį, už tautų atsivertimą".

„Perspėk kunigus, – 1973 m. rugpjūčio 15 d. Viešpats Jėzus kalbėjo Idai. – Tegul jie sustabdo klaidingas teorijas apie Eucharistiją, sakramentus, Bažnyčios skelbiamą mokslą, kunigystę, santuoką ir šeimos planavimą. Šėtonas veda juos klaidingu keliu. Jie yra suklaidinti modernizmo idėjų. Dieviškasis mokslas ir įstatymai galioja visais laikais... Celibatas yra Bažnyčios stiprybė".

Kita proga dangiškoji Motina kalbėjo Idai ir visiems, kad ant Žemės rutulio „stoviu kaip Sūnaus Motina" ir kad ji esanti Atpirkėjo Bendrininkė, Tarpininkė ir Užtarėja. „Ši bus nauja Bažnyčios dogma". Ji aiškino, kad ši dogma padidins Bažnyčios garbę ir stiprybę. Iš tikrųjų tai nėra nauja tikėjimo tiesa, o verčiau oficialus idėjos pripažinimas. Ji ragino teologus išaiškinti ir apginti šį titulą.

1951 m. balandžio mėnesį atskleidusi savo naują titulą, kad ji esanti Visų Tautų Motina, šv. Motina Marija liepė regėtojai Idai pasirūpinti, kad būtų nupieštas jos regimas paveikslas: šv. Marija stovinti ant Žemės rutulio nugara į kryžių. Tais pačiais metais regėtoja Ida dirbo su vokiečiu menininku H. Repke, kad jis nupieštų prašomą paveikslą. Šis taip ir padarė. Vėliau šis paveikslas tapo modeliu šv. Marijos statulai padaryti Akitoje, Japonijoje. „Šis paveikslas yra skirtas visoms tautoms, – kalbėjo šv. Motina. – Paveikslas kalba aiškiai, ir dabar yra metas nešti jį į pasaulį, kuris bus išgelbėtas per kryžių".

„Jūs, šios eros tautos, supraskite, kad esate Visų Tautų Motinos apsaugoje. Šaukitės jos kaip Patarėjos. Prašykite ją atitolinti jus nuo

didelių nelaimių... Tautos, pasitikėkite savo Motina, kuri niekados nėra atsisakiusi savo vaikų... Visų Tautų Motina turi galią atnešti taiką pasauliui", – kalbėjo šv. Marija.

Amsterdame įvykę apreiškimai yra tyrinėjami. Vietos vyskupas nėra jų aprobavęs. 1970 m. vienas vyskupas suteikė Imprimatur vienai knygai apie tuos apreiškimus, ir apie keturiasdešimt vyskupų yra aprobavę Visų Tautų Motinos paveikslą. El Paso vyskupas ordinaras S.M. Metzger tuo titulu pavadino vieną šventovę savo vyskupijoje, pastatydintą lietuvio kunigo.

1981 m. gegužės 31 d. Visų Tautų Motina pasakė: „Viešpats siuntė mane pas jus, kad perspėčiau jus visus... Būkite ištikimi Bažnyčiai, Romos Bažnyčiai. Būkite ištikimi Petrui – jūsų popiežiui. Atgailaukite".

Apsireiškimai Airijoje

Airija yra sala, esanti į vakarus nuo Didžiosios Britanijos. Jos plotas – 70 tūkst. kv. km. 1992 m. joje buvo 3,5 mln. gyventojų. Jie yra keltų giminės airiai, 95 procentai katalikai. Per keturis šimtus metų jie buvo anglų okupuoti ir skaudžiai persekiojami, verčiant juos atsisakyti popiežiaus ir pereiti į anglikonų tikėjimą. 1829 ir 1879 m. anglai sudarė Airijoje dirbtinį badmetį, kad negautų derliaus. Tada daugiau negu milijonas gyventojų mirė badu ir per du milijonus airių išvyko į Jungtines Amerikos Valstijas, kur nuo to meto Katalikų Bažnyčia perėjo į airių rankas. 1841 m. Airijoje buvo virš aštuonių milijonų gyventojų. Iki 1891 m. sumažėjo iki puspenkto milijono, o nuo 1891 m. sumažėjo dar vienu milijonu.

Badmečio metu ypač nukentėjo katalikiškas auklėjimas, kai mokiniai ir kitas jaunimas buvo viliojami maistu tapti anglikonais. Jų tikėjimo tvirtovė buvo malda, prisirišimas prie dvasiškijos ir Bažnyčios ir ypač šv. Eucharistija. Dalinę nepriklausomybę airiai išsikovojo 1922 m., o visišką – 1932 m.

Knock

Knock (Nak), kuris vėliau pavadintas Knoc Mhuire (reiškiąs Marijos smūgį ar panašiai), yra Mayo apskrityje, Tuamo arkivyskupijoje, Airijoje.

Paskutiniais ir skaudžiausiais bado metais, 1879 m. rugpjūčio 21-ąją, ketvirtadienio vakarą, Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų oktavos išvakarėse, penkiolika iš pamaldose dalyvavusių žmonių per dvi valandas regėjo ant šventovės stogo stovinčius šv. Motiną Mariją, šv. Juozapą ir šv. Joną evangelistą. Jie stovėjo prie regimo altoriaus, ant kurio buvo avinėlis, o už jo kryžius.

Dangaus Karalienės Marijos galvą puošė aukso vainikas. Iškeltomis rankomis ji tyliai meldėsi už susirinkusius žmones, už visus savo vaikus. Ji apsireiškė ne papeikti Airijos žmonių už jų nuodėmes, kaip La

Salette, Lurde ir kitur, nes jie buvo ištikimi jos dieviško Sūnaus Bažnyčiai ir jo vietininkui, popiežiui ir labai kentėjo badą ir persekiojimą. Tad šv. Marija apsireiškė jiems kaip gailestingumo Motina. Savo tyliu apsireiškimu ji ragino visus prie atgailos, maldos ir kantraus kentėjimo, jungtino su dieviško Išganytojo kentėjimais. Savo apranga ji skatino moterų padorumą, vyrų ištikimybę ir visų savo vaikų nuolankumą.

Šv. Motinos Marijos dešinėje stovėjo šv. Juozapas, visuotinės Bažnyčios globėjas ir kiekvienos šeimos galva. Apsireiškimo metu jo galva buvo truputį palenkta į šv. Mariją. Atrodė, lyg jis meldėsi, kad ji būtų visų gerbiama, ir už persekiojamą Katalikų Bažnyčią Airijoje. Jis klausosi tikinčiųjų maldų. Būdamas Šventosios Šeimos galva, jis gali lengviau išgauti iš Jėzaus prašomų malonių.

Šv. Jonas apaštalas ir evangelistas regėjimo scenoje stovėjo šv. Marijos kairėje. Jo galvą puošė vyskupo mitra. Kairėje rankoje jis laikė Šventraščio knygą, o pakelta dešine ranka skelbė Dievo žodį, Kristaus mokslą. Jis stovėjo greta šv. Motinos, kaip ir Kristaus agonijos metu po kryžiumi. Po kryžiumi jis atstovavo visai Bažnyčiai, ir Viešpats Jėzus perdavė jam savo Motiną, per jį pavesdamas savo Bažnyčią jos globai.

Apsireiškimo metu prie minėtų trijų apsireiškusiųjų asmenų regėtojai matė labai paprastą altorių, ant jo – Aukos Avinėlį, o už jo – kryžių. Šv. Jonas apaštalas įrašė Evangelijon šv. Jono Krikštytojo žodžius: „Štai Dievo avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę“ (1,29). O šv. Petras rašė pirmame laiške, kad žmonija yra atpirkta „brangiuoju krauju Kristaus, to avinėlio be kliaudos ir dėmės“ (1,19). Šventraštinėje Apreiškimo knygoje Avinėlis minimas dvidešimt septynis sykius.

Knocke apsireiškimo Avinėlis ant altoriaus primena mums Kristaus Auką ant kryžiaus ir ant altoriaus šv. Mišių metu. Šis apsireiškimas ragina tikinčiuosius nuoširdžiai dalyvauti šv. Mišių Aukoje.

Visą dviejų valandų apsireiškimo laiką smarkiai lijo. Visi žmonės buvo permirkę nuo lietaus. Bet apsireiškimo metu visi asmenys ir daiktai buvo sausi, kaip ir toji vieta, kur jie buvojo, nors pūtė stiprus vėjas.

Po septynių savaičių po to apsireiškimo vysk. dr. MacHale sudarė dvasiškių komisiją įvykiams ištirti. Komisija apklausė penkiolika liudininkų, visus tuos, kurie regėjo apsireiškimą. Komisija pasisakė teigiamai: „Penkiolikos liudijimas buvo patikimas ir užtektinas". Vieno liudininko trys sūnūs tapo kunigais.

Gavęs komisijos tyrimo rezultatus, vyskupas ordinaras nepadarė sprendimo dėl apsireiškimo autentiškumo. Vėlesnis vyskupas ordinaras sudarė kitą teologų komisiją ir, be to, medikų komisiją. Gydytojai ištyrė tik kelis pagijimus, nors iš tikrųjų ten jų įvyko daug. Iš abiejų komisijų gavęs teigiamus rezultatus, vyskupas ordinaras, dr. Gilmartin, pats vienas nedarė sprendimo, bet viską išsiuntė Romon.

Atrodo, kad abiems minėtiems vyskupams ordinarams kėlė abejonių tai, kad apsireiškusieji nekalbėjo, o savo pranešimus perdavė airių kenčiančiai tautai tylos ženklais, gal nenorėdami erzinti okupantų. Jų tikslas galbūt buvo tik paskatinti kantriai nešti bado ir trijų šimtų metų persekiojimo jungą.

Bet dvasinio turinio mistikos knygų rašytojai airiai sako: „Giliausios paslaptys aiškėja tyloje, ir giliausi pareiškimai perduodami tyla". Bet daugis nebrangina tylos, kad apmąstytų gilias žmonijos atpirkimo ir Kristaus mokslo paslaptis. Tačiau airiai katalikai apsireiškimus Knocke laiko didelėmis vertybėmis. Toji šv. Motinos vieta yra Airijos katalikų pamaldumo dangiškajai Karalienei centras. Ji yra Airijos katalikybės tvirtovė, kaip Lenkijoje Čenstakava arba Prancūzijoje Lurdas. Lankydamasis Airijoje, pop. Jonas Paulius II aplankė minėtiems apsireiškimams įrengtą grotą Knocke. Popiežiaus lankymasis apsireiškimo vietoje, veikiau Airijos katalikybės centre, nereiškė apsireiškimo aprobavimo, nes tai esąs vyskupo ordinaro reikalas. Airiai mano, kad Vatikanas yra aprobavęs šį apsireiškimą tylėjimu. Pasaulinio masto šv. Motinos Marijos ir kitų privačių apsireiškimų žinovai, kaip kun. René Laurentin, laiko, kad šv. Marijos, šv. Juozapo ir šv. Jono apaštalo apsireiškimas Knocke yra Bažnyčios aprobuotas.

Enchigeela

Enchigeela yra mažas kaimelis Corko apskrityje. Nuo 1985 m. rugpjūčio 5 d. iki 1987 m. kovo 8 d. šv. Marija apsireiškė dviem mergaitėms – Rožei ir Marytei. Jau pirmiau šv. Marijos grotos statula judėdavo. Bet šį kartą, 1985 m. rugpjūčio 5 d., statula nejudėjo, – ji staiga dingo iš tų mergaičių akių, o jos vietoje jos regėjo gyvą šv. Motiną Mariją. Nuo 1985 m. rugpjūčio 5 d. iki 1986 m. balandžio vidurio ji taip pat apsireikšdavo ir kitoje grotoje. Per ketvirtąjį apsireiškimą, rugpjūčio 8 d., apsireiškusioji šv. Motina liepė Rožei atvesti vaikų maldai ir pasakyti šeimoms, kad kalbėtų rožinį.

1986 m. birželio 25 d. devynių vaikų motina Marija Casey regėjo dangiškąją Motiną. Šv. Motinos pagrindiniai prašymai buvo malda, atgaila, pasninkas, rožinio malda. Ji sakė: „Šie mano pranešimai yra skirti visam pasauliui. Kviečiu jus melstis iš širdies, o ne iš įpročio... Melskitės, melskitės, melskitės. Noriu, kad šeimos kalbėtų rožinį... Malda ir pasninku galite išvengti karų ir net juos sustabdyti".

Po vieno apsireiškimo Rožei, Marytei ir Kėlei pasilikus prie grotos ilgesnei maldai, šv. Marija vėl kalbėjo visoms trims. Kėlei ji sakė: „Saugokis klaidingų mokytojų. Mano vaikeli, velnias gundys tave. Jis nori laimėti tave, bet aš būsiu su tavimi".

Regėtojai Marytei ji sakė: „Velnias nori perimti pasaulį. Turite daugiau melstis". O Rožei ji pasakė: „Aš esu jūsų dangiškoji Motina". Rožė atsakė: „Tada mes esame tavo vaikai". – „Taip. Eikite ramybėje". Vėliau šv. Motina pasakė Kėlei, kad jaunimas neturi naudoti savo kūnų malonumams. Ir kūnas priklauso Dievui.

Iki šiol Bažnyčia nėra pasisakiusi dėl šių apsireiškimų.

Armagh

Armagho vietovėje šv. Motina apsireiškė kelioms mergaitėms 1984 m. rugpjūčio 8 d. Apsireiškusioji save vadino „Taikos Karaliene" ir reika-

lavo, kad šeimos neskubėdamos drauge kalbėtų rožinį. Ji ragino melstis Šventajai Dvasiai už nusidėjėlių atsivertimą ir už vėles skaistykloje, pasninkauti penktadieniais ir nešioti rudus škaplierius. Ji pasakė: „Velnias yra stiprus prieš tuos, kurie bijo jo, ir silpnas prieš tuos, kurie pavaro jį. Šėtonas nieko negali padaryti tiems, kurie supa save Dievu".

Carns

Carnso vietovėje 1985 m. Kristina Gallagher, dviejų jaunuolių motina, regėjo Kristaus veidą. Jo galva buvo erškėčiais vainikuota, o saulė šokinėjo. Ji gauna pranešimus iš Viešpaties Jėzaus, šv. Marijos ir šventųjų. Ji turi Kristaus nukryžiavimo ir erškėčių vainiko stigmas ir kenčia jų skausmus.

Pirmą kartą Kristina regėjo šv. Motiną 1988 m. sausio 21 d. Savo rankoje šv. Marija laikė Žemės rutulį. Kristina regėjo ją trisdešimt kartų. Dažnai drauge su ja daug žmonių regėjo šv. Mariją. Paprastai kur tik apsireiškė Marija, ten šėlo ir piktosios dvasios. Kristina regėjo Šėtoną pusiau žmogaus ir pusiau gorilos išvaizdos. Bet arkangelas Mykolas buvo daug galingesnis už Šėtoną. Šėtonas siunta, nes jo šimtmetis eina prie galo, o Kristus ir Marija ragina žmones atsiversti, nes jiems rūpi jų išganymas, o Šėtonui rūpi žmonių pasmerkimas. Žmonės yra laisvi pasirinkti vieną iš jų – išganymą arba pasmerkimą.

Kristinai Kristus taip pat parodė pragarą ir skaistyklą. Parodęs pragarą, Jėzus tarė: „Ši yra nuodėmės bedugnė. Ji yra visiems tiems, kurie nemyli mano (dangiškojo) Tėvo". Vėliau Kristina sakė: „Viešpats nori išganyti visas sielas, o žmonija nenori jo klausyti".

Dangiškoji Marija ragino Kristiną dažnai kalbėti rožinį. 1988 m. gegužės 22 d., pvz., šv. Motina kalbėjo jai: „Mano vaikeli, noriu, kad kalbėtumėte rožinį iš širdies. Kiekvieną 'Sveika Marija' maldą aukokite kaip baltą rožę ir labai vertingą brangakmenį, o Viešpaties maldą (Tėve mūsų) kaip labai žavią raudoną rožę... Bet jūs turite žinoti, kad negalite turėti vertingų brangakmenių, kurie nežėri, arba nuo-

stabiai gražių rožių, kurios jau išmestinos. Mano vaikeli, jeigu nekalbate rožinio iš savo širdies su meile ir džiaugsmu, rožės ir brangakmeniai, kuriuos aukojate man, yra be vertės. Kalbėkite rožinį su meile ir džiaugsmu, tada jis išliks per amžius".

Kita proga šv. Motina kalbėjo Kristinai: „Kai tu kalbi kam nors, tu žinai, ką sakai... Taip pat, kai tu kalbi man rožinį, žinok, ką sakai. Kaskart, kai kalbi 'Sveika Marija' iš širdies, angelai atvyksta. Jie surenka maldas lyg rožes ir nuneša jas į mūsų Motinos glėbį. Ji išlaiko jas šviežias savo meilės žvilgsniu".

Vėlinių dieną, 1988 m. lapkričio 2 d., daug vėlių apsireiškė Kristinai. Rodydamos rožinį, jos prašė ją, kad ji kalbėtų rožinį už vargšes vėles, vaduotų jas iš skaistyklos kančių.

Dangiškoji Motina 1989 m. gegužės 30 d. kalbėjo Kristinai: „Mano vaikai, daugis jūsų šaukiasi manęs pagalbos... Aš negaliu pagelbėti jums, nebent jūs norite patys gelbėtis. Jūs meldžiatės, kai esate reikalingi ko nors. Pasaulyje nuodėmė yra daugelio visokių žlugimų, nelaimių ir ligų priežastis, bet jūs to nematote. Šiuo metu Šėtonas yra galingas. Jis sunaikina daug nekaltų vaikų padedamas nuodėmingų žmonių. Kada mano vaikai supras, kiek maldų, pasninkavimo ir aukų reikia tamsybėms nugalėti pasaulyje? Mano vaikai tik tada šaukiasi manęs pagalbos, kai niekur kitur jos negauna. Noriu pagelbėti jums, bet tai priklauso nuo jūsų. Mano vaikai, ateina pasaulio apvalymas. Mano Širdis kraujuoja dėl mano vaikų aklumo ir kurtumo".

Kita proga, 1990 m. rugsėjo 21 d., šv. Marija kalbėjo Kristinai: „Mano vaikeli, vienuolynuose yra daug mano vaikų, sūnų ir dukrų, kurie tarnauja Dievo vardu. Bet juose nėra tikrosios Dievo Dvasios. Jie tarnauja, pajuokdami Dievą. Regint tai, sužeidžiama mano Širdis. Tamsybių galybės aptemdo mano Bažnyčią ir pasaulį".

Dangiškoji Motina 1988 m. rugpjūčio 1 d. kalbėjo regėtojai Kristinai, kad „daugis žmonių pinigus ir pageidimus padarė savo dievaičiais. Bet, kai jie numirs, bus tamsybėse". Ypač ji pasmerkė paleis-

tuvystę, žmogžudystes, negimusių kūdikių skerdimą ir kūdikių pradėjimą lėkštutėse. Didžiausia pasaulio blogybė esanti negimusių kūdikių žudymas.

Viešpats Jėzus 1990 m. sausio 30 d. pasakė Kristinai, kad pasaulis pasiruoštų, nes ateina nuskaidrinimo metas. „Demonai šėlsta žemėje. Jie yra laisvi, o ne pragaro gelmėse. Primink visiems žmonėms septynis Dievo antspaudus (Apr 6,7.12...). Melskitės, išpažinkite savo nuodėmes. Siekite Dievo karalystės".

Kristina sako, kad pasaulio baudimas jau vyksta: komunistų ir nacių milijoninės žudynės, karai, žemės drebėjimai, Bažnyčios persekiojimas, tvanai. Šv. Tėvas daug kenčia nuo kitų Bažnyčios vadų. Be to, gali įvykti kosminė katastrofa, kaip kad įvyko 1994 m. liepos mėnesį, kai didelės kometos smogė į Jupiterį, mano kai kurie.

Daug kartų 1994 m. šv. Marija kalbėjo Kristinai apie žmonių pasitaisymo ir atsivertimo reikalingumą, atgailavimą, apsimarinimą, maldą, sakramentus. Jeigu žmonės neatgailaus, Dievas Tėvas bus priverstas bausti individus ir visą pasaulį.

Kristina yra įsitikinusi, kad pasaulio bausmė ištiks prieš 2000 metus. Dangiškoji Karalienė kalbėjo jai: „Mano vaike, melskitės, melskitės, melskitės. Jūs nežinote baisių laikų, kurie yra prieš mano vaikus (žmones). Netoli jūsų yra baisūs kautynių laikai. Daugis mano vaikų bus sunaikinti; jie žus. Dievo teisingumas daugeliui yra nesuprantamas. Mano širdis verkia krauju dėl mano vaikų, kurie neklauso ir eina savo klaidingais keliais. Angelai ir šventieji balsu prašo Dievą nuskaistinti pasaulį. Mano vaike, nebijok. Mano ramybė tebūna su tavimi, Tėve, Sūnau ir Šventoji Dvasia".

Kol kas neaišku, ar kanoniška komisija įvykiams tirti yra sudaryta, ar ne. Kristinos dvasios tėvas kun. G. McGinnity yra įsitikinęs Carnse apsireiškimų ir apreiškimų tikrumu, kaip ir kun. René Laurentin. Lauktina oficialaus Bažnyčios pasisakymo. Daugiau Kristinai duotų pareiškimų paminėta straipsnelyje „Taikos Karalienės skrydis Rusijon".

Apsireiškimai Lietuvoje

Visi žinome, kad 1608 m. šv. Motina Marija apsireiškė Šiluvoje. Jos motiniško apsireiškimo dėka bebaigiančios tapti kalviniška Lietuvos gyventojai grįžo Katalikų Bažnyčion. Dangiškosios Motinos rūpesčiu lietuviai liko ištikimi savo Motinai Bažnyčiai. Šiluvos įvykių aprašymas yra „Mūsų dienos"* ir šioje knygose. Pastaraisiais dešimtmečiais šv. Motina taip pat apsireiškė keliose Lietuvos vietose. Iš jų paminėtini įvykę Skiemonių ir Kudirkos Naumiesčio parapijos.

Apsireiškimai Šiluvoje

Kalvinizmas Šiluvoje

XVI a. pradžioje, Europoje sustiprėjus protestantizmui, daugelis lietuvių didikų jaunimo studijavo Vidurio ir Vakarų Europoje. Ypač palankios sąlygos lietuviams buvo teikiamos Karaliaučiaus universitete, kur buvo dėstoma lietuvių kalba iš pradžių liuteronų, o vėliau kalvinų dvasia. Taip daugis Lietuvos didikų vaikų, susižavėję Kalvino reformuotu tikėjimu, tapo kalvinais. Namõ jie grįžo kartu su karštais kalvinizmo skelbėjais. Šie uoliai skleidė naują tikėjimą, griovė katalikų šventoves, šmeižė katalikus, išjuokė katalikų tikėjimą, kurstė neapykantą tarp katalikų ir kalvinų.

Šiluvos parapijoje Andriaus Zavišos nuosavybę perėmė jo sūnus Jonas Zaviša, kuris 1532 m. tapo liuteronu. Šiluvoje, kaip ir Vokietijoje, buvo įvestas liuteronizmas pagal taisyklę: 'Kieno valdžia, to ir religija'. Vėliau Zavišų dvarą, kuriam priklausė daug namų Šiluvoje ir daug kaimų, iš Jono Zavišos perėmė jo brolis Merkelis, kalvinas, o iš jo viską nupirko Sofija Vniuckienė, taip pat karšta kalvinė. Ji sudegino katalikų parapijos šventovę ir tą vietą pavertė ariama dirva. Visą savo nuosavybę ji užrašė kalvinams su sąlyga, kad jie pastatytų plytinius kalvinų maldos namus ir seminariją kalvinų dvasiškiams ir

*Burkus Jonas. Mūsų dienos. P. 52–61.

kalvinizmo skelbėjams rengti ir jiems išlaikyti. Iki 1550 m. katalikams šv. Mišios buvo atnašaujamos tik mažoje koplytėlėje.

Nors iki 1550 m. kalvinai labai sustiprėjo ir kitose vietose, nors jie sunaikino daug katalikų šventovių ir persekiojo tikinčiuosius, valstiečiai liko ištikimi katalikų tikėjimui. Dievo malonės padedami, jie suprato, kad tikras tikėjimas skleidžiamas meile, nes Dievas yra Meilė, o žmonių sugalvotasis – neapykanta, šmeižtais, prievarta, persekiojimais.

Dėl persekiojimo ir šmeižtų labai sumažėjo katalikų, ir kunigas nebegalėjo dirbti Šiluvoje, kaip ir kai kuriose kitose parapijose. Jis buvo reikalingas kitur, nes kunigų labai trūko. Prieš išvykdamas kunigas sudėjo liturginius baltus drabužius, šventus indus, šv. M. Marijos paveikslą ir parapijos nuosavybės dokumentus į geležinę skrynią ir užkasė ją žemėje prie didelio akmens. Taip Šiluvos parapijos katalikai liko be kunigo ir be šventovės. Katalikų jėgos buvo silpnos, ir jie negalėjo atsispirti kalvinams, kurių rankose buvo ir valdžia, ir visi turtai.

Apsireiškimai

Bažnyčiai ištikimi katalikai maldavo Dievą pasigailėti jų ir gelbėti Lietuvoje žūstantį katalikų tikėjimą. Su ašaromis ir iš širdies gilumos jie meldė Dievą aštuoniasdešimt metų, kaip Senojo Įstatymo išrinktosios tautos tikintieji maldavo Dievą siųsti jiems Išganytoją.

Pagaliau 1608 m. V. Jėzus išklausė jų nuoširdžias maldas ir siuntė savo Motiną Mariją į patį kalvinų centrą Lietuvoje, į Šiluvos miestelį. Ant minėto didelio akmens piemenėliams regimai apsireiškė švč. M. Marija. Ji atrodė jauna, ilgais palaidais plaukais, kaip tada vaikščiodavo Lietuvos mergaitės. Ant rankų ji laikė mažą Kūdikį ir graudžiai verkė. Piemenėliai nedrįso prieiti arčiau ir ją prakalbinti. Tik vienas piemenėlis nubėgo pas kalvinų dvasiškį, nes kataliko kunigo jau seniai nebebuvo, ir viską jam papasakojo. Šis, pasijuokęs iš vaiko „pasakos", pasiuntė jį atgal į ganyklą. Tą vakarą, parginę galvijus, visa tai vaikai papasakojo namiškiams, o šie – savo kaimynams.

Kitą dieną prie akmens susirinko didelis žmonių būrys. Atvyko ir kalvinų dvasiškis ir katechetas Saliamonas Gročius, kuris gal buvo ir jų seminarijos rektorius. Jie barė susirinkusius žmones, kad patikėjo vaikų pasakomis. Jei iš tikrųjų kas nors apsireiškęs, sakė jie, tai buvusi piktoji dvasia, kuri norinti atitraukti žmones nuo kalvinų tikėjimo.

Jiems šitaip besibarant, šv. Motina su Kūdikėliu Jėzumi vėl regimai apsireiškė ant to paties akmens, kaip vaikai buvo pasakoję, ir gailiai verkė. Visi labai išsigando, net ir kalvinų vadai. Vienas iš jų paklausė: „Mergaite, ko tu verki? Ko tu nori?" Apsireiškusioji atsakė skausmingu balsu visiems girdint: „Anksčiau čia, šioje vietoje, buvo garbinamas mano Sūnus, o dabar ariama ir sėjama".

Tuo ji pasakė, kad ten stovėjusi katalikų bažnyčia, kurioje buvo atnašaujama Mišių Auka. Be to, ji priminė, kad ir ją lietuviai mylėję ir gerbę.

Šiluvos parapijoje gyveno šimtametis aklas senukas, karštas katalikas. Jis gynė dangaus Karalienės apsireiškimą Šiluvoje: šv. M. Marija tikrai apsireiškusi su Kūdikėliu Jėzumi. Niekas negalėjo pakeisti jo nuomonės. Jis atvirai pasakojo žmonėms, kad Šiluvoje buvusi katalikų bažnyčia, kad prie to akmens, ant kurio apsireiškusi dangiškoji Motina, jis padėjęs kunigui palaidoti minėtą geležinę skrynią. Jam nusakius vietą, 1612 m.

Švč. M. Marija, apsireiškusi Šiluvoje

skrynia buvo atkasta. Iškėlus ją iš duobės, senukas atgavo regėjimą. Jis puolė ant kelių, bučiavo žemę ir dėkojo Dievui už sugrąžintą regėjimą. Minios žmonių, kaip kadaise Meksikoje, grįžo į katalikų tikėjimą. Jie dėkojo Dievui ir Motinai Marijai, kad išklausė jų maldų ir jų pasigailėjo.

Katalikų atgijimas

Jau 1588 m. Valstybės Seimas Vilniuje išleido įstatymą, kad katalikai galį atsiimti protestantų nusavintą jų buvusių parapijų nuosavybę. Netrukus kai kurių parapijų katalikai atgavo savo nuosavybę. Tačiau Šiluvos katalikai turėjo įveikti daug sunkumų: 1606 m. kun. J. Kazakevičius teisme užvedė bylą, bet negalėjo atsiimti bažnytinės nuosavybės, nes neturėjo tos nuosavybės dokumentų. Tik remdamasis skrynioje rastais nuosavybės dokumentais, 1622 m. Vyriausias Tribunolas Vilniuje nusprendė, kad ir Šiluvos katalikams kalvinai privalo grąžinti visą jų parapijos nuosavybę. Byla užsitęsė penkiolika metų, nes kalvinai jokiu būdu nenorėjo nusileisti.

Be to, tribunolo sprendimu, kalvinai turėjo sumokėti Šiluvos parapijos katalikams devynis tūkstančius auksinų už padarytus nuostolius. Kalvinai nepajėgė to padaryti. Jie sumokėjo tik tris tūkstančius auksinų ir grąžino visas žemes, o likusios sumos katalikai atsisakė. Bet ir žemes atsiimti nebuvo lengva. Kovos vyko net 1669 m., kai šūviu buvo sužeistas parapijos vikaras, o koplyčioje peršautas vysk. A. Sapiegos dovanotas kryžiaus paveikslas. Tada vyskupijos ordinaras, vysk. Kazimieras Pacas Lietuvos kunigaikščio ir Lenkijos karaliaus Mykolo K. Višnioveckio vainikavimo proga Seime pasiskundė dėl tokio kalvinų elgesio. Karalius ir susirinkusi diduomenė pasipiktinę paskyrė kalvinams trylikos tūkstančių auksinų bausmę. Už gautus pinigus vysk. K. Pacas pastatydino bažnyčias Šiluvoje ir Kelmėje.

Šiluvoje greitai daugėjo tikinčiųjų. Pasak vysk. M. Valančiaus, 1629 m. per šv. M. Marijos gimimo aštuonių dienų šventes buvo

išdalyta vienuolika tūkstančių šv. Komunijų. 1651 m. kun. J. Kazakevičius pastatydino parapijai didesnę koplyčią ir įkūrė katalikišką mokyklą. Dauguma kalvinų, iš jų ir didikai, grįžo į Katalikų Bažnyčią, o po 1754 m. likusieji kalvinai išsikėlė į Kėdainius.

1760 m. vysk. J. Lopačinskis pradėjo statyti didelę mūrinę šventovę parapijai. Statyba truko keletą metų. Šventovė konsekruota 1786 m. O 1974 m. spalio 6 d. pop. Paulius VI pagerbė ją – padarė ją mažąja bazilika. (1992 m. liepos 12 d. Marijampolėje, pagerbiant pal. Jurgį Matulaitį, iškilmių metu Šventojo Tėvo nuncijaus įgaliotas Vilkaviškio ordinaras vysk. Juozas Žemaitis perskaitė iš Romos gautą dekretą, kad Šv. Mykolo Arkangelo šventovei Marijampolėje pop. Jonas Paulius II suteikė mažosios bazilikos titulą. Tad dabar Lietuvoje yra keturios bazilikos: Vilniaus arkikatedra, Kauno arkikatedra, Šiluvos Švč. M. Marijos Gimimo parapijos šventovė ir Marijampolės Šv. Mykolo Arkangelo parapijos šventovė.) Lankydamasis Lietuvoje 1993 m. rugsėjo 4–7 d., pop. Jonas Paulius II aplankė Vilniaus, Kauno ir Šiluvos bazilikas.

Jau daug anksčiau, 1774 m. spalio 31 d., Šiluvos parapijos šventovei popiežius suteikė prepozitoriaus infulato privilegijas: iškilmingoms Mišioms parapijos klebonai turėjo teisę rengtis vyskupo liturginiais drabužiais, įskaitant ir mitrą. Jau šeši Šiluvos parapijos klebonai tapo vyskupais: J. Kazakevičius, T. Bulota, Sim. Giedraitis, kan. Skirmantas, Iz. Puzinas, D. Lopačinskis.

Po 1831 m. sukilimo caro valdžios įsakymu buvo uždaryta katalikiška mokykla, o įsteigta rusiška. Į Šiluvos parapiją atkelta daug rusų šeimų, kad vyktų lietuvių rusinimas ir skleidžiama stačiatikybė. Po 1863 m. sukilimo rusai panaikino popiežiaus suteiktą infulato privilegiją, uždraudė procesijas, varžė pamaldų iškilmes, atėmė daug nuosavybių, kurios parapijai davė nemažas pajamas.

Vainikuojant šv. M. Marijos paveikslą gryno aukso vainiku, 1786 m. rugsėjo 8 d. į iškilmes atvyko daug valdžios žmonių ir apie

trisdešimt tūkstančių tikinčiųjų iš Lietuvos, Lenkijos ir kitų kraštų. Vainikavimo apeigas atliko Žemaičių vyskupijos ordinaras vysk. Steponas Giedraitis. Jam asistavo vysk. Ad. Kasčius, vysk. T. Bulota ir vysk. Malinauskas. Iškilmėse dalyvavo ir daugiau vyskupų.

Šv. M. Marijos apsireiškimas Šiluvoje buvo žinomas ne tik Lietuvoje, bet ir kaimyninėse tautose, ir Vakarų Europoje, ypač po to, kai pop. Pijus VI (1775–1799) patvirtino šv. M. Marijos apsireiškimų tikrumą. Vainikavimo iškilmės dar labiau išgarsino Šiluvą. Bet vėliau įvairūs karai ir ilgos okupacijos atskyrė Šiluvą nuo katalikiškojo pasaulio. Be to, lietuviai negarsina nei šv. M. Marijos apsireiškimo Šiluvoje, nei savo tautos šventųjų. Šiluva tebėra žinoma tik Lietuvoje. 1993 m. rugsėjo 7 d., metinės šventės išvakarėse, pop. Jono Pauliaus II apsilankymas Šiluvoje platesnei pasaulio visuomenei atvėrė akis, kodėl Lietuva yra vadinama Marijos žeme.

Nuo 1940 m. per penkiasdešimt okupacijos metų Švč. M. Marijos Gimimo švenčių dienomis visaip būdavo trukdoma maldininkams vykti į Šiluvą, bet daugybė žmonių, nieko nepaisydami, suplaukdavo į šią Lietuvos šventovę.

Apsireiškimo koplyčia

Prieš 1863 m. sukilimą aplink Apsireiškimo akmenį buvo pastatyta medinė koplytėlė, o ant akmens – altorius. Aplink Apsireiškimo akmenį žmonės vaikšto keliais ir bučiuoja jį. Sunykus senajai koplyčiai, pastatyta kita medinė. Caro valdžia varžė bažnyčių statybą, nes nenorėjo katalikybės atgimimo. Rusams rūpėjo plėsti pravoslavų tikėjimą ir surusinti Lietuvą. Tik 1905 m. priespauda Lietuvoje buvo šiek tiek sušvelninta.

Rengiantis minėti trijų šimtų metų šv. Marijos apsireiškimo Šiluvoje sukaktį, buvo nutarta pastatyti didesnę ir mūrinę Apsireiškimo koplyčią. Tačiau dėl caro valdžios trukdymų jos statyba buvo tik pradėta. 1912 m. prelatas J. Mačiulis-Maironis pašventino koplyčiai

kertinį akmenį. Kilus I pasauliniam karui ir dėl naujų okupacijų karo metu koplyčios statyba labai užsitęsė. Ji buvo pašventinta 1922 m. rugsėjo 8 d.

Šv. M. Marijos apsireiškimo marmuro statula stovi Apsireiškimo koplyčioje virš altoriaus. O skrynioje rastas paveikslas yra bazilikoje virš didžiojo altoriaus. Daugis meldžiasi prie jo ir susilaukia malonių per šv. M. Marijos užtarimą, todėl dažnai paveikslas vadinamas stebuklingu. Tačiau jis nėra antgamtinės kilmės, kaip šv. M. Marijos Guadalupės paveikslas. Jis vadinamas stebuklingu tik dėl to, kad čia besimeldžiantieji gauna daugiau malonių, negu kitur.

Katalikų Bažnyčiai Lietuvoje ir pačiai Lietuvai XVI a. pabaigoje ir XVII a. pirmoje pusėje grėsė pavojus sunykti, nes iš Vakarų į ją plūdo protestantizmas, o iš Rytų grėsė stačiatikybė ir rusinimas. Tik šv. M. Marijos apsireiškimas Šiluvoje išgelbėjo Katalikų Bažnyčią ir lietuvių tautą. Apsireiškusioji Dievo Motina padėjo dvasiniam Lietuvos atgimimui, pažadino tikėjimą ir tautinę sąmonę. Tik per Dievo Motinos malonę tauta iš protestantizmo grįžo į katalikybę. To neįvyko Latvijoje, Estijoje ir kitur, išskyrus Latvijos pietvakarius, kurie yra arčiau Šiluvos ir tada priklausė tai pačiai Žemaičių vyskupijai.

Išsilaisvinusios Lietuvos Vytauto Landsbergio vadovaujama vyriausybė 1991 m. rugsėjo 8 d. paskelbė Padėkos diena. Tą dieną dėkojama Dievui ir šv. Motinai Marijai už pagalbą išsilaisvinant iš sovietinės okupacijos. Ta proga Šiluvos Marijos Gimimo bazilikoje Vytautas Landsbergis perskaitė šią padėkos maldą:

Ačiū Tau, Visagalis Dieve, kuris apsaugojai Lietuvą
jos varguose ir nelaimėse neleidai pražūti,
kuris buvai kartu su Lietuvos gynėjais
ir sutvirtinai abejojančius.
Globok ir laimink mūsų darbus
Tėvynės Lietuvos ir visų jos žmonių gerovei.

Šiluvos Marija – nutolusių Gynėja

Šv. M. Marijai apsireiškus Šiluvoje, beveik visi atšalusieji nuo tikėjimo grįžo Katalikų Bažnyčion. Jie vėl garbino Dievą jiems duota šv. Mišių Auka, sakramentais, malda ir pavyzdingu gyvenimu. Dėl to Šiluvos Marija yra žinoma, kaip nusidėjėlių Motina ir grįžtančiųjų į tikėjimą Globėja. Jai labai rūpi nuo tikėjimo nutolusių katalikų grįžimas prie Dievo.

Šv. Marija labai trokšta, jog prašytume Dievą atsivertimo malonės ir kreiptumės į ją užtarimo dažna malda ir šventų Mišių Auka, kad nutolusieji nuo tikėjimo žmonės vėl taptų uoliais ir pavyzdingais katalikais, garbintų Dievą ir būtų išganyti.

Apsireiškimai Skiemonių parapijoje

Dangiškoji Motina 1962 m. liepos 13-ąją 23 val.* apsireiškė Romai Pranciškai Macvytei, gimusiai 1944 m. sausio 23-iąją. Ji apsireiškė dobilų lauke, buvusio Janonių kaimo vienkiemyje, Skiemonių parapijoje, Panevėžio vyskupijoje.

Apsireiškimai

Pirmiausia Romutė, eidama ganyklon, pamatė ypatingą šviesą. Ji paėjėjo dar keletą žingsnių arčiau tos šviesos ir išvydo altorių. Ant jo buvo dvi eilės degančių žvakių. Apsireiškusioji stovėjo ant altoriaus. Ji vilkėjo baltą suknelę, ryšėjo mėlyną juostą ir laikė iškeltas rankas maldai. Jos plaukai buvo palaidi, ilgi, geltoni, lyg auksiniai. Tamsiuose skliautuose virš Apsireiškusiosios mirgėjo daug žvaigždžių.

*Tuo metu Lietuvoje galiojo Maskvos juostinis laikas, kuris buvo dviem valandom ankstyvesnis. Tad 23 val. dar nebuvo vėlus vakaras.

Dangiškoji Viešnia apsireiškė neseniai nupjautų dobilų lauke, apie 140 m nuo Macvių gyvenamojo namo. Nupjauti dobilai buvo sukrauti į kupetas. Apsireiškusioji veidu buvo atsigręžusi į Macvių gyvenamąjį namą. Už jos nugaros buvo Petro Sadūno trobesiai. Pirmas apsireiškimas truko nuo penkių iki dešimties minučių. Atrodo, nekalbėjo nei Apsireiškusioji, nei Romutė.

Antras apsireiškimas įvyko rytojaus vakarą, liepos 14-ąją, šeštadienį, tuo pačiu metu, kai Romutė, patarta savo motinos ir kaimynės Duntienės, pasiėmė rožinį ir ėjo į tą pačią apsireiškimo vietą. Pusiaukelėje ją apėmė baimė. Dar truputį paėjėjusi, ji sustojo ir pamatė reginį. Tada puolė ant kelių ir klupsčiomis prisiartino prie apsireiškusiosios Viešnios.

Šį kartą Apsireiškusioji stovėjo ne ant altoriaus, o ant balta staltiese apdengto staliuko. Staltiesė buvo papuošta kryželiais. Šv. Marija buvo apsirengusi kaip ir pirmąjį kartą. Jos galvą puošė vainikas. Atrodo, jog tai buvo lyg erškėčių vainikas. Jos rankos buvo sudėtos maldai ties krūtine. Kaire alkūne ji spaudė prie savęs žydinčių lelijų puokštę. Jos balsas buvo vidutinio stiprumo. Dėl stiprios šviesos Romutė negalėjo įžiūrėti jos akių. Ji žiūrėjo tik į jos lūpas ir į visą jos išvaizdą.

Keliaklupsčia prisiartinusi prie Apsireiškusiosios, Romutė atsistojo, kad pabučiuotų dangiškosios Viešnios pėdas. Pabučiavusi pėdas (neaišku, ar ji jautė jas), ji vėl atsiklaupė ir pradėjo verkti, klausdama Apsireiškusiąją: „Švenčiausioji Mergele, kodėl tu apsireiški man antrą kartą? Kodėl tu neapsireiški kunigams, vyskupams arba pamaldiems žmonėms, o apsireiški man, žemės dulkei?" – „Mergele lelija, tu to verta", – atsakė Apsireiškusioji. Tada Romutė paprašė ją: „Švenčiausioji Marija, apsaugok žmoniją nuo pražūties ir ligų".

„Aš apsaugosiu nuo pražūties tik tada, – kalbėjo šv. Marija, – kai pasaulis taps pamaldus. Apsaugojau tave nuo tavo mirties. Kitu atveju tu turėtum mirti. Penktadienį prieš šv. Jokūbo šventę (liepos 25 d.) prieik išpažinties, nes ta turėjo būti tavo mirties diena. Prašyk žmo-

nes nevalgyti mėsos penktadieniais. Prieš sakydama kam nors, kuris tiki, mano šventus žodžius, tegul sukalba poterėlį" (t.y. Tėve mūsų, Sveika Marija ir Garbė Dievui).

Dangiškoji Motina verkė dėl pasaulio nuodėmių. Didelės ašaros lyg blizgą aukso karoliukai riedėjo jos veidu ir krito ant jos drabužių. Aplink stalelį, ant kurio ji stovėjo, žydėjo dobilai auksu, nors jie jau buvo nupjauti ir sukrauti į kupetas. Romutė paprašė ją duoti jai nors vieną savo ašarą ir palikti žydinčius dobilus auksu.

Apsireiškusioji atsakė: „Dobilai ir ašaros nėra stebuklai. Padarysiu didesnį stebuklą (gal ji turėjo omenyje sugriauti Tarybų Sąjungą), kai žmonės pradės melstis. Tada visas pasaulis žėrės ir mirgės. Bet pirma žmonės turi pradėti melstis...Tu niekur nerasi didesnės laimės už tą, ką regėjai čia, ir niekados to nebeįvyks".

Romutė verkė, o dangiškoji Viešnia ramino ją: „Neverk. Eik ir džiaukis su jaunimu, kaip ir pirma, bet tik gražiai ir padoriai. Dabar eik namo, pabudink seserį, brolį ir tėvelius ir, jiems sukalbėjus poterėlį (Tėve mūsų, Sveika Marija ir Garbė Dievui), papasakok jiems visa, ką matei".

Bet Romutė toliau klausinėjo: „Kada tu vėl apsireikši?" Šv. Marija atsakė: „Aš čia daugiau nebeapsireikšiu. Apsireikšiu Egipte su dviem angelais. Jeigu kas nors pultų tave, kaip prispaudėjai ir panašūs į juos, tada ateik į šią vietą ir melskis. Visados patarsiu tau". Po šių žodžių Apsireiškusioji pakėlė rankas ir dingo iš Romutės akių.

Kai Romutė kalbėjosi su Apsireiškusiąja, kaimynų Biliūnų šeima matė skaisčią šviesą dobilų laukuose, bet jie nesuprato, kas ten vyko. Galbūt jie bijojo išeiti iš namų, būdami okupantų priespaudoje. Gal jie manė, kad komunistai ką nors išdarinėja.

Romutės tėveliams ir seseriai Onutei sukalbėjus prašomą poterėlį, regėtoja papasakojo jiems to vakaro įvykius. Jos brolio Broniaus tuo metu nebuvo namie. Jam grįžus ir sukalbėjus poterėlį, ji papasakojo ir jam.

Žinia plačiai pasklido

Komunistų korespondentas A. Miniotas paskelbė smulkmenišką straipsnį partijos oficialiame dienraštyje „Tiesa" apie tariamus apsireiškimus Janonių vienkiemio laukuose, padarydamas išvadą, kad visa tai buvęs vietos parapijos klebono išradimas. Iš to straipsnio plačioji visuomenė sužinojo apie šv. Motinos apsireiškimus Skiemonių parapijoje. Jie perrašinėjo Romutės pokalbius su dangiškąja Viešnia, klausydami regėtojos, o ne iš komunistinio dienraščio, ir platino ne tik Lietuvoje, bet ir kitose kaimyninėse respublikose. Taip komunistinis dienraštis išplatino minėtus apsireiškimus. Kai tasai dienraštis būdavo siunčiamas ir užsienin, svetur gyveną lietuviai sužinojo komunistų skleidžiamus šmeižtus apie Išganytojo Motiną. Nors Geležinė siena buvo aklinai uždaryta, tačiau ir tikros žinios pateko užsienin. Iš kaimyninių kraštų, iš Latvijos, Gudijos, Ukrainos, Lenkijos žmonės pradėjo vykti į apsireiškimo vietą. Jie ten meldėsi ir giedojo įvairiomis kalbomis.

Pamaldumas Skiemonių šv. Motinai prasidėjo savaime, spontaniškai, be jokios propagandos. Ten visados būdavo žmonių, kurie atvykdavo pėsčiomis, automobiliais, autobusais. Jie ten melsdavosi ir uždegdavo atsineštas žvakes. Parapijos šventovėje dieną naktį būdavo klausoma išpažinčių. Įvyko išgijimų ir daug atsivertimų. Kai kurie atgavo regėjimą, pagijo, sirgę kaulų džiova ir kitomis sunkiomis ligomis. Tačiau joks gydytojas tada neišdrįso paliudyti tokių išgijimų iš baimės būti ištremtas Sibiran ar pasodintas kalėjiman.

Komunistų tardymai

Civilinės komunistų valdžios ir partijos atstovai daug kartų apklausinėjo Romutę. Jie matė, kad mergaitė visiškai sveika ir normali, todėl pavojinga komunistų valdžiai ir partijai. Dėl to jie išvežė ją ir

jos tėvus į Vilnių, į Lietuvos Respublikos sostinę, tolimesniems tardymams, nes tokie įvykiai komunistams buvo didelė rakštis ir nemalonumas. Komunistų pavedimu ji buvo perduota medikų komisijai. Komisija nustatė, kad ji normali ir sveiko proto, bet nė vienas jos narys nedrįso pasakyti tiesos. Valdžios atstovai komunistai paskelbė laikraščiuose, kad jos galvosena prilygo neišsivysčiusiam mažamečiui vaikui.

Nežinodami, ką su ja daryti, komunistai pažadėjo jai didelę pinigų sumą ir leisti mokytis aukštojoje mokykloje, norėdami, kad ji atšauktų pareiškimus apie apsireiškimus. Bet ji ir jos tėvai, kurie gyveno skurdžiai Sibiran išvežtos šeimos namelyje, atsisakė atšaukti bei paneigti apsireiškimus.

Tėvams ir jų dukrai Romutei atsisakius priimti siūlomas dovanas, visos durys į aukštąją mokyklą jai ir jos sesutei Onutei buvo uždarytos, nors komunistai skelbė pasauliui, kad tikėjimas nepersekiojamas ir mokslas visiems lygiai prieinamas.

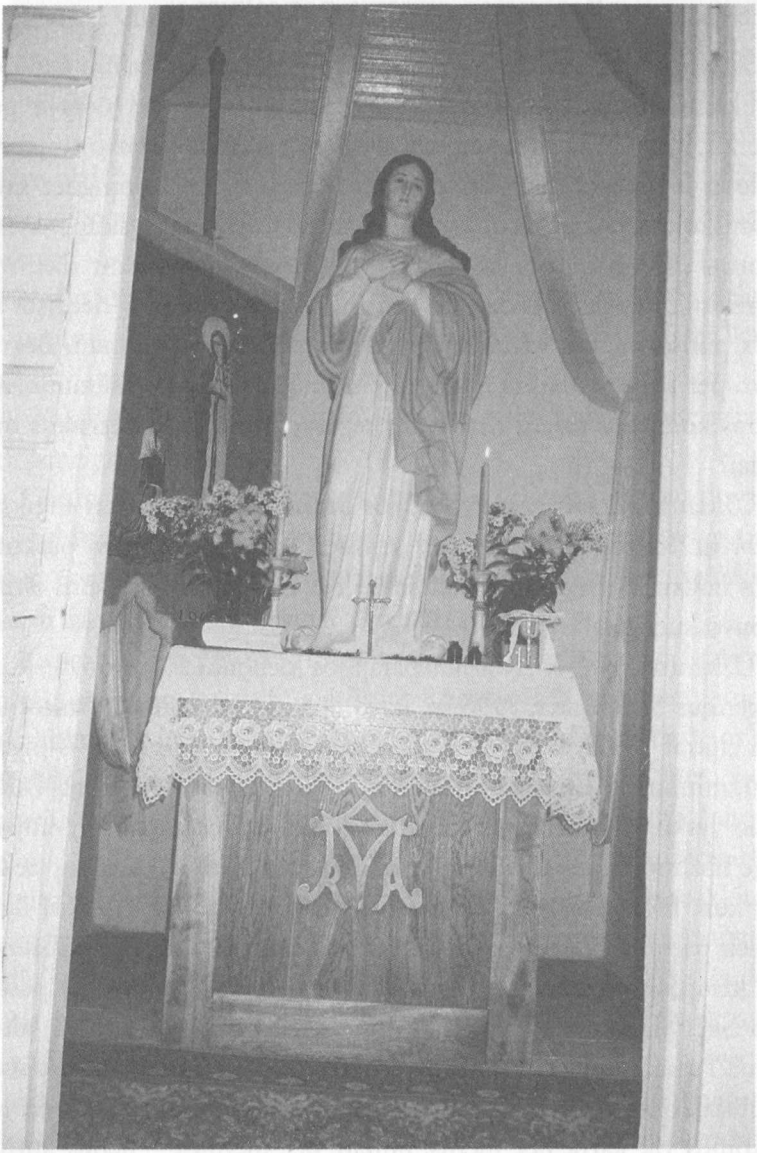
Kažkokie geri žmonės 1964 m. gegužės mėnesį gavo leidimą iš komunistų partijos vadų pasiimti Romutę į Kauną, bet Janonių valstybinio ūkio pirmininkas jokiu būdu nesutiko atleisti jos nuo vergiško darbo. Pagaliau pavyko įtikinti jį, pasakius jam, kad ji daranti blogą įtaką apylinkės jaunimui, o mieste būsią lengviau perauklėti ją. Pagaliau jis sutiko. Kaune ji išlaikė stojamuosius egzaminus į sodininkystės mokyklą. Bet greit buvo sužinota, kas ji buvo ir kodėl ji siekė mokslo Kaune. Tuojau komunistų saugumo policija pasiėmė ją savo apsaugon, versdama ją atšaukti visa, ką ji buvo pasakiusi apie regėjimus. Net po žiaurių kankinimų ir teroro ji griežtai atsisakė atšaukti savo pareiškimus, nes, kaip ji tvirtino, „tikrai aš mačiau Švenčiausiąją Mergelę". Sakoma, kad saugumas, užuot laikęs kalėjime, ją apgyvendino su išsiskyrusiu komunistu, kad jis ją perauklėtų. Netrukus ji mirė nežinomomis aplinkybėmis. Palaidota Kaune.

Bažnyčios atstovų pasisakymai

Šv. Motinos Marijos apsireiškimai, įvykę Janonių kaimo laukuose, Skiemonių parapijoje, oficialiai nėra aprobuoti, bet nėra ir pasmerkti, nes niekados jie nebuvo tyrinėti, niekados nebuvo sudaryta teologų ir medikų komisija įvykiams ištirti. Dr. J. Dominguez savo ispaniškoje knygoje rašo, kad tie apsireiškimai esą vyskupo aprobuoti – „aprobada por el obispo". Bet juk tada, vykstant tikėjimo persekiojimui, nei vyskupijos dvasiškija, nei gydytojai nedrįso ką nors pasisakyti tuo klausimu, kad nebūtų ištremti Sibiran. Be to, buvo per trumpas laikas nuo apsireiškimų ir regėtojos suėmimo. Ką tokios komisijos galėtų tirti, esant regėtojai suimtai ir netrukus mirusiai?

Užklaustas Panevėžio vyskupijos ordinaras, vysk. Juozas Preikšas 1994 m. Kalėdų proga atsakė: „Apsireiškimai, kurie buvo paskutiniais laikais Lietuvoje, jau pamiršti, ir jokios komisijos jiems ištirti nebuvo sudaryta".

Užklaustas Švč. M. Marijos parapijos klebonas Skiemonyse, kun. Eugenijus Staleronka, 1996 m. kovo 5 d. rašė šios knygos autoriui, kad „tikrai 1992 m. buvo baigta statyti nedidelė koplytėlė iš plytų, kuri, minint 30 metų apsireiškimo jubiliejų, liepos 12 dieną Panevėžio vyskupo Juozo Preikšo leidimu buvo pašventinta. Dalyvaujant šioje iškilmėje gausiai miniai žmonių, ją pašventino Anykščių dekanas kun. mons. Albertas Talačka. Pati koplyčia kokių 3 metrų ilgio ir tiek pat pločio, t.y. maždaug kvadratinė, kurioje nėra jokių suolų, nei klaupkų, nei paveikslų, o tik graži ant pakylos (altorėlio) pastatyta Švč. M. Marijos statula. Šv. Mišios yra laikomos ant šio 'altorėlio'. Pačioje koplyčioje laikant šv. Mišias, iš šonų dar telpa patarnautojai, o žmonės šv. Mišių klauso (t.y. dalyvauja jose) lauke. Jos laikomos tik kartą per metus, būtent per metines – liepos antrąjį šeštadienį. Tą dieną dalyvauja daugiau vietinių kunigų ir tikinčiųjų. Pasauliečiai šią vietą gausiai lanko, ypač metinių dienomis, liepos

Švč. M. Marijos statula ir apsireiškimo vėliava Apsireiškimo koplyčioje, Skiemonių parapijoje

13–14 d., ir šią vietą jie laiko šventa... Pamaldumas ir patirtos malonės – privatus dalykas. Bažnyčios atstovai apie tai vengia kalbėti".

Iš Panevėžio vyskupo ordinaro ir Skiemonių parapijos klebono laiškų yra aišku, kad švč. M. Marijos apsireiškimai, 1962 m. įvykę Janonių kaimo laukuose, nėra paneigti. Svarbu, kad tikintieji laiko tą vietą šventa ir gausiai lanko ją ne tik apsireiškimų metinių proga ir ne tik toje parapijoje gyveną, bet ir iš kitų kraštų. Pvz., pop. Jonui Pauliui II 1993 m. rugsėjo pradžioje lankantis Lietuvoje, didelė Lietuvos vyčių grupė iš Jungtinių Amerikos Valstijų aplankė švč. M. Marijos apsireiškimų koplyčią Janonių kaimo laukuose. Kai dėl liūties jų autobusas negalėjo privažiuoti prie Apsireiškimų koplytėlės, kai kurie iš autobuso purvu nubrido pėsti. Jie ten rado kelis besimeldžiančius žmones, ir dr. Jonas Jucas padarė porą koplytėlės nuotraukų iš lauko. Jo įdomi nuotrauka nužudytiems negimusiems kūdikiams prisiminti: išorinėje koplytėlės sienoje įmūrytoje lentoje įrašyti maldos žodžiai būsimoms motinoms perspėti ir išprašyti joms šv. Motinos globos. Juk švč. Motina Marija ir šv. Juozapas išsaugojo dieviškojo Kūdikėlio gyvybę.

„Ačiū Tau, Švenčiausioji Mergele Marija, už išgelbėtą gyvybę.

Meldžiame tave, kad nė viena motina nesiryžtų pakelti ranką prieš negimusią gyvybę.

Kalbėkime šv. Rožančių už pasaulio išgelbėjimą nuo pražūties. 1992 m."

Kun. Eugenijus Staleronka padarė koplytėlės vidaus nuotrauką: ant altorėlio stovi Švč. M. Marijos graži statula; kairiajame altorėlio gale padėtas mišiolas ir dešiniame gale taurė šv. Mišioms. Altorėlio kairėje stovi šv. Marijos apsireiškimo vėliava. Komunistai buvo atėmę ją iš parapijos ir padėję ateistiniame muziejuje. Lietuvai atgavus nepriklausomybę, ji buvo grąžinta parapijai.

Kažkur buvo parašyta, kad viena lietuvaitė per trejus metus rašė komunistams okupantams ir net Maskvon M. Gorbačiovui, prašy-

dama leidimo vykti į Jungtines Amerikos Valstijas, bet visos jos pastangos atsimušė į kurčią sieną. Tada novena ji kreipėsi į Skiemonių parapijoje apsireiškusiąją šv. Motiną Mariją, prašydama ją pagalbos. Netrukus jos malda buvo išklausyta, ir ji išvyko Amerikon. Nežinia, ar įvyko kokių nors išgijimų. Reikia manyti, kad daugis susilaukė malonių, atgaudami prarastą tikėjimą.

Visos šiame straipsnyje aprašytos aplinkybės rodo beveik neabejotiną šv. M. Marijos apsireiškimą. Tik lietuviai turėtų daugiau melstis jai, kad savo Tautai, Valstybei ir Bažnyčiai išmelstų gyvybės gerbimą ir sustabdytų, kad Lietuvos motinos nežudytų savo kūdikių, kaip prašoma minėtoje maldoje, ir kad Dievas atitolintų bausmes nuo Lietuvos ir viso pasaulio.

Apsireiškimai Kudirkos Naumiesčio parapijoje

Apsireiškimai

Po apsireiškimų buvusio Janonių kaimo laukuose, Skiemonių parapijoje, šv. Motina Marija, kaip buvo žadėjusi Romutei Macvytei 1962 m., 1968 m. balandžio 2-ąją apsireiškė Egipte. Bet ji nepamiršo Lietuvos ir jos nuklydusių vaikų dėl kieto komunistų persekiojimo. Tad 1969 m. grįžo Lietuvon. Šį kartą ji apsireiškė valstybinio žemės ūkio 42 metų darbininkei Anelei Matijošaitienei jos gyvenamame namuke, gal kur nors Suodžių kaimo pakraštyje, Kudirkos Naumiesčio parapijoje, Vilkaviškio vyskupijoje.

Mirus vyrui, Anelė Matijošaitienė daug meldėsi šv. Antanui, kad iš Dievo jis išprašytų jai tikros ir gilios Jėzaus Kristaus meilės, nors iš tikrųjų visados ji buvo pamaldi. Po keturių tokios karštos maldos mėnesių ji išgirdo vidinį balsą: „Tavo malda išklausyta".

1969 m. prieš Visų Šventųjų šventę savo kieme Anelė padangėse staiga pamatė ypatingą šviesą, kuri leidosi žemyn ir laikėsi apie du metrus nuo jos. Toje šviesoje ji pamatė švytintį balandį, kuris, aki-

mirką pabuvęs ore, vėl pakilo aukštyn ir išnyko iš jos akiračio. Ji sako: „Nei balandžio šviesa, nei jos spinduliavimas nebuvo panašus į saulės šviesą. Tokios šviesos niekur nebuvau mačiusi". Nuo to meto ji jautė, kad ji nebijotų kentėti dėl Kristaus, nes savo širdyje jautė didelę Dievo meilę.

1969 m. lapkričio 11 d. Anelė Matijošaitienė išgirdo vidinį balsą: „Lapkričio 14-ąją, 21.30 val. pas tave ateis Kristus". Tuo ji buvo nustebinta ir nelabai norėjo tikėti. Tą vakarą ji sėdėjo namie ir slaptai klausėsi radijo žinių iš Vatikano. Staiga už savęs išgirdo labai malonų balsą: „Atėjau pas tave, kaip tau buvo pranešta". Atsigręžusi ji pamatė Viešpatį Jėzų, kuris buvo ilgais plaukais, tamsokais drabužiais. Dėl šviesos negalėjo įžiūrėti jo akių. Veidas rimtas. Krūtinėje pro drabužius buvo matoma jo Širdis. Į visas puses iš jos sklido skaistūs spinduliai. Jie apšvietė visą kambarį. Kairę ranką Viešpats laikė pridėjęs prie krūtinės ir dešinės rankos pirštu jis rodė Širdį. Jis dar pakartojo: „Aš atėjau" ir išnyko.

1969 m. lapkričio 29 d. Viešpats vėl apsireiškė Anelei, kaip ir pirmą kartą, ir tarė: „Nieko nebijok; būk drąsi. Neišardyk altorėlio savo rankomis (kaip komunistai reikalaus). Svarbiausia neišsižadėk manęs. Melskis už paklydusius, kad atsiverstų ir grįžtų prie Dievo".

Tuos įvykius Anelė papasakojo savo krikštasūniui ir prašė niekam to nesakyti. Bet mokykloje berniukas viską išpasakojo savo mokslo draugams. Pasklido gandas apie apsireiškimus. Anelė išbarė berniuką, kam jis papasakojo apie įvykį. Tuojau vidinis balsas perspėjo ją, kad neslėptų įvykių: „Aš atvykau ne tik tau, bet visiems. Kodėl tu barei tą vaiką?" Nuo to meto žmonės pradėjo rinktis pas ją ir melstis drauge su ja.

Po penkių dienų, 1969 m. lapkričio 26 d. 23 val. (Maskvos laiku, kai vietos laiku būtų 21 val.), toje pačioje vietoje Anelei apsireiškė labai graži 16–18 metų Mergelė. Ji kalbėjo: „Mano Sū-

nus čia stovėjo du kartus. Ir aš galiu čion atvykti. Melskitės, melskitės, melskitės! Ypač kalbėkite rožinį už paklydusius žmones, kad jie pasitaisytų. Žinok, kad čia buvo Marija". Ir ji pranyko. Šio apsireiškimo metu ten buvo būrelis žmonių, kurie meldėsi, bet jie nieko nematė ir Apsireiškusiosios žodžių negirdėjo. Jie tik matė, kad Anelės veidas ir būsena labai pasikeitė. Jie suprato, kad ji turėjo regėjimą.

Tardymai

Plačiau pasklidus žiniai apie Viešpaties Jėzaus ir šv. Marijos apsireiškimus, įsikišo komunistų partijos vadai ir ateistų vyriausybės tarnautojai. Jie tardė ją ir įsakė išardyti žmonių pastatytą altorėlį. Nors jai buvo grasoma, altorėlio ji neišardė, kaip Viešpats jai buvo iš anksto pasakęs.

Kai Anelė nepabūgo grasinimų ir neišardė altorėlio, komunistai pasiuntė ją į psichiatrinę ligoninę, kaip tokiais atvejais jie darydavo, nepaklusnius laikydami bepročiais. Ligoninėje jie „gydė" ją. Jai buvo duotos kelios didelės dozės vaistų, kad padarytų ją beprote, bet vaistai visai neveikė. Neįveikę jos, paleido namo, įsakę nekalbėti.

1970 m. birželio mėnesį Anelė girdėjo Kristaus vidinį balsą: „Būk drąsi. Melskis už paklydusius, kad jie atsiverstų". Kitą sykį Viešpats Jėzus apsireiškęs jai atrodė labai sumuštas, baisiai iškankintas. Jis pasakė Anelei: „Dabar aš labiau kenčiu nuo pasaulio piktybių, negu kryžiaus kelyje".

Kaskart apsireiškusi šv. Marija prašė Anelę, kad ji būtų drąsi, neišsižadėtų Kristaus ir melstųsi už nusidėjėlių atsivertimą. Be to, Apsireiškusioji prašė regėtoją ir kiekvieną žmogų, kad nieko nesmerktų, nes „gal kas nors meldžiasi už juos, ir jie bus išganyti".

Regėtoja Anelė išgyveno stiprių pagundų ir piktosios dvasios puolimų, kaip ir kiekvienas mistikas, bet, šaukdamasi Jėzaus vardo, ji viską nugalėjo. Ji meldžiasi beveik visą laiką pati viena ar drauge su

lankytojais. Su žmonėmis ji yra labai draugiška, paprasta, nuoširdi, maloni.

Anelė nenustojo kalbėti apie apsireiškimus ir apsireiškusiųjų pareiškimus, nors, išleidžiant iš psichiatrinės ligoninės, jai buvo įsakyta, kad nedrįstų kalbėti „apie prasimanytus, liguistus" arba klebono sugalvotus regėjimus. Be to, jai buvo įsakyta išsikelti gyventi kitur, į jų numatytą daugbutyje kambarį visai kitoje apylinkėje.

Kai partijos ir valdžios pareigūnai neįveikė geruoju iškeldinti jos į numatytą vietą, 1985 m. birželio 26 d., dalyvaujant teismo vykdytojui, milicijai ir kitiems valdžios bei partijos asmenims, buvo duotas įsakymas sugriauti ir sudeginti visą jos nuosavybę – namuką ir visa kita, įskaitant grūdus duonai. Tuo metu jai apsireiškė Viešpats Jėzus ir tarė jai: „Tu turi laisvą valią pasirinkti turtus ar mane. Jeigu pasirenki mane, palik visa ir sek paskui mane".

Paklusdama Viešpaties valiai, iš savo namuko ji pasiėmė tik pasą ir rožinį ir ramiai išėjo į nežinią. Nors jai buvo leista pasiimti ką nors daugiau, bet ji išėjo kaip stovi. Liudininkai rašė, kad namo ir klėtelės sugriovimo ir sudeginimo vaizdas buvo baisus. Sodybos medžiai iškirsti ir išvežti. Visi jaudinosi, o ji išėjo ramiai, kalbėdama rožinį, nors jai nieko nebeliko ir neturėjo kur galėtų priglausti galvą.

„Pasakojama, – 1995 m. lapkričio 27-ąją rašė šios knygos autoriui vysk. Juozas Žemaitis, Vilkaviškio vyskupijos ordinaras, – kad to valstybinio žemės ūkio direktorius Jurkšaitis daug prisidėjęs prie namelio sugriovimo ir sudeginimo. Dar rytojaus dieną ten nuėjęs (oro uostui apžiūrėti vietos) kojomis spardė apdegusius kryžučius, rožinius. Po to, eidamas namo, laukuose krito ir mirė. Direktoriaus pavaduotojas po kelių savaičių turėjo sunkų infarkto* priepuolį ir vos liko gyvas. Matininkas, aktyviai prisidėjęs prie namelio sugriovimo ir oro uosto planų parengimo, nepraėjus nė metams, susirgo

* Infarktas (lot. infarctus – prikimštas), ribota audinio nekrozė, sutrikus jo aprūpinimui krauju (dažniausiai dėl kraujagyslės užsikimšimo).

insultu* ir tapo invalidas. Apie šiuos tris nukentėjusius asmenis man pasakojo Kudirkos Naumiesčio klebonas kan. D. Jasulaitis".

Taip barbariškai pasielgę, partiečiai tarėsi laimėję kovą. Keturnaujienos, kaip jie vadino, valstybinio žemės ūkio direktorius Jurkšaitis ir kiti ateistinės valdžios atstovai, pateisindami tokį savo šėtonišką darbą, aiškino žmonėms, kad toji vieta jiems buvo reikalinga oro uostui įrengti. Jie išgrindė taką; gal kada nors nusileisiąs valdžios ar partijos lėktuvėlis.

Tolimesni įvykiai

Minint Viešpaties Jėzaus pirmojo apsireiškimo metines, lapkričio 14-ąją, bent kai kuriais metais, pvz., 1981, 1984, 1990, 1994 ir gal bent kai kuriais kitais metais, įvyko saulės stebuklas. Seselė Stasė (+1993) iš Marijampolės kelis sykius lankė regėtoją Anelę jos namuke ir tremtyje. Seselė buvo įsitikinusi apsireiškimų tikrumu. Šios knygos autoriui ji prisiuntė aprašymą ir piešinius apie saulės stebuklą, įvykusį 1990 m. lapkričio 14 d. Jį aprašė ir dar keli. Šį saulės stebuklą Viešpats Jėzus buvo nusakęs iš anksto prieš keletą savaičių. Dėl to daug žmonių prigužėjo dėl to įvykio visokiausiomis susisiekimo priemonėmis. Tą dieną daug kunigų klausė išpažinčių ir išdalijo daugiau negu tris tūkstančius šv. Komunijų. Ne mažiau išklausyta išpažinčių.

Tą rytą 11 val. saulė buvo skaisti, aiški ir šviesi. Virš saulės buvo matoma kita saulė vaivorykštės spalvose. Kitos šviesos buvo abiejose saulės pusėse. Jų spinduliai ėjo žemyn. Virš visų tų saulių ir šviesų buvo matoma plati šviesa. Šoninės saulės arba šviesos tarpais aptemdavo, pranykdavo ir vėl pasirodydavo, bet viršutinė šviesa švietė visą tą laiką. Kunigams atnašaujant šv. Mišias koplyčioje, kurion tik kunigai ir patarnautojai tegalėjo įeiti, saulėje pasirodė

* Insultas (lot. insulto – šokinėju), ūminis galvos smegenų kraujo apytakos nepakankamumas.

didelis kryžius, iš kurio spinduliai ėjo į visas puses. Baigiantis šv. Mišioms, pranyko kryžius ir šoninės saulės. O viršutinė saulė pasikeitė: iš jos pasidarė tarsi balandžio sparnai, tik be balandžio kūno. Kol šoninės saulės buvo regimos, iš jų ėjo ilgi spinduliai. Iš kairėje esančios saulės išėjo mažiau spindulių, o iš dešinėje esančios – daug daugiau...

Pasibaigus šv. Mišioms, pradėjo nykti ir viršutinė sparnuota saulė. Tada visi pamaldų dalyviai garsiai sukalbėjo pasiaukojimo aktus Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai ir Švč. M. Marijos Nekaltajai Širdžiai.

Tasai saulės stebuklas primena mums Švenčiausiąją Trejybę. Dešinioji šviesa reiškia Dievą Tėvą ir jo teisingumą. Kairioji šviesa primena Dievą Sūnų, iš kurio galima išmelsti dievišką gailestingumą. Šventoji Dvasia viešpatauja virš visos kūrinijos. Per regimą kryžių ir tikėjimą mes galime būti išganyti.

1994 m. lapkričio 14 d. savo akimis visą ketvirtį valandos daugis žmonių, kurių ten buvo bent dešimt tūkstančių, matė „nepaprastą saulę". Kai kurie matė dar kitą saulę antroje saulės pusėje, o viršuje didelį kryžių. Paprastai taip būna, kad tik kai kurie regi ypatingus reiškinius, o ne visi žmonės. Vieni regi tik tų reiškinių dalį, o kiti visus, o kai kuriuos tik pašauktoji regėtoja. Tad minėtame laiške Vilkaviškio vyskupas rašo: „Žmonės matė keistus reiškinius, bet apie juos pasakoja ne visi vienodai". Paprastai taip būna: vieni mato mažiau, kiti daugiau, o dar kiti visai nieko nemato.

Regėtoja Anelė turėjo kitų apreiškimų, kurie buvo skirti ne jai vienai, bet visai lietuvių tautai ir kitoms tautoms. Savo regėjimuose ji mato ne tik Viešpatį Jėzų ir jo Motiną Mariją, bet ir savo angelą sargą. Ji girdi jų nurodymus ir pamokymus krikščioniško gyvenimo, paskatinimus gyventi šventai, labiau vertinti amžinuosius dalykus, o vis mažiau žemiškuosius. Daug anksčiau, gal ankstyvesnio saulės stebuklo metu arba kita proga, žmonės buvo prašomi daugiau melstis Šventajai Dvasiai, kai mažai kas meldžiasi jai.

Dažnai skaistyklos vėlės lanko ją ir prašo pagalbos. Ji regi jų kentėjimus, kalbasi su jomis ir prašo kitus žmones pagelbėti joms. Kartais ji atskleidžia šeimoms kenčiančių vėlių vardus. Keli jos atskleisti pavyzdžiai yra aprašyti „Arti tikslo"* knygoje, p. 42–43.

Koplyčia apsireiškimų vietoje

1990 m. Lietuva atgavo nepriklausomybę, nes daugis Lietuvoje ir visur pasaulyje kasdien kalbėjo rožinį tautų išsilaisvinimo intencija. Tuojau, kaip Anelei jau anksčiau buvo apreikšta, „Mažytė medinė koplytėlė buvo pastatyta prieš penkerius metus pačių tikinčiųjų iniciatyva ir lėšomis, – 1995 m. lapkričio 27 d. rašė Vilkaviškio vyskupas ordinaras. – Šiais (1995) metais liepos mėnesį pradėta statyti mūrinė gana didelė koplyčia, kurios statymu rūpinasi Kudirkos Naumiesčio klebonas kan. Donatas Jasulaitis, o finansuoja Australijos lietuvių Arų šeima – vyras, žmona ir sūnus. Aukomis remia ir Lietuvos maldininkai, apsilankantys Suodžiuose. Gal pavyks pastatyti ir įrengti per trejus metus. Manoma koplyčiai duoti Švč. M. Marijos Gailestingumo titulą. Koplyčios apimtis 20x20 metrų. Iki šiol kunigams leidau Suodžiuose atnašauti šv. Mišias kartą metuose, kai lapkričio 14 d. susirenka didelės minios tikinčiųjų. Mat tą dieną paminima sukaktis pirmo apsireiškimo, įvykusio 1969 m. lapkričio 14 d. Šiais (1995) metais ten buvo išdalyta virš 4000 komunikantų. Aš Suodžiuose vykstančiuose susibūrimuose nesu buvęs ir šv. Mišių ten nelaikiau".

„Prasidėjus Lietuvos Atgimimo Sąjūdžiui, – tęsia vysk. J. Žemaitis tame pačiame laiške, – grupė tikinčiųjų pradėjo organizuoti statymą A. Matijošaitienės namelio, nugriauto ateistų iniciatyva 1985 m. birželio mėnesį. Dabar jau treji metai (gal nuo 1992 m.) A. Matijošaitienė gyvena gražiai pastatytame ir įrengtame savo name. Jos amžius turbūt 68 metai".

*Žr. Burkus Jonas. Arti tikslo. P. 42–43.

Ką sako Bažnyčia?

Užklaustas, tame pačiame laiške Vilkaviškio vyskupas ordinaras rašo: „Kol Suodžiuose nėra aiškių antgamtinių reiškinių, nėra ir komisijos įvykiams tirti".

Teologų, gydytojų specialistų ir psichologų bei psichiatrų komisija kaip tik ir yra tasai aparatas, kuris ištiria regėtojų psichinę sveikatą. Gydytojai, o ne kokios kaimo moterėlės nustato, ar pagijusieji tikrai sirgę nepagydomomis ligomis ir ar tikrai jie yra pagiję, kai gydytojai negalėjo jų pagydyti; o teologai nustato, ar visi apreiškimai derinasi su Šventraščiu, Tradicija ir Katalikų Bažnyčios mokymu. Tokios komisijos sudaromos, esant gyviems regėtojams bei apreiškimų gavėjams, gydytojams ir pagijusiems, kurių gydytojai negalėjo pagydyti. Gavęs jų rezultatus, vyskupas ordinaras sprendžia apsireiškimų ir apreiškimų tikrumą bei autentiškumą arba atmeta juos, dažnai pasitaręs su Tikėjimo Mokslo kongregacijos prefektu arba kitais tos Vatikano kongregacijos nariais. Vietos vyskupo ordinaro sprendimas yra galutinis.

Baigiant paminėtina, kad rusų okupacijos metu kartą Anelė Matijošaitienė išsitarė, jog kelsis Viešpaties Jėzaus ir Švč. Mergelės Marijos apsireiškimų vieta, „kelsis visa Lietuva".

Apsireiškimai Ukrainoje

Ukraina yra pietryčių Europos respublika tarp Juodosios jūros ir Rusijos. Jos plotas 602 600 kv. km, beveik 52 mln. gyventojų (1995 m.). Iš jų 72 proc. ukrainiečių, 27 proc. rusų arba surusėjusių ukrainiečių ir kt. Vakarų Ukrainos gyventojai daugiausia katalikai, 1595 m. grįžę Katalikų Bažnyčion. Caras, ypač sentikiai ir komunistai, nekentė katalikų unitų, grįžusių Katalikų Bažnyčion ir žiauriai juos persekiojo. Katalikų Bažnyčia veikė pogrindyje. 1991 m. gruodžio 1 d. Ukraina atgavo nepriklausomybę. Nuo to meto Unitų Katalikų Bažnyčia pradėjo atsigauti po ilgų kančios ir persekiojimo metų.

Počaiv

Šimtmečiais tikį Ukrainos katalikai unitai ugdė gilų pamaldumą šv. Motinai Marijai, kaip jų dangiškajai Globėjai. Visiems savo vaikams šv. Motina dalijo Dievo malones. Kai kuriose vietovėse Dievo malone ji pati apsireiškė. Viena tokių vietovių buvo Počaiv, kurį šv. Motina pasirinko savo stebuklingu paveikslu teikti malonę Ukrainos žmonėms.

Počaivo kalnas yra Karpatų kalnų dalis pietvakarių Ukrainoje. Tryliktame šimtmetyje ten įsikūrė vienuolynai. Daug žmonių atvykdavo į tas gražias apylinkes. Nuo 1721 m. ten užregistruota daug stebuklingų įvykių. Maldininkai atvykdavo ne tik iš visų Ukrainos sričių, bet ir iš Lenkijos, Bulgarijos, Pabaltijo, Rusijos, Serbijos ir kitų šalių melstis prie Počaivo šv. Marijos paveikslo. Paveikslas tik 29x26 cm dydžio, nutapytas ant kipariso medžio lentos. Jame Dievo Motina pavaizduota iki juosmens. Iš abiejų šv. Motinos pusių ir po ja nupiešti septyni slavų šventieji.

Paveikslo kilmė neaiški. Žinoma tiek, kad 1559 m. graikų metropolitas Neofitas iš Konstantinopolio, lankydamasis Ukrainoje, pado-

vanojo jį turtingai Onai Moyskai, didelei Bažnyčios geradarei. Netrukus paveikslas pradėjo švytėti. Nujausdama, kad tai buvo stebuklingas ženklas, Ona įtikino savo brolį, kuris nuo gimimo buvo aklas, kad melstųsi šv. Motinai prie to paveikslo, prašydamas ją pagijimo dovanos. Jis meldėsi ir pasveiko. Suprasdama, kad tokio paveikslo nedera laikyti paslėpto, ji perkėlė jį bazilijonų vienuolynan. Dėkodama šv. Motinai už brolio pagijimą, Ona padovanojo daug miško medžiagos, kad būtų pastatyta didelė šventovė Počaivo kalne. Pašventinta ji pavadinta Švč.Trejybės vardu.Ant to kalno buvo žinomas gydomas akmuo su basos pėdos įdubimu. Iš to akmens sroveno gydomasis vanduo.Tas akmuo su šaltiniu paliktas Švč. Trejybės šventovėje.

Pasakojama, kad jau 1198 m. balandžio 17 d. vienuolis, kaip buvo įpratęs, iš miestelio įlipo į to kalno viršūnę melstis. Staiga pasirodė ugnies stulpas. Jį matė vienuolis, kuris tada ten meldėsi, ir netoliese buvę piemenys. Minėtai ugniai užgesus, jie visi matė šv. Mariją ant to kalno. Dingus apsireiškimui, uoloje pasiliko kairės basos pėdos įspaudimas. Iš tos uolos ištryško šaltinis.

Kaip rodo nuo 1616 m. rašyti vienuolyno metraščiai, šv. Motinos Marijos užtarimu įvyko daug stebuklingų įvykių. Pvz., 1675 m. liepos mėnesį turkai ir totoriai įsiveržę naikino Ukrainą, ypač krikščionių šventoves ir vienuolynus. Kai jie artinosi Počaive prie vienuolyno, vienuoliai ir daug tikinčiųjų giedojo ir maldavo šv. Motiną pagalbos. Virš vienuolyno ji apsireiškė tarp angelų ir apsupo juos savo apsiaustu. Kulkos, šaunamos į šv. Motinos apsiaustą, grįžo į turkus ir totorius. Sumišę priešai pasitraukė nuo Počaivo šventovės ir vienuolyno bei apylinkės.

Šv. Motinos Marijos buvimas Ukrainoje šalies katalikams teikė jėgų nugalėti persekiojimo žiaurumus.Vakarinėje Ukrainoje yra daug pašaukimų į kunigus ir vienuolynus. Juk prieš tūkstantį metų šv. Marija buvo paskelbta Ukrainos Karaliene. Jos pagalba ir užtarimu 1991 m. gruodžio 1 d. Ukraina atgavo nepriklausomybę.

Serednė

Serednė visados buvo garsi šv. Marijos stebuklų vieta. 1953 m. gruodžio 20 d. moteris, vardu Hanja, regėjo šv. Motiną, kuri jai kalbėjo: „Mano dukra, tu matai, kokią malonių pilnybę aš turiu. Bet neturiu tokių, kuriems galėčiau duoti jas, nes yra daug sūnų ir dukterų, kurie nusisuko nuo manęs ir neprašo manęs malonių šiais jubiliejiniais metais. Noriu išgauti didelį atleidimą vargšams nusidėjėliams. Nelaimė virš jūsų, kaip Nojaus laikais... Milžiniškas ugnies tvanas naikins tautas už Dievo įžeidimus. Nuo pasaulio pradžios niekados nebuvo tokio nupuolimo kaip šiandien. Ši yra Šėtono karalystė. Aš gyvensiu tame kalne, nuo kurio matau visą visatą ir daug nusidėjėlių. Dalinsiu savo malones per šį šaltinį, esantį šiame kalne. Kas atvyks atgailauti už savo nuodėmes ir pasisems to vandens tikėdamas, suteiksiu jam sielos ir kūno pagijimą".

Po to ji pridūrė: „Roma yra pavojuje būti sunaikinta ir popiežius nužudytas. Roma turi atsinaujinti... Tada tikėjimas pasklis po visą pasaulį. Savo nuodėmingais žmonėmis nuodėmingas pasaulis neapsakomai yra reikalingas atsinaujinimo".

Vietos vyskupo nėra jokio pasisakymo tų apreiškimų reikalu. Tačiau šis, kaip ir kiti neaprobuoti reiškiniai, kiekvienam gali būti naudinga medžiaga pamąstyti apie Dievo ir šv. Marijos gerumą ir apie kiekvieno galutinį pašaukimą.

Rusijos vergijoje

Josyp Tarelya, arba Juozas Tarelja, ukrainietis, dvidešimt trejus metus praleido Vladimiro kalėjime ir Permės vergų stovykloje už katalikų unitų tikėjimo praktikavimą Ukrainoje, kuris 1956 m. buvo uždraustas kaip antitarybinė sekta. Tai buvo sentikių (arba ortodoksų, pravoslavų) vadų darbas, nes sentikiai norėjo atgauti prarastus ukrainiečius, 1599 m. atsiskyrusius nuo jų ir tapusius katalikais

unitais. Bendraudami su komunistais, Ukrainoje sentikiai perėmė katalikų unitų šventoves, ir taip katalikai tapo pogrindine tikinčiųjų katalikų unitų Bažnyčia. Sugautas praktikuojąs įstatymu uždraustą tikėjimą buvo skaudžiai baudžiamas. Juozas Tarelja buvo tapęs labai aktyviu katalikų pasauliečių apaštalu, todėl buvo nubaustas bene trisdešimčiai metų griežto kalėjimo ir vergų stovyklos.

Būdamas dvidešimt metų kalėjime bei trejus metus Permės stovykloje, ir ten jis sugebėjo apaštalauti ir taip laimėjo daug sielų Dievui. Jis sugebėjo perduoti žinias apie Dievą ne tik į kitas izoliuotas kalėjimo kameras, bet net užsienin per kai kuriuos tarnautojus ir net sargus, laimėtus Dievui. Tad užsienis pažino jį ir jo kilnius darbus, jo pasiaukojimą Dievui ir Tėvynei.

Vladimiro kalėjimo vienutėje jam apsireikšdavo šv. Motina Marija. 1970 m. vasario 12 d. ji kalbėjo Juozui, kad jis turįs nugalėti savo silpnybes, kaip nekantrumą, jausmingumą, ir išmokti atleisti visiems, net komunistams, kurie brutaliai pasielgė su juo ir Ukraina. Labai svarbu visiškai atleisti. Visi Ukrainos žmonės turi atleisti savo priešams. Marija pamokė jį melstis Ukrainos angelui sargui. Ji sakė, kad jis turėjęs gilų tikėjimą, bet nebuvęs atlaidus priešams maskviečiams. Jo tikėjimas silpnas, jei nemokąs atleisti. Turįs išmokti atleisti savo persekiotojams ir kankintojams.

„Turėsi daug sunkių bandymų ir pažeminimo metų, – tęsė šv. Marija. – Bet nuo dabar neturi bijoti. Visados būsiu su tavimi. Išliejau daug ašarų. Daugis neigia būsimą gyvenimą. Jie neigia mano Sūnų... Rusija dar pasiliks tamsoje ir klaidoje ir skleis neapykantą Kristui Karaliui. Kol žmonės nuoširdžiai neatgailaus ir nepriims mano Sūnaus meilės, nebus ramybės, nes ramybė ir taika ateina tik ten, kur yra teisingumas. Melskis už savo priešus. Atleisk jiems, ir prieš tave bus šviesus kelias... Visados būsiu su tavimi. Niekas tau nepakenks".

Bene penkis ar šešis sykius mėginta nužudyti kalinį Juozą, bet kaskart dangiškoji Motina apsaugojo jį nuo mirties. Vladimiro kalė-

jime pareigūnai norėjo kalinį Juozą sušaldyti specialiai įrengtoje vienutėje, kur per porą valandų kalinys sušąla iki mirties. 1970 m. vasario 12 d. uždarytas tokioje kameroje, jis gulėjo ant gulto ir meldėsi, laukdamas mirties. Nors buvo užsimerkęs, jautė ypatingą šviesą. Staiga jį palietė švelni moters ranka. Šiluma apėmė jo kūną. Jis pramerkė akis ir pamatė gražią Moteriškę. Ji tarė jam: „Tu pašaukei mane, ir aš atvykau". Tai buvo šv. Marija, apsivilkusi tamsiai mėlyna suknele, kaip ir 1970 m. Ji tęsė: „Tu netiki, kad tai aš. Bet aš esu. Tu pašaukei mane kasdienėmis maldomis, ir aš atvykau... Tu negreit išeisi iš kalėjimo. Nuėjai tik pusę kelio. Nesirūpink. Visados būsiu su tavimi. Tau dar daug kalėjimo ir kentėjimo metų".

To apsireiškimo metu rankoje šv. Marija laikė rožinį. Ji ėmė pasakoti apie būsimus įvykius ir pasakė, kad jis (Juozas Tarelja) būsiąs išleistas 1976 m. balandžio mėnesį. Bet ir vėl būsiąs persekiojamas ir suimtas. Ji parodė jam jo ir pasaulio būsimus laikus.

Šv. Motina tada parodė jam Tarybų Rusijos ir pasaulio žemėlapį. Daug kur degė ten, kur negrįš žmonės Dievop. Sibiras buvo ugnyje. Maskva grimzdo žemėn. Baisūs gyvūnai kėlė galvas. Miestas baimėje. Visas kraštas ugnyje. Sprogimai. Riedėjo kinų tankai. Juozas Tarelja jautė, kad tai įvyksią prieš 2000 metus. Visur buvę ugnis ir dūmai baigėsi saulėta diena.

„Ir ukrainiečiai turi atgailauti, – tęsė šv. Motina. – Jūs esate nelaiminga tauta, nes labai mažai mylite vieni kitus. Jūs pasišventėte bedieviškoms galybėms. Dievas baudžia tautą, kaip jis baudė Kainą už brolio Abelio nužudymą... Jūs turite eiti tuo keliu, kuris jums nustatytas. Bus daug statybininkų (valstybės atstatytojų), bet daugis be mano Sūnaus. Daugis vartos jo vardą, kad išaukštintų save. Bet nebijokite. Jie nėra statybininkai. Statybininkai yra tie, kurie yra nusižeminę prieš mano Sūnų. Be meilės ir tikėjimo žmonės gali pasiekti tik savo troškimus, o ne tuos, kurie yra nustatyti mano Sūnaus Jėzaus Kristaus. Aš visados būsiu su jumis. Melskitės ir dirb-

kite dėl Rusijos atsivertimo Kristui Karaliui. Pasaulis yra šaltas ir bedvasis, kaip buvo prieš Tvaną". Toliau ji kalbėjo apie būsimus įvykius, prašė atgailauti ir apsišvarinti. Po šio pokalbio šv. Marija dingo. Kameroje buvo šilta. Jis išsirengė.

Gydytojas ir kalėjimo vadovybė, atėję Juozo kameron, negalėjo tikėti, kad kalinys tebebuvo gyvas, be marškinių dėl šilumos. Jų storai apsirengusių kvapas buvo matomas. Jie klausinėjo, ar joga jam pagelbėjo. Jis drąsiai atsakė: „Dievo Motina čia buvo. Ji išgelbėjo mane nuo mirties". – „Taip kalbėdamas pateksi į bepročių skyrių", – atsakė jie.

Nesuprasdama dalyko, komunistų valdžia Rusijoje sujudo net iki Maskvos, įskaitant psichiatrus ir generolus. 1972 m. Juozas buvo išsiųstas į Maskvą. Jis perėjo eilę kankinimo kalėjimų, įskaitant Lubianką. Drąsiai jis kalbėjo tardytojams: Dievo Motina sakė, kad prieš 2000 metus Rusija kariaus. Karas truksiąs dvylika metų. Daug žus. Gal su Kinija kariaus. Bet prieš tai jūsų šalyje bus daug pasikeitimų.

Juozas Tarelja galėjo būti išleistas laisvėn tik 1999 m., bet jis išėjo iš kalėjimo 1976 m. balandžio 7 d., kaip šv. Motina iš anksto jam buvo pasakiusi. Juozas tuojau vėl įsitraukė į pogrindinę Katalikų Bažnyčios veiklą ir vedė dr. Oleną, kuri jo laukė per dvidešimt metų. Tas, kuris kalėjime norėjo nužudyti Juozą už katalikybę, jo dėka tapo kataliku. Kalėjime Juozas atvertė nemažai kalėjimo sargų, o dabar milicininkų. Jis visiems sakydavo, kad neturime tylėti, o dirbti, kad atsiverstų negimusių kūdikių žudytojai ir kiti nusidėjėliai. Katalikai visados turi parodyti kitiems, kad jie nuoširdžiai praktikuoja savo tikėjimą. Visuose miesteliuose ir kaimuose Juozas organizavo tikinčiųjų katalikų unitų bendruomenes, kaip darydavo šv. Paulius apaštalas ir apaštalų įpėdiniai. Jis sakė, kad komunistai, masonai ir ateistai esą Šėtono agentai. Hrušive sentikių įskųstas už nelegalią veiklą ukrainiečių katalikų bažnyčioje 1977 m. balandžio 28 d. jis vėl areštuotas ir išsiųstas kalėjiman į Rusiją. Išleistas 1981 m. birže-

lio 23 d. Grįžęs tuojau vėl įsitraukė į aktyvų Ukrainos katalikų pogrindžio darbą.

1983 m. liepos 17 d. kalėjime Juozas regėjo baltais drabužiais apsirengusį senelį. Tai buvo arkangelas Mykolas. Jis sakė: „Bažnyčia prisikels... Yra daug apgaulingų mokytojų ir klaidingų bažnyčių... Tu greit atgausi laisvę... Sunkumuose malda pagelbės tau rasti išeitį. Už ketverių metų tu sutiksi popiežių ir kardinolus, ir jie klausysis tavo žodžių. Už metų įvyks dideli stebuklai... Šimtai tūkstančių tikrų krikščionių liudys pagal tavo žodžius. Popiežius dar kartą pakvies tave, bet blogi kunigai ir atskalūnai įsipainios ir Šventajam Sostui sukels kai kurių problemų. Tu keliausi per pasaulį ir liudysi. Ir pagaliau Dievas baus atskalūnus, nes tik taip Dievas galės priversti juos sveikai galvoti. O kai atgims tikėjimas ir meilė, Šėtonas pradės naują krikščionių persekiojimą. Tai bus kunigų ir tikinčiųjų persekiojimo laikai. Pasaulis pasidalins į Dievo ir antikristo mokytojus. Po didelių Švč. Mergelės Marijos apreiškimų prasidės Kristaus meilės atsinaujinimas. Jūs pamatysite skubų didėjimą pamaldumo Švč. M. Marijos Nekaltajai Širdžiai". Po to regėjimo kalėjimo sargai užuodė obuolių kvapą.

Taip Dievas per savo Motiną Sibiro lageriuose rengė žmonėms jų išlaisvinimą. Juozas buvo išleistas 1983 m. gruodžio 26 d. Per šešiolika laisvės mėnesių jis organizavo pogrindines Katalikų Bažnyčios bendruomenes ne tik Ukrainoje, bet ir Gruzijoje, Gudijoje, Latvijoje ir Lietuvoje. Persekiojimas tebevyko, Ukrainos Bažnyčios Kronikai pasiekus Romą, Ameriką, Kanadą. 1984 ir po to Vakarų Ukrainoje uždarytos trisdešimt penkios katalikų šventovės arba jos perduotos sentikiams. Už savo nelegalų darbą Juozas Tarelja vėl buvo suimtas. Šį kartą jis buvo išsiųstas į baisiausią lagerį Permėje. Bet jis visados sugebėjo pasiųsti pranešimus didžiųjų valstybių vadovams. 1985 m. lapkričio 1 d. Jungtinių Amerikos Valstijų seimo atstovas pasiuntė prašymą M. Gorbačiovui, kad J. Tarelja būtų išleistas. Po kelių savaičių JAV prezidentas R. Reaiganas, susitikęs su M. Gorba-

čiovu, turėjo J. Tareljos pavardę. Netrukus Permės ligoninėje Juozas pradėtas gerai maitinti, kad svertų bent 58 kg ir pasauliui būtų galima parodyti, jog lageriuose nesą taip blogai, kaip pasaulyje kalbama. 1987 m. vasario mėnesį išleidžiant iš Permės lagerio, Juozas gavo traukinio bilietą iki Maskvos. Jis buvo išleistas dvylika metų anksčiau, negu jam buvo skirta ten, iš kur mažai išeidavo gyvų. Šv. Motina nepamiršo jo. Ukrainoje per tūkstantį metų ji visados buvo didžiai gerbiama.

Grįžęs į Ukrainą, Juozas Tarelja tuojau surinko drąsesnius katalikus ir paskelbė, kad unitų katalikų Bažnyčia išeina iš pogrindžio. Jis ir daugis jo padėjėjų lankėsi miestuose ir miesteliuose, o katalikai varė sentikių popus iš nusavintų katalikų šventovių. Toks elgesys labai suerzino tarybininkus. Saugumas mėgino kalbėtis su J. Tarelja, bet jis drąsiai tęsė žmonių evangelizavimą, rašė į užsienio laikraščius apie Katalikų Bažnyčios persekiojimą Ukrainoje. Saugumas grasė, kad jis vėl būsiąs areštuotas ir net nužudytas, bet Dievo Motina Marija globojo jį. O priešai šmeižė jį, nors patys iš dalies bijojo neigiamos nuomonės. Malda šv. Motinai buvo visa jo stiprybė.

Hrušiv

Hrušive, pietvakarių Ukrainos Karpatų bažnytkaimyje, dangiškoji Motina apsireiškė aštuonioliktame šimtmetyje, 1914 m. ir 1987 m. gegužės mėnesį, kai Juozas Tarelja buvo grįžtąs iš Permės. Koplyčia pastatyta 1878 m. ir pašventinta rugpjūčio 15 d. Daug maldininkų aplankydavo ją, kai kurie sukardami net iki tūkstančio kilometrų kelią. 1946 m. komunistai uždarė ją: užrakino, aptvėrė geležine tvora ir aplink iškasė gilų griovį, kad niekas negalėtų prisiartinti prie jos, prie Švč. Trejybės koplyčios.

Sakoma, kad šv. Marija pradėjo apsireikšti 1987 m. balandžio 26 d. vienuolikametei mergaitei, vardu Marytė Kizyn. Apsireiškimo metu ją matė daug žmonių. Ji apsireikšdavo ant koplyčios stogo arba lange

Švč. Trejybės šventovė Hrušive

bei kitur. Koplyčios vidus būdavo apšviestas, nors niekas prie jos negalėjo prieiti. Šv. Motinos pagrindinė pranešimų tema buvo: melskitės, melskitės, nes rytoj gali būti per vėlu. Pradėjus susirinkti daug žmonių, regėtoja Marytė netrukus buvo saugumo areštuota.

Grįždamas namo iš Permės koncentracijos stovyklos, Juozas Tarelja sustojo Hrušive, kur po rožinio ir šv. Mišių 1987 m. gegužės 9 d. įvyko šv. Marijos apsireiškimas ant Švč. Trejybės koplyčios kupolo. Buvo prisirinkę daug žmonių. Apsireiškusiąją regėdavo daug žmonių, net komunistai.

Pasibaigus apsireiškimui, Juozas kalbėjo visiems, prašydamas juos melstis už persekiotojus ir būti apaštalais. Savo vadovaujamose maldose ir pokalbiuose jis prašė Dievą laisvės visoms tautoms. Hrušive vakarais degdavo žvakių jūra. Tokiu atveju milicijos niekas nebeklausė. Beveik visi turėjo rožinius ir meldėsi ilgas valandas.

Kitą dieną ar vakarą, gegužės 10 d., vėl nušvito ypatinga šviesa. Juozas regėjo šv. Motiną ugnies aprangoje, o kiti kitaip apsirengusią. Marija žiūrėjo į kiekvieną minioje. Tai įvyko antgamtine galybe, kad galėtų žiūrėti į kiekvieną. Savo žvilgsniu ji teikė kiekvienam stiprybės laisvei laimėti. Daugis jautė, kad jie turėjo šv. Motinos pavedimą atversti bemirštantį pasaulį, atvesti žmones prie Kristaus, prieš patiriant bausmę.

Po tylos valandėlės šv. Motina ištiesė ranką virš ten apsireiškusio Kūdikėlio Jėzaus ir pradėjo kalbėti: „Mano sūnau (Juozai), mano vaikai, džiaugiuosi jumis ir esu laiminga. Sakau jums, kad nuo šios dienos esu su jumis. Eikite ir nebijokite".

Ne visi girdėjo šv. Marijos žodžius. Bet tie, kurie girdėjo juos, išgyveno nepaprastą jausmą. Minioje buvo įvairių tautybių žmonių, bet tie, kurie girdėjo jos žodžius, girdėjo juos savo gimtąja kalba. Ji ilgai kalbėjo apie atgailą ir atsivertimą, ragino žmones melstis Kristui Karaliui, melstis ir už mirusius skaistykloje. Šv. Marija priminė jiems pareigą atversti netikinčiuosius ir kalbėti netikintiems.

Visi jautė, kad kiekvienam buvo asmeniški pranešimai, nors tuo pat metu kalbėjo visiems, tik ne visi viską girdėjo. Juozui, pvz., ji pasakė, kad jis išvyks užsienin ir kad ji pagelbės jam. Po to ji davė jam vienam keletą paslapčių bendrai apie pasaulį.

Gegužės 11 d. keli tūkstančiai mokyklinio amžiaus vaikų atvyko į apsireiškimo vietą. Ne mažiau atvyko technikos mokyklos mokinių ir universitetų studentų, o to valdžia ypač bijojo. Jaunimas ėjo aplink koplyčios tvorą, giedojo ir kalbėjo rožinį.

Juozui Tareljai grįžtant iš kitos vietovės, iš tolo jis regėjo pašvaistę. Tuojau buvo sustatyti stalai – altoriai šv. Mišioms. Vienuolika pogrindžio kunigų atnašavo šv. Mišias vienuolikoje vietų didžiulei miniai. Altoriai buvo žmonių apsupti, kad policija nematytų, kas vyko, nes buvo griežtai uždraustos katalikiškos unitų mišios Ukrainoje.

Rytojaus dieną, gegužės 12-ąją, dangiškoji Marija vėl apsireiškė. Ji prašė šv. Mišių dalyvius eiti ir skelbti Evangeliją, atleisti visiems priešams ir su jais kalbėtis su meile. Ji sakė, kad ukrainiečiai būsią išlaisvinti iš Šėtono vergijos kentėjimais ir meile. Ji pabrėžė, kad dabar laikas melstis ir dirbti... Apgailestavo, kad nebekalbama malda į šv. Mykolą. Ji liepė nešioti rožinį ir kalbėti jį.

„Atverskite netikinčiuosius, – kalbėjo ji. – Skelbkite Dievo žodį tiems, kurie yra atsižadėję jo Sūnaus. Melskitės, melskitės už tuos, kurie gyvena nepadoriai. Kalbėkite rožinį. Jis yra galingas prieš antikristą. Nenusidėkite... Atsiminkite dalyvauti Jėzaus kentėjimuose. Taip jūs išgelbėsite tuos, kurie yra nupuolę. Nebijokite. Neabejokite ir nebijokite. Atvirai liudykite Jėzų Kristų ir nesigėdykite kryžiaus ženklo. Darykite jį ir pasiruoškite dideliems persekojimams ir naujoms aukoms... Gyvenkite be nuodėmės švarų gyvenimą. Nepiktnaudžiaukite gėrimais, nerūkykite, neikite į nepadorius šokius".

Po trumpos pertraukėlės dangiškoji Viešnia tęsė: „Kai meldžiatės Mišių metu, persižegnokite trisdešimt tris kartus (rytų apeigų apročiu). Apeigų metu visi žmonės turi būti pašlakstyti šventu vande-

niu... Didelė užduotis laukia jūsų. Reikia daugiau apaštalų, negu pirmiau".

Šv. Marija liepė dažnai melstis už popiežių. „Visur rodykite lojalumą popiežiui ir Bažnyčiai. Darykite tai viešai ir nuolat. Nesekite moderniais kunigais. Klausykite ir mylėkite Dievą. Melskitės už vaikus ir ruoškite juos blogesniems laikams, blogesniems negu dabar. Kasdien kalbėkite rožinį, ypač už mirusius...Aš atvykstu vesti jus pas savo Sūnų". Marija buvo apsirengusi juodai, nes daugis buvo atsisakę Dievo.

Dangiškosios Motinos apsireiškimai ir pranešimai ir žmonių minios komunistams ir sentikiams buvo didžiausia rakštis, nes tai vyko prie katalikų šventovės. Minioje vienas policininkas nusivilko uniformą ir numetė ją, sakydamas: „Nenoriu dėvėti Šėtono ženklo!"

Tokiems reiškiniams vykstant, įvyko daug atsivertimų. Lengviau buvo atversti komunistą, sakė Juozas, negu sentikį ateistą.

Gegužės 12-osios rytą saugumiečiai kirto didžiulį medį, kad užblokuotų kelią į Hrušivą. Bet stiprus vėjo sūkurys taip susisuko, kad medis nugriuvo priešingon pusėn ir sutraiškė policijos automobilį. Policininkas apmirė iš baimės.

Tos dienos vidurdienį šv. Marija vėl apsireiškė ir kalbėjo Juozui: „Už dešimties metų tavo žmonės bus laisvi. Tavo priešai niekados nenugalės tavęs. Tu būsi jiems nematomas. Tarnauk Dievui, ir aš visados būsiu su tavimi".

Iš mokyklų slaptai atvyko daug mokinių, o laukų darbininkai, metę darbus, bėgo apsireiškimo vieton. Niekas nepajėgė jų sulaikyti. Tą vidurdienį šv. Motina kalbėjo: „Mano dukra Ukraina, aš atvykau, nes tavo žmonės liko ištikimi man viduryje šio nusiaubimo. Pasišventę žmonės visur skleis žinią apie mane... Aš vykstu, kur siunčia mano Sūnus".

Po to ji kalbėjo tik Juozui. Tik jis girdėjo šv. Motinos žodžius: „Tu nori tuojau viską padaryti ir atversti kiekvieną mano Sūnui. Bet tik tie, kurie myli ir supranta, atsivers. Atgailaukite".

Toliau šv. Motina Marija kalbėjo apie ateitį: „Matau ugnį. Dega kaimai. Dega vanduo. Oras ugnyje. Viskas liepsnose. Jeigu žmonės neatsivers Kristui, bus karas. Bus didelis gaisras. Jūs visi, kurie šiandien girdite mane, turite eiti į pasaulį ir kalbėti, kas įvyks". Be to, bus badas ir žemės drebėjimai. Bet po to ateis dvasios atsinaujinimas.

Gegužės 13 d. susirinko didžiulės minios žmonių. Jie giedojo ir šlovino Jėzų ir Mariją. Savo kalboje Juozas Tarelja prisiminė jam patikėtą paslaptį, kad jis regėjęs devyniolika veidų labai aukštų asmenų, įskaitant vieną kardinolą. Jo pavardės jis nepasakė.

Gegužės 14 d. apsireiškimai tęsėsi. Susirinko apie dvidešimt tūkstančių žmonių aplink koplyčią. Laikraščiai rašė, kad tai buvę įsivaizdavimai, ir jie buvo visaip niekinami. Šv. Mišios buvo atnašaujamos be pertraukos. Daug žydų ir rusų pareiškė norą apsikrikštyti. 1987 m. keli tūkstančių žydų tapo krikščionimis. Tą vakarą, kai visi meldėsi už Ukrainos atsivertimą ir vienybę, o žmonės verkė, visi matė šv. Motiną. Glėbyje ji laikė Kūdikėlį Jėzų ir nusilenkė žmonėms.

Tą vakarą šv. Motina davė ilgą pranešimą. Čia jo dalis: „Mano dukra Ukraina, aš užtariu jus (žmones) ir meldžiuosi už jus, už jūsų vaikus, už jūsų ateitį. Šis yra laikas, kai jūsų tauta, kuri myli Dievą, gauna savo tautos valstybingumą ir tampa prieglobstis tiems, kurie myli Jėzų Kristų. Bet antikristas yra labai galingas ir priešingas Amžinojo Tėvo valiai. Rusija stengsis įsivelti į padalas ir karą. Ji atmes kvietimą mylėti... Viešpatį ir Išganytoją. Mano Širdis krypsta Ukrainon dėl jos ištikimybės".

Toliau šv. Motina ragino atgailauti, melstis į šv. Mykolą arkangelą, mokyti vaikus melstis, atlikti išpažintį. Ji sakė, kad visi ten tada buvę yra jos vaikai. „Myliu visų tikėjimų vaikus, nors tik viena tikra Bažnyčia". Ji kalbėjo, kad daugis yra Šėtono rankose, jo spąstuose. „Nevartokite Šėtono simbolių. Melskitės, pasninkaukite".

Gegužės 15 d. šv. Rožinio Karalienė ilgą laiką pašventė, kalbėdama rožinį drauge su visais susirinkusiais žmonėmis.

Gegužės 16 d. po šv. Mišių ir pamokslo Juozas Tarelja kalbėjo minioms penkias valandas, iki vakaro. Naktį šv. Marija apsireiškė ugnies stulpo pavidalu. Daugis matė tai, bet ne visi. Kūdikėlis Jėzus atsistojo ant bokšto. Ypatinga šviesa perskrodė visų širdis. Šv. Marija pakėlė rožinį, pabučiavo jį ir pradėjo kalbėti: „Atgailaukite ir mylėkite vieni kitus". Ji sakė, kad ateina iš anksto nusakyti sunkūs laikai. „Ukraina buvo pirmoji, kuri pripažino mane kaip savo Karalienę, ir aš priėmiau ją savo globon. Jūs turite dirbti. Be darbo nėra džiaugsmo, ir nė vienas nelaimės Dievo karalystės, nedirbdamas dėl jos. Jeigu dirbate Dievui, jūs laimėsite mano Širdį ir galėsite mylėti vieni kitus vienybėje. Sekite Bažnyčios vadais, pasitikėdami jais, ir jūs laimėsite savo šalį, pelnydami garbę tarp pasaulio tautų. Myliu Ukrainą ir ukrainiečius dėl jų kentėjimo ir ištikimybės Kristui Karaliui. Apsaugosiu Ukrainą dėl Dievo Karalystės žemėje garbės ir ateities".

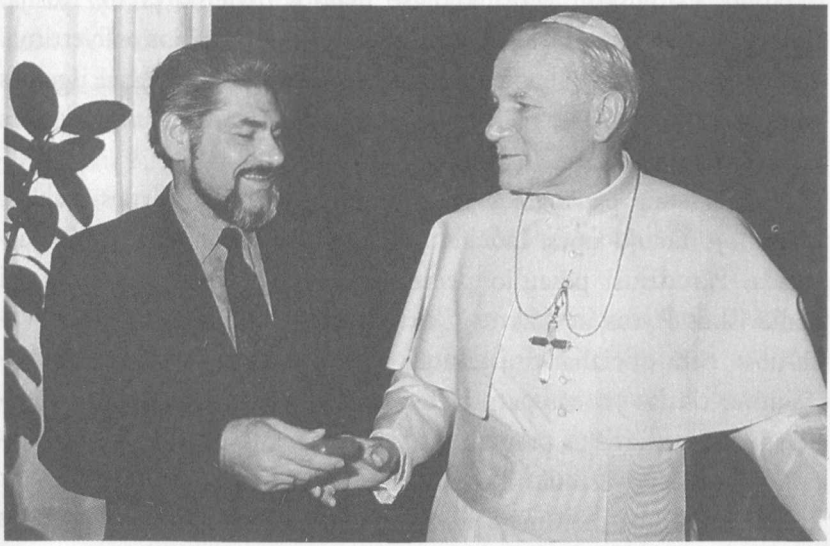
Vėliau J. Tarelja vėl girdėjo šv. Motinos balsą, kad už dvejų metų jo čia nebebūsią. Jis regėjo, kad daug žmonių ateina į pamaldas be tikėjimo. Dangiškoji Motina prašė maldos: „Melskitės už Rusiją. Rusija atsivers tik tada, kai visi krikščionys melsis už jos atsivertimą. Visi krikščionys turi atgailauti... Tik krikščionys ukrainiečiai išgelbės savo tautą. Iki Vakarai prisipažins nusikaltę Rytams, Rusija negalės priimti Kristaus Karaliaus".

J. Tarelja taip pat matė ateities žemėlapį. Jis buvo mirties spalvos. Ukrainoje kraujo upės. Liuciferis buvo Rusijos valdovas Jelcino išvaizda. Parodžiusi pasaulio perversmą, Marija kalbėjo: „Tu matei bedieviškus Rytus ir Vakarus. Skirtumas tas, kad bedieviškumas Vakaruose nėra oficialiai pripažintas, bet Rytuose ir Vakaruose bedieviškumo tikslas yra tas pats. Kad Rusija ir visas pasaulis būtų išgelbėtas nuo bedieviško pragaro, jūs turite atversti Rusiją Kristui Karaliui. Rusijos atvertimas išgelbės krikščionišką kultūrą Vakaruose, ir krikščionybė bus pastūmėta visame pasaulyje. Bet Kristaus Karaliaus karalystė įsikurs Dievo Motinos karaliavimu".

Po trijų savaičių pasibaigė šv. Marijos apsireiškimai Hrušive, bet ir vėliau kartais Švč. Trejybės koplyčia būdavo apšviesta, nors ji buvo komunistų užrakinta, ir niekas negalėjo prieiti prie jos. Be to, pažymėtina, kad įvairūs apsireiškimai vyko bent trylikoje kitų apylinkės vietovių. Atsivertė ištisos sentikių parapijos Ukrainoje ir liuteronų Estijoje, jos tapo katalikiškomis parapijomis. Įvyko ne tik atsivertimų, bet ir daug išgijimų. Ligoniai pasveiko nuo vėžio, egzemos, protinių ligų. Bet komunistai visaip iškreipė savo spaudoje tuos įvykius. 1987–1990 m. Ukrainoje gerokai padaugėjo krikščionių ir sumažėjo komunistų.

Juozas Tarelja užsienyje

Kai J. Tarelja norėjo aplankyti Olandiją ir Šveicariją, komunistų valdžia mielai jam davė vizą. Į Amsterdamą jis išvyko 1987 m. rugsėjo 18 d. Aplankęs dar ir Šveicariją, nuvyko į didžiausią ukrainiečių koloniją Kanadoje. Spalio 22 d. jis apsilankė JAV kongrese (seime) ir prezidento Baltuosiuose rūmuose. Abiejose įstaigose jis padarė

Pop. Jonas Paulius II ir Juozas Tarelja Vatikane

platų pranešimą apie Ukrainą, savo išgyvenimus tarybiniuose kalėjimuose ir padėkojo JAV valdžiai už išvadavimą iš Permės koncentracijos stovyklos ir Kanados valdžiai už pakvietimą į savo kraštą.

1987 m. lapkričio 7 d. J. Tarelja aplankė pop. Joną Paulių II, kuris labai domėjosi Katalikų Bažnyčia Ukrainoje. Ta pačia proga aplankė kard. J. Ratzingerį, Tikėjimo Mokslo kongregacijos prefektą. Kardinolas mielai ir su įdomumu išklausė apie šv. Motinos Marijos apsireiškimus tarybiniuose kalėjimuose ir Hrušive. Po to J. Tarelja penkias valandas kalbėjosi su kardinolu, kuris žinojo apie Katalikų Bažnyčios padėtį už Geležinės sienos. Jis buvo bendravęs su komunistais. Išgirdęs, kad šv. Motina kalbėjusi apie jį, jis verkė. 1988 m. J. Tarelja dar kartą apsilankė pas popiežių, kai Romoje ukrainiečiai šventė tūkstančio metų krikščionybės sukaktį.

Apsilankęs Vašingtone ir Vatikane, J. Tarelja grįžo į Kanadą, ir čia tarybininkų konsulas iš jo atėmė rusišką pasą, kad nebegalėtų grįžti namo.

1989 m. spalio 5 d. pop. Jonas Paulius II prašė M. Gorbačiovą legalizuoti Katalikų Unitų Bažnyčią. Pop. Jonas Paulius II ir M. Gorbačiovas susitiko 1989 m. gruodžio 1 d. M. Gorbačiovas pažadėjo įregistruoti Katalikų Unitų Bažnyčią, bet to nepadarė, priešinantis Sentikių (stačiatikių) Bažnyčios vadams.

Juozas Tarelja apsigyveno Kanadoje. Ir čia šv. Marija jam apsireikšdavo. 1992 m., pvz., šv. Motina ragino jį daug melstis už Rusiją, nes ten žmonės vėl baisiai kentės. Melstis šioje koplyčioje už taiką ir meilę Kanadoje. „Žmonės nežino, kad pranašauti laikai yra arti jų. Mano Širdis liūdi. Verkiu motiniškomis ašaromis už visus nusidėjėlius. Bet kas iš to... Žmonės nebeteko jokių varžtų. Nebėra autoriteto, nėra taikos; nebėra tiesos bei teisingumo. Nebėra nė tikro pamaldumo.

Mano sūnau, sakau tau, kad paskutinieji laikai yra arti. Mano vaikai, jūs esate prie teismo dienos slenksčio. Dievas dabar kviečia jus pas save kaip niekados... Pamaldžius krikščionis prašau melstis.

Nuolat melskitės už popiežių, kad Dievas duotų jam išminties ir stiprybės vesti Bažnyčią į jos triumfą ir garbę, ką jis yra numatęs jai. Griovimas Bažnyčioje prasidėjo pop. Pauliaus VI laikais. Bažnyčia pradėta griauti iš vidaus. Jo kaip popiežiaus autoritetas pradėtas graužti pražūtingu būdu. Bet Dievas yra davęs Bažnyčiai stiprybės net čia..., nepaisant apostatų. Popiežiaus apaštališkų kelionių dėka visame pasaulyje yra atsinaujinęs ir sustiprėjęs krikščionių tikėjimas".

Penktadienį, 1992 m. rugsėjo 17 d., apsireiškusi Dievo Motina kalbėjo Juozui Tareljai: „Atvykau, nes baisūs įvykiai ištiks bedievišką žmoniją, kuri nenori mano Sūnaus. Mano sūnau Juozai, laikas jau čia pat. Daug didesnių ir mažesnių įvykių jau įtakoja mano tautas. Bet ateina vienas įvykis, kuris sukrės visą pasaulį. Didelis karas, didesnis negu kada nors yra buvęs, yra visai arti*. Nedaug išliks gyvų, tai bus tik tie, kurie priima Kristų Karalių ir yra paklusnūs Dievo įsakymams. Tau sakau tai, kad pamaldūs krikščionys žinotų ir galėtų apsiginti. Visa tai yra parašyta Šventoje Knygoje, Kristaus Evangelijoje. Antikristo tarnai, Šėtono vaikai, visur vyks skelbti taikos. Šėtonas ruoš didelį karą, kokio nėra buvę iki šiol. Jo galybė yra neregima. Jo galybė skatins žmones ginkluotis...

Pats Šėtonas, kuris kalba per Jungtinių Tautų Organizacijos pranašus, klaidina žmones. Pirmykščiais laikais Dievas pakeitė Liuciferio vardą ir davė jam Slibino, Žalčio ir Šėtono vardą dėl jo sukilimo prieš Dievą. Visados jis yra nusistatęs prieš Dievo planus. Gyvenate tuos laikus, kada galas yra arti. Prisiminkite, ką Viešpats pasakė apie Šėtoną ir jo regimas bei neregimas jėgas žemėje. Laiko pabaigoje Šėtonas bus nubaustas ir jo kariuomenė sunaikinta. Velnias gerai žino, kad jo laikas trumpas, laikas suruošti didelę kovą; jo tikslas veikiau yra sunaikinti visą žmoniją, negu matyti žmones, tarnaujančius Dievui. Šis yra velnio šimtmečius trunkantis nusivylimas. Juk jis žino, kad niekados negali laimėti savo dvikovos prieš

*Fatimoje šv. Marija pasakė, kad karas yra žmonėms nubausti už jų nuodėmes.

Dievą, visagalį ir gailestingą... Dėl to tokiu įsiutimu velnias nori įtraukti visas pasaulio tautas į didelį karą. Tam tikslui velnio tarpininkavimu buvo įkurta Jungtinių Tautų Organizacija, kad šiuo velnišku mainu jis galėtų pakeisti Dievo karalystę į tamsybių karalystę. Velnias dabar naudoja Jungtinių Tautų Organizaciją, kad suklaidintų ir apakintų tautas prieš Dievo tiesą, kad sulaikytų žmones nuo pasitikėjimo Dievo karalyste, kuri yra vienintelė pasaulio viltis... Šiandien kaip niekados matome Šėtono tarnus, visas blogas dvasias ir antikristą, kurie viešai skelbia savo neapykantą Dievui, sakydami: mes atmetame Dievą ir jo karalystę, nes mes patys valdysime žemę, kaip norime.

Šiuo metu yra daug kunigų ir vyskupų, kurie teikia garbę Dievui tik lūpomis, bet ne savo širdimi. Daug yra kunigų, kurie šiandien atmetė Šventraštį, ypač tas dalis, kurios skelbia Jėzų, kaip pasaulio Išganytoją ir Karalių...

Kai kurios valdžios pradės globoti homoseksualistus ir visas velniškų pasibjaurėjimų klases. Seimai ir parlamentai leis įstatymus prieš tiesą ir kai kurie yra jau tai padarę. Tie, kurie kalba tiesą, bus laikomi nusikaltėliais. Kaip tik tada prasidės visuotinis krikščionių persekiojimas. Įstatymai draus tiesą ir teisingumą bei Dievo Įstatymus.

Rusijoje vyksta pasirengimas pasaulinio masto revoliucijai. Pragaro galybės, kurios kontroliuoja pasaulį, sakys, kad jie viską darą taikos ir žmonių gerovės labui, bet tuo pat metu iš žmonių jie atims laisvę ir laisvą valią. Jie persekios Bažnyčią visokiausiu būdu. Raudonojo Slibino vadai prižiūrėtojai yra tiek tikri, kad jie nugali tautas. Savo diktatoriška galia užčiaups žmonių burnas, sakydami: 'Dabar jūs turite ramybę ir saugumą', bet nebus saugumo", – taip kalbėjo dangiškoji Motina Marija savo sūnui Juozui Tareljai Kanadoje, kaip panašiai ji jam kalbėjo Rusijoje ir Ukrainoje.

Apsireiškimai Rusijoje

Rusija yra žinoma visiems lietuviams tiek caro, tiek komunistų valdymo metu. Nuo 1917 m. ji buvo Šėtono karalystė žemėje. Ir dabar (1992 ir vėlesniais metais) jis nenori išleisti jos iš savo nagų. O dangus nori laimėti ją sau. Dangiškoji Motina yra labai susirūpinusi jos likimu, jos vaikų išganymu. Dėl to ji prašė popiežių paaukoti Rusiją Šv. M. Marijos Nekaltajai Širdžiai ir visados prašė ir prašo visus pasaulio tikinčiuosius kasdien melstis už jos atsivertimą.

Jau XVI šimtmetyje tikinčiųjų rusų nuoširdžiai buvo gerbiama Kazanės šv. Motina Marija. Pastaraisiais dvidešimto šimtmečio dešimtmečiais šv. Motina apsireiškė Rusijos kalėjimuose ukrainiečiui Juozui Tareljai. Jie aprašyti šios knygos „Apsireiškimai Ukrainoje" straipsnelyje. Šiame straipsnelyje telieka aprašyti Kazanės šv. Motinos paveikslą ir Taikos Karalienės skrydį Rusijon.

Kazanės šv. Motinos paveikslas

Volgos-Kamos upyne yra Kazanės miestas, kurio vardas reiškia Katilą. XVI šimtmečio viduryje Kazanė buvo Mongolų imperijos sostinė. Ten vyko įvairios kovos tarp mongolų, totorių, rusų. Kazanės mieste, kuris dabar priklauso Rusijai, 1579 m. pastatytas vienuolynas. Jis plačiai išgarsėjo dėl stebuklingo Dievo Motinos paveikslo, kurį sentikiai (arba pravoslavai bei ortodoksai) vadina ikona, nes paveiksle pavaizduotos šv. Motinos užtarimu įvyko daug stebuklų. Taip Kazanės šv. Motina Marija tapo tiek svarbi tikintiesiems Rusijoje, tiek Čenstakavos Marija Lenkijoje ir šv. Motina Guadalupietė Meksikoje. Pastaroji yra visų Amerikos tautų Globėja ir Imperatorė. Tuo tarpu Kazanės šv. Motina Marija yra visos Rusijos tikinčiųjų Globėja ir Gynėja. Maži Kazanės šv. Motinos paveiksliukai yra laikomi visų Rusijos tikinčiųjų namuose. XVIII šimtmetyje per karus Kazanės miestas buvo sudegintas. Šv. Motina apsireiškė 8 metų

mergaitei, kuriai ji pasakė, kur paveikslas buvo paslėptas mongolų ir musulmonų viešpatavimo metu. Šv. Motina turėjo apsireikšti mergaitei dar du kartus, kol įtikino žmones, kad mergaitė sakė tiesą.

Šv. Motinos nurodymu paveikslas rastas sudegusio pastato griuvėsiuose visai nesužalotas. Šis paveikslas pavergė tikinčiųjų širdis, kai prie jo įvyko daug stebuklų. Pvz., pasveiko du vyrai, gimę akli. Šis paveikslas privertė įvairius Rusijos priešus, k.a.: švedus ir lenkus, pasitraukti iš Rusijos, įskaitant Prancūzijos Napoleoną.

Pirma didelė šventovė – bazilika buvo pastatyta Maskvos miesto centre esančioje aikštėje, vėliau pavadintoje Raudonąja. 1613 m. į naująją Kazanės šv. Motinos baziliką Maskvoje priešais Kremlių buvo perkeltas Kazanės šv. Motinos paveikslas.

Caras Petras Pirmasis 1703 m. pradėjo statyti naują miestą ir laivų statybos dirbtuves prie Nevos upės. Naujasis miestas pavadintas – Peterburgu, vėliau – Petrogradu, dar vėliau – Leningradu, o 1991 m. jam grąžintas Sankt Peterburgo vardas. Lietuviai visados vadino jį Petrapiliu. Tad ir aš vadinu jį tuo vardu čia ir kitose savo knygose. 1712 m. Caras Petras Pirmasis Petrapilį padarė Rusijos sostine.

Pastatydinęs naują miestą ir persikėlęs ten gyventi, caras netrukus jame pastatydino ir didelę katedrą Kazanės šv. Motinos Marijos garbei ir iš Maskvos Kazanės šv. Motinos bazilikos originalų paveikslą perkėlė Petrapilin į naująją katedrą. Toks caro poelgis Rusijoje sukėlė didelį tikinčiųjų pasipiktinimą. Tada menininkas padarė gražią to paveikslo kopiją Petrapilio katedrai, o originalą grąžino Maskvos bazilikai.

1917 m. komunistai perėmę krašto valdžią, tuojau susidomėjo bazilikoje esančiu Kazanės šv. Motinos paveikslu, kuris buvo visų Rusijos tikinčiųjų siela. Bazilika tuojau buvo nugriauta, o ją supanti aikštė buvo pavadinta Raudonąja aikšte, kurioje per tris ketvirčius šimtmečio vyko visos ateistinės iškilmės.

Bazilikos vietoje komunistai ketino pastatydinti kitą pastatą savo partijos propagandiniams reikalams, bet jie neįveikė to padaryti. Dėl nežinomų priežasčių dirbantieji sunkiai susižeisdavo. Darbininkams atsisakius dirbti prie tos statybos, toji Raudonosios aikštės vieta buvo paversta žalia pievele, lyg duodant Rusijos gyventojams vilties išvysti tikėjimo laisvę.

Nugriovę Kazanės šv. Marijos garbei pastatytą baziliką Maskvoje, maždaug tuo pat metu Petrapilyje Kazanės šv. Motinos garbei katedrą komunistai pavertė muziejumi ir bedievystės pasauliniu centru, kuriame buvo spausdinamas „Mokslo ir religijos" bedieviškas žurnalas, tuo padarant Kazanės Šv. Motinos Marijos katedrą pasaulinio ateizmo centru kovoti prieš Dievą ir religiją, kad įrodytų Rusijos gyventojams ir visam pasauliui, jog nesą Dievo, jei Rusijos „Globėja ir Gynėja" negalėjo apsaugoti savo šventovės nei Maskvoje, nei Petrapilyje.

Šv. Motinai Marijai sugriovus komunistų imperiją, Petrapilyje išsilaikęs Kazanės Šv. Motinos Marijos katedros pastatas grąžintas tikintiesiems ir pašventintas iš naujo sentikių kultui.

Fatimoje 1917 m. apsireiškusi šv. Motina Marija vardu paminėjo tik Rusiją, kuri skleisianti bedievybės klaidas visame pasaulyje, kelsianti karus ir sunaikinsianti kai kurias tautas. Bet „pagaliau triumfuos mano nekalčiausioji širdis... Rusija atsivers".

Neaišku, kaip Kazanės šv. Motinos paveikslo originalas „paspruko" iš bazilikos Maskvoje, bet pirmiausia jis pateko į Lenkiją, o pagaliau per Paryžių – į Londoną. Mėlynoji Armija nupirko jį iš varžytinių, ir 1950 m. jis atkeliavo į Fatimą. Paveikslas laikomas Fatimoje, toje vietoje, kurioje šv. Marija pažadėjo Rusijos atsivertimą.

Rusijoje sugriuvus komunizmo imperijai, vyriausiasis Maskvos sentikių patriarchas su tuzinu savo dvasiškių pašventino kertinį akmenį naujai bazilikai Maskvoje, jos pirmykštėje vietoje, žalioje pievelėje. Ją pastačius ir pašventinus iš Fatimos bus grąžintas Kazanės šv. Motinos originalus paveikslas.

Raudonojoje aikštėje toji katedra jau pastatyta ir pašventinta 1993 m. lapkričio 4 d., dalyvaujant ne tik visos Rusijos sentikių Bažnyčios vadovybei, bet ir Rusijos vyriausybės nariams, įskaitant prezidentą B. Jelciną.

Taikos Karalienės skrydis Rusijon

Sugriuvus Tarybinei Rusijos imperijai ir pavergtoms tautoms atgavus nepriklausomybę, 1990 m. Rusijos gyventojai lengviau atsikvėpė, naujajai Rusijos vyriausybei pravėrus krikščionybei duris ir Dievo Motinos pagalba nukritus pančiams nuo jos ir nepriklausomybę atgavusių tautų gyventojų.

Visų tikėjimų bendruomenės, ypač įvairios sektos, veržiasi Rusijon, jos gyventojams siūlydamos savus tikėjimus. Vatikanas įkūrė kelias vyskupijas ir paskyrė joms vyskupus. Keli jų buvo baigę mokslus Lietuvoje ir išmokę lietuvių kalbą.

Ruošimasis skrydžiui

Dr. Rozalija A. Turton, Viešpaties Jėzaus ir šv. Motinos Marijos apsireiškimų knygų leidėja ir platintoja Jungtinėse Amerikos Valstijose bei tokio turinio laikraštėlio redaktorė ir leidėja, pagelbstint Mėlynosios Armijos šului Jonui M. Haffertui ir kitiems, pradėjo ruoštis Taikos Karalienės skrydžiui Rusijon, kad ten sukeltų susidomėjimą katalikų tikėjimu ir, nešdami Dievo pažinimą ir brolišką meilę, prisidėtų prie Romos katalikų ir sentikių Bažnyčių susivienijimo.

Dr. Rozalija A. Turton, pagrindinė skrydžio organizatorė ir vadovė, pasiėmė visą atsakomybę. Pasitikėdama šv. Motinos Marijos pagalba, ji tuojau pasirašė sutartį, išnuomodama 470 vietų lėktuvą 1992 m. spalio 13 d. skrydžiui Rusijon, kad tuo paminėtų septyniasdešimt penkerių metų Fatimos apsireiškimų sukaktį. Visi manė, kad Rozalija išprotėjo šitaip galvodama, nes vien kelionė lėktuvu kainuosią milijoną dolerių. Netrukus ji pareiškė: „Aš nutariau išnuomoti

kitą 470 vietų lėktuvą". Vadinas, ji turėjo surinkti 940 keleivių, kurie sumokėtų po tris tūkstančius dolerių. Per dvylika savaičių ji jau turėjo reikiamą keleivių sąrašą. Nė vienas nebuvo atstumtas.

Visiems buvo aišku, kad dangus vadovauja tam skrydžiui. Iš tikrųjų ji pakvietė tris regėtojas iš Jungtinių Amerikos Valstijų ir dvi iš Vakarų Europos, kad gaunamų apsireiškimų metu jos atsiklaustų dangiškąją Motiną apie tą skrydį. 1992 m. birželio 14-ąją ji paprašė regėtoją Estelą Ruiz iš Arizonos pasiteirauti šv. Motiną apie suplanuotą skrydį. Dangaus Karalienė atsakė: „Kas daroma Dievui, yra gera ir vertinga... Jūs sutiksite daug kliūčių".

Tų pačių metų rugsėjo 9 d. dr. Rozalija, paprašiusi sentikę Vasulą Ryden, gimusią Egipte ir gyvenančią Šveicarijoje, gavo atsakymą: „Pasakykite Rusijos mano vaikams, kad ... esu jų Motina, Apreiški-

Skrydžio organizatoriai /praleidus pirmąją/: dr. Rozalija A. Turton, kun. N. Arellano ir Jonas M. Haffert

mo (knygos) Moteris. Mano dukra Rusija, būk kantri... Jūsų kentėjimai eina prie galo. Savo gailestingumu Viešpats pašalina mirties uždangą... Greit jūs pamatysite savo Karalių, savo Išganytoją, visame jo spindesyje... Grįžta jūsų Karalius".

Po to šv. Motina pridūrė: „Sugrįš tie, kurie yra nutolę (nuo Dievo)... Rusija, tu buvai mirusi. Aš apsivilkau ašutine, kad parodyčiau savo širdgėlą... Dabar išrinkau jus (Rusijos gyventojus) iš daug tautų, kad per jus aiškiai parodyčiau savo garbę. Jūsų Motina greit nuvers Šėtono sostą ir sutrins žalčiui galvą, o pasaulis susilauks ramybės epochos".

Tą pačią dieną Viešpats kalbėjo: „Visos žmonijos Motina pagaliau bus pergalėtoja, ir aš, jūsų Viešpats Dievas, triumfuosiu kiekvienoje tautoje, kiekvienoje širdyje ir kiekvienoje rasėje"*.

Pasiteiravusi regėtoją Janę Garzą iš Tekso apie skrydį, 1992 m. rugsėjo 14 d. gavo atsakymą iš šv. Motinos Marijos: „Ramybė, džiaugsmas ir palaiminimas iš dangaus. Jėzus ir Marija yra su jumis kiekviename žingsnyje. Dievas yra patenkintas".

Taikos skrydžiui prasidėjus

Dviejuose lėktuvuose iš Jungtinių Amerikos Valstijų devynių šimtų keturiasdešimt keleivių grupė pirmiausia sustojo Paryžiuje. 1992 m. spalio 10-ąją šv. Motina kalbėjo keliautojams per Estelą Ruizą: „Mano mylimi vaikučiai, dėkoju jums visiems, kurie klausotės mano žodžių, už jūsų meilę man ir už manęs pagerbimą, bet ypač už jūsų meilę ir maldas už jūsų brolius ir seseris, kurie yra toli nuo mūsų Viešpaties. Daugis jų yra reikalingi jūsų maldų. Daugis dar nesupranta, kad jūs gyvenate mano nekalčiausiosios Širdies karalystėje. Ši (jūsų) kelionė yra mano plano dalis, kad daug sielų atvesčiau prie Dievo... Mano Širdis džiaugiasi jumis, kaip taikos įrankiais. Vykstate su manimi, kad meile ir pasitikėjimu pasveikintumėte savo seserį Rusiją, atvesdami ją

*1995 m. spalio 6-ąją Vatikanas pasmerkė kai kuriuos jos knygose esamus pasisakymus.

į mūsų kaimenę. Ši kelionė Rusijon smogia Šėtonui didelį smūgį, ir iš tikrųjų ji (kelionė) yra garbinga pergalė. Iš pat pradžių Šėtonas mėgino suardyti šį žygį. Jis drumstė ramybę ir sudarė daug kliūčių... Tikėkite ir supraskite, kad kiekvieną akimirksnį esu su jumis... Šv. Mykolas arkangelas vadovauja šiai garbingai meilės misijai. Keliaukite, mano vaikučiai, apsiginklavę malda, tikėjimu, viltimi ir meile... Viską aukokite, kad pasisektų užduotis. Noriu, kad žinotumėte, jog mano Sūnus ant jūsų pila gausias malones".

Antrasis keliautojų grupės sustojimas buvo Lurde, Prancūzijoje, kur Viešpats kalbėjo per Janę Garzą spalio 11 d.: „Jūs, mano brangiausieji, vykdote istorinį įvykį, kuris nuskambės aplink pasaulį nuo vienos tautos iki kitos. Jūs skelbiate Dievo karalystę žemėje... Jūs atstovaujate visoms dangaus herojiškoms pastangoms. Jūs esate kariai, kuriuos išrinko ir palaimino pati dangaus Karalienė. Žygiuokite su kryžium Jėzaus, visų tautų Karaliaus, ir dangaus Karalienė vadovauja šiai tikėjimo kelionei".

Išvykos trečias sustojimas buvo Lisabona Portugalijoje, kur šv. rožinio metu, spalio 12 d., šv. Motina kalbėjo per Janę Garzą: „Brangūs vaikučiai, sveikinu jus visus. Jūs esate parinkti šiai tikėjimo kelionei... Jūs turite melstis, nes Šėtonas yra labai įsiutęs. Jūsų kelyje jis mėgins paspęsti jums daug kliūčių. Jis negali paliesti jūsų, nes daugybė angelų saugo jus. Šv. Mykolas vadovauja šiai kelionei. Ramybė jums. Nesirūpinkite niekuo. Melskitės, melskitės, melskitės. Myliu jus, mano vaikučiai. Prisiminkite, mano vaikučiai, kad rožinis yra jūsų ginklas".

Spalio 13-ąją visa maldininkų grupė iš Jungtinių Amerikos Valstijų, Kanados ir kitų šalių praleido Fatimoje, kur vyko septyniasdešimt penktųjų metų šv. Motinos Marijos apsireiškimų paminėjimas, kuriame dalyvavo pusmilijoninė minia. Tą pačią dieną paklausta 86 m. amžiaus seselė Lucija, ar Rusija atsiverčianti, atsakė: „Taip, žinios kalba už save".

Mėlynmarškiniams maldininkams į minią atnešus Kristaus Karaliaus ir šv. M. Marijos Guadalupietės didžiulius paveikslus, paruoštus vežti Rusijon, iš dausų nusileido baltas balandis ant Kristaus Karaliaus paveikslo rėmų viršaus.

Tą dieną šv. Motina kalbėjo keliautojams per regėtoją Dorotėją Romano iš Pensilvanijos (JAV): „Kai jūs įžengsite į Rusiją, noriu, kad žinotumėte, kokie pavojai laukia jūsų... Esu jūsų Motina, kad pagelbėčiau jums... Vykite su maldos dvasia ir nepasitraukite nuo savo ryžto".

Kitą dieną, spalio 14-ąją, Portugalijoje šv. Motina Marija kalbėjo maldininkams: „Mano mylimi vaikučiai, daugiau melskitės ir visiškai pasitikėkite visagaliu Dievu Tėvu. Jis vadovauja jums. Mano mažieji, jūs niekados nesuprasite maldos svarbos... Malda pašalins visas kliūtis, kurias piktasis stengiasi paspęsti jums. Malda, mano vaikučiai, atidaro jūsų širdis, kad būtumėte vienybėje su Dievu. Tad sakau jums: ... melskitės, melskitės, melskitės".

Pagaliau atvyko į Prahą, Čekoslovakijos sostinę. Čia komunistai norėjo juos sulaikyti. Bet kai ant abiejų lėktuvų daugelyje vietų buvo užrašyta didelėmis raidėmis, kad tai taikos skrydis, o komunistai nuolat kalbėdavo apie taiką, tad daug negalėjo daryti. Bet vis vien jie iškraustė visus keleivius iš lėktuvų į aikštę drauge su jų lagaminais ir šešiomis tonomis dovanų, kurias jie vežė Rusijai. Jiems buvo pasakyta, kad jie galėsią tęsti kelionę tik kitą dieną. Visas tūkstantis keleivių sutarė kalbėti rožinį aikštėje balsu, iki jie būsią išleisti išvykti. Sužinoję miesto gyventojai pradėjo rinktis aplink juos. Išsigando komunistai ir, keliautojams sukalbėjus tris rožinius, davė įsakymą išvykti.

Prahoje apsireiškusi šv. Motina Janei Garzai kalbėjo: „Mano vaikučiai, jūsų sesuo Rusija yra reikalinga jūsų meilės ir tikėjimo. O aš apglėbiu savo vaikus Rusijoje".

Ta pačia proga atvyko mažesnės grupės iš kitų kraštų lėktuvais bei autobusais ir prisijungė prie didelės šv. Karalienės skrydžio iš Jung-

tinių Amerikos Valstijų. Ypač daug maldininkų vyko iš Portugalijos. Iš bet kur vykdami, kelionėje visi kalbėjo rožinį. Visi maldininkai vilkėjo mėlynus švarkelius, kaip dangiškosios Karalienės Mėlynosios Armijos kariai, nors ne visi buvo jos nariai.

Visur kelionės metu ir Rusijoje susirinkusiems jie kalbėjo apie Dievą, tikėjimą, maldą ir, šv. Motinos paskatinti, kaip Dievas ir šv. Motina Marija myli rusų tautą, visus jos žmones.

Maskvoje

Dr. Rozalijos vadovaujamai grupei atvykus į Maskvą 1992 m. spalio 17-ąją, regėtoja Kristina Gallagher iš Airijos girdėjo šv. Motinos Marijos žodžius: „Džiaugiasi mano nekalčiausioji Širdis, kad jūs priėmėte jūsų Motinos Širdies kvietimą. Ilgai kviečiau sėti malonės turtingą sėklą Rusijos mano vaikų širdyse. Jūsų Motinos Širdies troškimas yra, kad visų mano vaikų širdyse augtų atsivertimas, meilė, ramybė, taika ir vienybė. Rusija yra neįkainojamas brangakmenis, kuris yra praradęs savo žėrėjimą. Trokštu, kad labiau žėrėtų tasai brangakmenis ir neštų džiaugsmą mano dieviško Sūnaus Jėzaus Širdžiai... Laiminu jus visus, brangūs vaikučiai. Priimkite malones, kurias jums teikiu".

Kitą dieną, spalio 18-ąją, Maskvoje šv. Motina kalbėjo taip pat Estelai Ruizai iš Arizonos: „Džiaukitės, mano mažutėliai, nes iš tikrųjų smogėte Šėtonui didelį smūgį! Atvykote paskirton vieton nors silpni, bet kaip nugalėtojai. Dabar atverkite savo širdis ir tieskite rankas savo broliams ir seserims Rusijoje, parodydami jiems Dievo meilę, pasakydami, kad Dievas niekados nepamiršo ir neatsisakė jų... Pasakykite jiems, kad Dievas gyvena pasaulyje ir per jus jis nori parodyti jiems savo meilę. Jie laukia jūsų, mano mažieji, išalkę Dievo meilės. Žinokite, kad labai ypatingu būdu palaiminau jūsų dovanas. Juk tos dovanos, kurias jūs atvežėte, yra maistas jų sieloms".

Dr. Rozalijos vadovaujami, vien tik iš JAV maldininkai atvežė šešias tonas rusiškų Šventraščio knygų, rožinių, škaplierių. Jų atvežė ir kitos grupės.

Spalio 18-ąją, lietui lyjant, visi vyko į Raudonąją aikštę. Kadangi sentikiai neturi ir nevartoja šventųjų statulų, o tik paveikslus, tad aikštėn buvo atnešti du dideli Kristaus Karaliaus ir šv. Motinos Marijos paveikslai ir tik maža Fatimos Marijos statula. Nors tarp atvykusiųjų iš JAV ir kitur buvo šeši vyskupai ir per penkiasdešimt kunigų, atvežtąją Fatimos Marijos statulą Raudonojoje aikštėje vainikavo Mėlynosios Armijos atstovas pasaulietis Jonas M. Haffert. Ją padovanojo Rusijai.

Vainikuojant Fatimos šv. Marijos statulą Raudonojoje aikštėje, Janei Garzai iš Tekso apsireiškė Fatimos šv. Motina. Skaisti šviesa ėjo iš jos Širdies, apšviesdama visą didžiulę aikštę. Ir šv. Motina kalbėjo: „Dėkoju jums (visiems) už jūsų paklusnumą ir maldas. Jūs, mano vaikučiai, įveikėte daug kliūčių paklusnumu ir malda. Atnešėte labai daug džiaugsmo mano Širdžiai. Žinokite, kad jūsų atlyginimas yra didelis danguje, nes patikote Dievui. Būkite maži pasaulio akyse, kad būtumėte dideli Dievo akyse".

Po to iš Raudonosios aikštės visi vyko į sentikių katedrą, visai nežinodami jų šventės. Pagal Vakarų Bažnyčios kalendorių buvo šv. Luko, Rusijos šventojo globėjo, šventė, o pagal sentikių Bažnyčios kalendorių jie šventė pačią didžiausią šv. Marijos Užtarimo šventę, kuri apėmė šv. Marijos nekaltąjį prasidėjimą ir Viešpaties Jėzaus įsikūnijimą. Pasibaigus tos šventės šv. Mišioms, katedroje buvo įteiktas didelis Fatimos šv. Marijos paveikslas Rusų sentikių arkivyskupui metropolitui, kuris atstovavo visai Rusijos sentikių Bažnyčiai, visai rusų tautai. Visų džiaugsmas ir džiaugsmo ašaros viešpatavo visoje katedroje. Savo ar metropolito žodžius ašarodama ištarė vertėja: „Jūs atnešėte mums Dievą... Jūs atnešėte mums meilę". Šis nuoširdus susitikimas šiek tiek suartino Rytų ir Vakarų Bažnyčias.

Be to, šiuo Taikos Karalienės skrydžiu išsipildė šv. Maksimilijono Kolbės pranašiški žodžiai, pasakyti prieš septyniasdešimt penkerius metus: „Vieną dieną šv. Motinos kariai atneš jos statulą į aukščiausią Kremliaus vietą ir į Maskvos širdį".

Minėtą Fatimos šv. Marijos didelį paveikslą į Maskvos katedrą palydėjo tarptautinė Fatimos šv. Marijos statula, per keturiasdešimt penkerius metus keliaujanti aplink pasaulį, aplankiusi beveik kiekvieną nekomunistinį kraštą, o Jungtinėse Amerikos Valstijose kiekvieną vyskupiją, įskaitant šios knygos autoriaus parapiją.

Tarptautinis jaunimo kongresas Maskvoje

Greta ruošimosi Taikos Karalienės skrydžiui Jungtinėse Amerikos Valstijose buvo įkvėpti Šventosios Šeimos sąjungos, arba brolijos, vadai Filipinuose, kad jie surengtų Pasaulinį jaunimo kongresą Maskvoje. „Pasaulis turi žinoti, – kalbėjo jiems Viešpats Jėzus, – kad jis bus išgelbėtas per mano Motinos nekalčiausią Širdį. Trokštu, kad jos Širdies pamaldumas vyktų greta mano Švenčiausiosios Širdies pamaldumo. Atsilyginimo šv. Komunija, kurios ji reikalavo, yra skubiai būtina".

Šventosios Šeimos sąjūdžio vardu Leonila Santos, pagelbstima kun. Edg. Arellano, pradėjo organizuoti tarptautinį jaunimo kongresą. Kaip ir dr. Rozalija, Leonila tikėjo, kad „nieko nėra negalimo su Dievu". Leonila atidarė kelionių įstaigas New Yorke ir San Franciske ir iš Filipinų keturis sykius lankėsi Maskvoje. Ji rašė laiškus viso pasaulio vyskupams ir šv. Marijos sąjūdžių vadams. Ypač karštai atsiliepė Azijos vyskupai ir ragino jaunimą dalyvauti kongrese. Kai 1992 m. spalio 16-ąją buvo atvežta 1957 m. spalio 13-osios jaunimo kongreso Fatimoje šv. Marijos statula į Kosmos salę Maskvoje, salė buvo pilnutėlė. Tarp 1500 dalyvių iš Vatikano buvo du kardinolai, iš Filipinų penki vyskupai. Jaunimo ir atstovų atvyko iš penkiasdešimt aštuonių šalių. Iš Filipinų kun. Edg. Arellano atvežė penkis

šimtus studentų. Negalintieji vykti į kongresą savo vyskupijose rengė jaunimo seminarus.

Jaunimo kongreso Fatimos šv. Marijos statula atvežta į Maskvą, kad ji būtų jaunimo vainikuota. Ilgai truko, kol Fatimos šv. Marijos statulai skirtas vainikas salėje perėjo per visų 1500 dalyvių rankas, parodant, kad visi vainikavo Fatimos šv. Marijos statulą. Po to penkiais autobusais dalis dalyvių vyko į Raudonąją aikštę, nusiveždami Fatimos šv. Marijos jaunimo statulą. Visą tą naktį labai lijo. Visų vardu statulą vainikavo vysk. Paulius Hnilica, prieš keturiasdešimt metų slaptai konsekruotas vyskupu. Jaunuolis rusas, ką tik tapęs kataliku, buvo išrinktas drauge vainikuoti statulą tą vidurnaktį. Vainikuojant statulą, toje vietoje nelijo, nors tuo metu visur kitur lijo. Taip pasikartojo 1917 m. spalio 13-osios stebuklas.

Jaunimui vainikavus Fatimos šv. Marijos jaunimo statulą Raudonojoje aikštėje priešais Lenino mauzoliejų, kun. Edg. Arellano pasakė: „Prieš statulos vainikavimą Raudonojoje aikštėje kongrese buvo

Katalikų jaunimo tarptautinis kongresas Maskvoje 1992 m. spalio mėnesį

tam tikrų nesutarimų. Bet, ją vainikavus, mes jautėme visų jaunuolių vienybę. Jie grįžo kongreso salėn ir dirbo iki ketvirtos valandos ryto, ruošdami rezoliucijas. Kai kurie visai nemiegojo, susijaudinę dėl kongreso rezultatų. Tai buvo tikras šv. Motinos Marijos triumfas ne tik Raudonojoje aikštėje, bet ir kongreso salėje.

Petrapilyje, Varšuvoje, Romoje

Atlikę didelį darbą Maskvoje, visas Taikos Karalienės skrydžio būrys vyko į Petrapilį (Sankt Peterburgą). Petrapilyje 1992 m. spalio 19-osios vakarą šv. Motina kalbėjo grupei per Janę Garzą: „Mano mieli vaikučiai, sveikinu jus visus. Dėkoju jums už jūsų sunkų darbą ir visus kentėjimus, kuriuos pakėlėte. Dievas laimina jus už visas pastangas". Ji kalbėjo Janei, kad kai kurie grupės nariai jau pavargo ir mano atlikę savo užduotį, kai iš tikrųjų „jūsų misija tik pradėta". Ji tęsė: „Mano vaikučiai, Dievas parinko jus šiam taikos skrydžiui. Atvykote, kad neštumėte Dievo meilę Rusijai. Ji dar nėra atversta. Jai reikia daug maldų ir aukų. Jūs jau pamatėte jos sužalojimą ir Dievo meilės alkį. Rusija tebegyvena (nuodėmės) tamsoje. Daug mano vaikų Rusijoje pamatė ir jautė jūsų meilę. Už tai giliai dėkoju jums... Nepraraskite drąsos. Esu su jumis, ir visas dangus džiaugiasi, kad tęsiate šią taikos kelionę, skleisdami savo meilę toms sieloms, kurias Dievas yra pavedęs jums. Nenutraukite maldos ir pasitikėjimo. Niekados nepamirškite, kad malda yra jūsų stiprybė, nes malda atidaro jūsų širdis Dievo valiai. Myliu jus visus. Džiaukitės ir toliau tarnaukite Dievui džiaugsminga širdimi".

Tą patį vakarą Petrapilyje Viešpats Jėzus kalbėjo visai grupei per Dorotėją Romano: „Mano Širdis dega meile jums visiems... Pažvelkite į savo Išganytoją, kuris nori vadovauti jūsų gyvenimo įvykiams. Pasiveskite man. Noriu, kad kasdien visiškai pasišvęstumėte man. Aš greit ateisiu, kad pakeisčiau pasaulį. Ugnies išmėginimai laukia tų, kurie yra nusigręžę nuo manęs. Bet aš noriu sudeginti jus savo mei-

lės ugnyje. Būkite ištikimi mano mokymui ir siekite manęs Eucharistijoje. Atsiteiskite už pasaulio padarytus įžeidimus. Noriu, kad jūs gerbtumėte ir garbintumėte mane (Eucharistijoje). Iš jūsų reikalauju tos garbės ir garbinimo".

Taikos Karalienės skrydžio metu keliauninkai kasdien gavo dangiškus pareiškimus per regėtojas, išskyrus spalio 21–23 dienas Lenkijoje, kai regėtojos negavo jokių dangiškų pareiškimų.

Pabuvę tris dienas Lenkijoje, visi išvyko Romon. Ten spalio 24-ąją Viešpats Jėzus kalbėjo grįžtantiems maldininkams per Janę Garzą. Jis sakė: „Mano mylimieji, siunčiau jums daug kryželių jūsų kelionėje. Kai kurie priėmė juos, o daugis mano vaikučių atmetė juos ir išreiškė nepasitenkinimą. Neškite tuos kryželius dar trupučiuką ir dėkosite Dievui už juos, nes kelias pas Tėvą yra kryžiaus kelias. Prašau jus

Popiežius sveikina grįžusius iš Rusijos

visus savo Motinai meilės ir laikykite ją arti savo širdies. Mylėkite ir garbinkite mano Širdį. Kai išmoksite mylėti ir garbinti abi Širdis, tada pažinsite mano Tėvo meilę ir gailestingumą. Sujungtų Širdžių meilė ves jus prie mano Tėvo Širdies... Jeigu jūs suprastumėte savo užduoties svarbą, dėkotumėte visagaliam Tėvui už visus kryželius ir kentėjimus, kuriuos išgyvenote... Sakau, melskitės, pasitikėkite ir jūs nugalėsite Šėtoną. Pasilikite skaistūs, malonūs ir nusižeminę, nes šios dorybės yra Dievo žmonių požymiai".

Tą pačią dieną Romoje šv. Motina kalbėjo grupei per Estelą Ruizą: „Mano brangiausieji, šiandien labai ypatingu būdu atvykstu padėkoti jums ir pasakyti apie savo meilę jums. Šį kartą kalbu Taikos keliauninkams, kuriuos siunčiau nunešti mano meilę mano dukrai Rusijai, kad per jus ji pažintų mano meilę... Šios kelionės metu pastebėjote tik truputį kančios, kurias atnešė komunizmo blogio pergalė... Jūs patyrėte to skausmo, kuriame taip ilgai gyveno komunizmo pavergti jūsų broliai ir seserys. Aš jums sakiau, kad malda ir auka turi būti mano darbo pamatas... Jūs turite suprasti svarbą to įvykio, į kurį jūs buvote įtraukti... Tiktai Rusijos atsivertimu pasaulis sužinos, kad šie laikai tikrai yra mano Širdies viešpatavimas ir mano meilė Dievui ir mano vaikams žemėje triumfuos prieš blogį, kad visos tautos žinotų, jog mano Sūnus, Viešpats Jėzus, yra pasaulio Karalius bei visų viltis ir išganymas. Mano Taikos maldininkai, pritinka, kad šis įvykis baigiamas Romoje, kur gyvena mano mylimas sūnus Jonas Paulius, mano Sūnaus vikaras... Myliu jus ir dėkoju jums, kad išklausėte mano žodžius. Ne jūs pasirinkote tą (kelionę); aš parinkau jus".

Romoje kitą dieną, spalio 25-ąją, Viešpats Jėzus padėkojo visiems maldininkams (keliauninkams) už kelionę Rusijon.

Grįžus į Jungtines Amerikos Valstijas, spalio 31-ąją šv. Marija Guadalupietė kalbėjo Arizonoje Estelai Ruizai ir visiems keliavusiems, kad ji atskleidusi savo darbo planą: „Aš pradėjau visų komu-

nistinių kraštų atsivertimą, ypač Rusijos, kuri yra to blogio pamatas. Vėl sakau jums, kad per Rusijos atsivertimą pasaulis pamatys mano Nekalčiausiosios Širdies triumfą". Toliau ji ragino visus melstis už Rusijos ir kitų tautų atsivertimą. Tada „Šventoji Dvasia išpils malones ant žmonijos, ir visi Dievo vaikai per amžius giedos garbinimo himnus mūsų Tėvui danguje už didelę jo meilę visai kūrinijai".

1993 m. liepos mėnesį ir Jehovos liudininkų sekta suruošė savo kongresą Maskvoje. Jame dalyvavo 20 000 tos sektos išpažinėjų. Ta proga pakrikštyta 2000 naujų išpažinėjų. Taip įvairios sektos lyg piktžolės plinta visur, iki kada nors, paruošus dirvą, bus pasėtas geras grūdas.

Apsireiškimai Lenkijoje

Lenkijoje neįvyko didelio masto apsireiškimų bei dangiškų pranešimų galbūt dėl didelio lenkų prisirišimo prie Dievo, dangiškosios Motinos, Katalikų Bažnyčios ir savo dvasiškijos.

Čenstakava

Lenkijoje nuo 1384 m. labai giliai gerbiamas šv. Marijos paveikslas Čenstakavoje, Krokuvos arkivyskupijoje, nors ten nebuvo regimo šv. Motinos apsireiškimo.

Gal truputį pasakiškas padavimas byloja, kad šv. Lukas evangelistas nupiešęs šv. Marijos paveikslą, kai ji gyveno šv. Jono apaštalo globojama Efeze, Mažojoje Azijoje. Imperatoriaus Konstantino motina šv. Elena atvežusi jį į Konstantinopolį, iš kur jis pateko Rusijon, o 1384 m. – Lenkijon.

Paveiksle šv. Marija yra tamsiaodė. Veide ji turi du randus, kurių vieną 1430 m. padarė eretikas husitas, Huso erezijos sekėjas, o kitas randas likęs nuo totoriaus strėlės. Daug kartų menininkai mėgino dažais ir kitaip užmaskuoti tuos du randus, bet jie vėl atsinaujino. Atrodo, jog šv. Marija nori, kad jie pasiliktų.

Čenstakavos koplyčioje, kur yra laikomas minėtasis šv. Mergelės paveikslas, visos sienos yra apdengtos stebuklingų išgijimų padėkos ženklais. Lurde tokių padėkos ženklų yra šimtai, o Čenstakavoje tūkstančiai. Iki 1957 m. užregistruota per 1500 stebuklingų išgijimų: pagijo akli, luoši, bežadžiai, sergą vėžiu, astma, širdies ligomis ir septyniolika mirę prikelti iš numirusių (jeigu iš tikrųjų jie visi tikrai buvo mirę).

Garsiausias 1540 m. įvykęs trijų šeimos narių prisikėlimas Marcino Lanio šeimoje. Marcinas turėjo du vaikus. Žaisdamas netyčia berniukas nušovė savo sesutę. Išsigandęs berniukas pasislėpė krosnyje. Nežinodama to, motina užkūrė krosnį. Vaikas mirtinai užduso

dūmuose. Iš skausmo motina išprotėjo. Grįžęs namo, vyras pamanė, kad jo žmona nužudė abu vaikus ir kirviu perskėlė jai galvą.

Visus tris lavonus Marcinas nuvežė į Čenstakavą ir meldėsi ten prie dangiškosios Motinos paveikslo. Jam kalbant Magnificat (Lk 1, 47-55), visi trys atsigavę. Nebelikę net žymių nei nudegimo krosnyje, nei galvos perskėlimo, nei peršovimo. Po tokio įvykio visa šeima šventai gyveno daug metų.

Taip Čenstakavoje Švč. Mergelės Marijos paveikslas ir visa šventovė virto „Lenkijos siela". Čenstakavos šv. Marijos paveikslas pavergė visų širdis Viešpačiui Jėzui ir Motinai Marijai. Yra lenkų, kurie save laiko komunistais, ypač komunistų režimo metu, bet kiekvienas save laiko čenstakaviečiu, visados būdami ištikimi popiežiui ir Katalikų Bažnyčiai.

Piktoji dvasia žiauriai kankino Lenkiją nacizmu ir komunizmu, bet Lenkijos katalikai neišsižadėjo savo tikėjimo, pasilikdami Čenstakavos šv. Marijos gerbėjais. Nors Čenstakavoje neįvyko regimo šv. Marijos apsireiškimo, bet iš vaisių pažįstame ją, kad visoje šalyje ji globoja žmonių tikėjimą.

Palaimintoji Faustina

Ses. M. Faustina, Švč. M. Marijos gailestingumo vienuolijos narė, gimė 1905 m. dešimties vaikų Kovalskių šeimoje Lenkijoje. Dėl neturto ir karo ji galėjo baigti vos du pradinės mokyklos skyrius.

Sulaukusi tinkamo amžiaus, Faustina prašė tėvus leidimo stoti vienuolynan, bet tėvai griežtai pasipriešino. Tad porą metų ji dirbo Lodzėje pas tėvo brolį. Sulaukusi 18 metų, Faustina vėl prašė tėvus to paties leidimo, bet jie ir vėl pasipriešino. 1924 m. jai apsireiškė žaizdotas Viešpats ir paklausė, kaip ilgai ji nepaklusianti jo šaukimui. Sukniubusi prieš tabernakulą, ji prašė eucharistinį Jėzų pagalbos. Ir išgirdo balsą: „Vyk į Varšuvą. Ten įstosi vienuolynan". Ir ten sunku

jai buvo rasti vienuoliją, nes neturėjo nei kraičio, nei išsilavinimo. Pagaliau ji buvo priimta minėton vienuolijon.

Faustinai teko gyventi įvairiuose vienuolijos namuose, dirbti virtuvėje bei daržuose. Ilgiausiai ji gyveno Vilniuje, kur Viešpats pašaukė ją tapti jo gailestingumo apaštale. Iš Viešpaties bei jo Motinos ji gavo beveik visus apreiškimus apie dieviškąjį gailestingumą. Šioje srityje labiausiai jai pagelbėjo jos dvasios vadas kun. M. Sopočka. Jo paraginta ji rašė dienoraštį. Per ją Viešpats Jėzus pažadėjo savo gailestingumą visiems, kurie gailisi nusidėję.

Šv. Motina Marija 1936 m. nusakė jos užduotį: „Aš daviau pasauliui Išganytoją, o tu turi kalbėti pasauliui apie jo didelį gailestingumą ir ruošti pasaulį jo naujam atėjimui. Jeigu dabar tu tylėsi, būsi atsakinga už didelį sielų skaičių teismo dieną". Seselės Faustinos kalbėtojas buvo kun. Sopočka.

Dievo gailestingumui pasiekti Kristus paliko šias priemones greta Bažnyčioje turimų, būtent: dieviškojo gailestingumo paveikslą, dieviškojo gailestingumo rožinį, dieviškojo gailestingumo noveną ir dieviškojo gailestingumo šventę, kuri švęstina sekmadienį po Velykų. Visa tai plačiai yra aprašyta J. Burkaus knygoje „Gaila minios"*.

1995 m. balandžio 18 d. pop. Jonas Paulius paskelbė ses. Faustiną palaimintąja. Šitaip Bažnyčia aprobavo pal. Faustinos gautus apreiškimus. Jos šventė yra spalio 5 d.

Keli kiti apsireiškimai

Vėliau yra buvę Švč. Mergelės Marijos apsireiškimų ir Lenkijoje. Buvo ir Viešpaties Jėzaus apsireiškimų. Jie tik paminėtini.

Apie šimtą šešiasdešimt kartų šv. Marija apsireiškė 1877 m. keturioms moterims. Ji apsireiškė kaip angelų apsupta dangiškoji Karalienė.

*Burkus Jonas. Gaila minios. 256 p.

Liubline 1937 m. šv. Marija apsireiškė daugeliui žmonių. Jie regėjo ją verkiančią kruvinomis ašaromis už žmonių nuodėmes.

Kazimieras Domanskis Olavoje, Vakarinėje Lenkijoje, turėjo kraujo išsiliejimą smegenyse ir buvo pusiau suparalyžiuotas. 1983 m. birželio mėnesį jis pasveiko šv. Motinos užtarimu. Pasveikęs gavo tokį pranešimą: „Pagydžiau tave. Dabar gydyk kitus". Toliau ji pareikalavo, kad toje vietoje būtų pastatydinta koplyčia. Tada žmonės atvyksią iš viso pasaulio melsti pasauliui taikos. Kitu atveju susilauksią bausmės. Ji liepė dažnai kalbėti rožinį, dažnai eiti išpažinties ir šv. Komunijos, kuri turi būti priimama klūpant. Bažnyčia nėra tarusi žodžio apie minėtus apsireiškimus.

Du pastaruosius paskelbus palaimintaisiais, kartu buvo aprobuoti jų gauti apsireiškimai bei apreiškimai.

Apsireiškimai Slovakijoje

1993 m. birželio 1-ąją Čekoslovakija taikiai pasidalijo į dvi atskiras valstybes. Tuo metu Slovakijoje buvo 5,3 mln. gyventojų, kurių 87 procentai yra slovakai, 10 procentų vengrų. Dieviški apsireiškimai ir apreiškimai vyko, komunistams valdant kraštą.

Apsireiškimai

Turzovka, trijų tūkstančių gyventojų miestelis, yra Slovakijos šiaurės vakarų kalnuotame krašte prie Lenkijos ir Čekijos sienų. 1958 m. birželio 1-ąją miškininkas Matas Lašuta turėjo eiti miškan dirbti, nors labai nenorėjo praleisti sekmadienio šv. Mišių Švč. Trejybės šventėje. Vykdamas dirbti į Obraskų mišką, sustojo prie pušies, prie kurios buvo pritvirtinta Marijos Neperstojančios pagalbos koplytėlė. Jis atsiklaupė pasimelsti. Staiga iš jo akiračio dingo miškas, ir vietoj jo regėjo gražų gėlių darželį, o prieš save gražią Moteriškę. Ji tarė: „Matai, užbaik mano darželį". Jis nesuprato tokio pasakymo. Dingo darželis. Pilkai apsirengusi šv. Motina Marija stovėjo pusmetrį nuo žemės paviršiaus. Suglaustose rankose ji laikė rožinį, kurį ji atidavė Matui. Jis susigėdo, nes nemokėjo jo kalbėti. Jis parsinešė jį namo. Pirmasis regėjimas truko tris valandas – nuo 9 iki 12 val. Šis apsireiškimas įvyko po šimto metų nuo apsireiškimo Lurde.

Tais pačiais metais jis turėjo dar šešis šv. Motinos apsireiškimų regėjimus. Apsireikšdama kaskart ji davė skirtingų temų pamokymus: birželio 7-ąją ji nupiešė jam nuodėmės blogybę; birželio 27-ąją parodė grasomas bausmes pasauliui, jeigu žmonės nenustosią įžeidinėti Dievą; liepos 1-ąją šv. Motina parodė jam, kaip pasaulis gali išvengti bausmės malda, rožiniu, atsivertimu, atgaila ir gerais darbais. Kiekviena malda sukalbėtina iš širdies. Kitų trijų apsireiškimų pranešimų jis neatskleidė.

Gavęs pirmąjį šv. Motinos apsireiškimą, Matas niekam neatskleidė jo, o tik žmonai, kuri pasižadėjo niekam nepasakyti. Bet kasdien

Matas ėjo į šv. Mišias, meldėsi sudėjęs rankas, kalbėjo iš šv. Motinos gautą rožinį. Šv. Mišių konsekracijos metu kartais verkdavo. Kunigo paklaustas, kodėl verkiąs, jis atsakė: „Mačiau Dievo Motiną. Turiu verkti su ja". Netrukus sužinojo žmonės. Jis jiems sakė, kad Marija liepusi kalbėti rožinį ir atgailauti.

1968 m. rugsėjo 8-ąją, šv. Marijos gimtadienio sekmadienį, Matas su žmonių grupe nuėjo į mišką, kad pasimelstų dangiškosios Motinos apsireiškimo vietoje. Po maldų Matas pasakė: „Po trijų dienų paliksiu jus". Jie to nesuprato.

Matas areštuotas

Iš tikrųjų po trijų dienų, trečiadienį, Matas buvo areštuotas. Gautas rožinis, kurį jis nešiojo ant kaklo, paslaptingai dingo arešto metu. Komunistai tardytojai išjuokė jį, bet jis drąsiai tvirtino: „Mačiau Dievo Motiną. Apie ją turiu kalbėti su pagarba". Ir teisėjui nepavyko perkalbėti jo. Paskelbtas išprotėjusiu ir paleistas. Atleistas iš valdiško darbo, jis neteko pilietinių teisių.

Ištisus metus jis lankė žmones ir meldėsi su jais. Dėl to vėl buvo suimtas ir įkalintas. Apsireiškimo vieton ėmė lankytis vis daugiau žmonių. Per spaudą bei radiją komunistai niekino apsireiškimus, kaip ir tikinčiuosius. Pareigūnai uždraudė ten lankytis. Registravo atvykusiųjų automobilių numerius.

Grasomos bausmės

Apsireiškimo vietoje pasveikę kūno ir dvasios ligoniai įrengė ten altorių, pastatė kryžių ir kita. Komunistai pareigūnai sunaikino juos šešiolika kartų. 1963 m. rugpjūčio 15-ąją daug žmonių atvyko ir iš kitų šalių. Šv. Motina sakė, kad nusidedama privačiai ir viešai labiau kaip Gomoroje ir Sodomoje. Jeigu žmonės neatsiversią, Dievas bausiąs. Šv. Motina parodė Matui tokias bausmes, kada jomis Dievas nušluos du trečdalius žmonių nuo žemės paviršiaus. Bausmės metu,

pirma, saulė neduos šilumos; bus blogas derlius ir badas; antra, bus dideli potvyniai ir kt.; trečia, žemės drebėjimai ir kalnai pajudės; ketvirta, sugrius šventovės, ir potvyniai nuneš namus; penkta, nusivylę bedieviai piktžodžiaus, o jų nuodėmės apsireikš piktosiomis dvasiomis, kurios gandins žmones.

Pasibaigus bausmės metui, gamta pasipuoš šviesa. Viskas bus sugriauta. Dievas bus nubaudęs bloguosius ir tuos, kurie piktžodžiavo prieš Dievą ir jo Motiną. Žemė bus labai retai apgyventa.

Kas atsitiks su geraisiais?

Šv. Motina Marija paaiškino: „Visi mano vaikai gaus ir nešios kryžiaus ženklą savo kaktose. Tą ženklą matys tiktai mano išrinktieji. Mano angelai paaiškins tiems išrinktiesiems, kaip elgtis. Jie visai nieko nebijos bausmių valandų metu. Gerosios dvasios apgins juos ir Dangus maitins juos. Iš ten jie gaus tolimesnius nurodymus. Angelai saugos juos.

Atgiję jie bus lyg naujai gimę. Jų kūnai bus gražūs, ir jų sielos bus nugrimzdusios Dieve. Ką tik jie darys, visa darys Dievo garbei. Žemė bus graži, ir mano išrinktieji matys, kaip Dievas rūpinasi jais.

Kasdien vis labiau mylėkite mane. Juo labiau jūs mylite Dievą, tuo labiau jūs mylite mane, tuo drąsesni jūs būsite baimės dienomis. Tos dienos prasidės šalčio dienomis, trankantis perkūnui ir drebant žemei. Tada gerai uždarykite savo butus, melskitės, žegnokitės, gailėkitės už savo nuodėmes, šaukitės Dievo Motinos pagalbos, ir ji priglaus jus".

Šv. Marija tęsė, kad angelai, kuriems yra pavestas sunaikinimas, yra pasiruošę, bet Dievo didelis pasipiktinimas gali būti sulaikytas rožinio malda, atgaila ir gailėjimusi.

Nuostabūs įvykiai

Dangiškosios Motinos apsireiškimo vietoje, kur visai nebuvo vandens, kitas vyras, vardu J. Zavalenka, gavo apsireiškimą kasti toje

vietoje ir gausiąs vandens. 1963 m. jis mėginęs kasti vienur ir kitur Obraskų miške, bet nerado vandens. Priėjusi moteris, kuri tam vyrui atrodė lyg pakeleivė, nurodė tikslią vietą, kur kastina, ir dingo. Pradėjęs kasti, rado vandens. Vanduo gydo žmones, o kai sušąla stikliniame inde, lede pasirodo šv. Marijos, Nukryžiuotojo, taurės, rožinio bei kiti religiniai paveikslai.

1965 m. gegužės pirmąją apie 1200 žmonių atvyko į apsireiškimo vietą. Kaip tik tą dieną įvyko didelis stebuklas. Dviejose padangių pusėse sušvito skaisti šviesa. Joms susijungus, viduryje pasirodė didelė širdis. Jos vienoje pusėje buvo nekaltai pradėtoji Mergelė, antroje Išganytojas, o jo priekyje didelis raudonas kryžius. Visa tai regėdami, žmonės puolė ant kelių ir karštai meldėsi, sudėję rankas. Tas apsireiškimas truko dešimt minučių. Komunistai niekino visa tai ir uždraudė ten lankytis.

Regėtojas ir jo niekintojai

Matas Lašuta džiaugėsi, netekęs valdiškos miškininko tarnybos, nes turėjo daug laiko religinėms praktikoms. Atrodo, kad ir valdžios pareigūnai netrukdė jo, nors visą laiką jis buvo sekamas. Taip pat ir šv. Motina ištikimai globojo jį. Kai jis buvo areštuotas, pvz., komunistai kelis sykius aprengė jį juokdario drabužiais ir fotografavo, kad per laikraščius galėtų išjuokti. Kaskart, išryškinę filmą, matydavo jame Fatimos šv. Marijos paveikslą.

Moteris, kuri gyveno greta Lašutos, niekinamai kalbėjo apie Matą žmonėms, kurie ėjo aplankyti šv. Marijos regėtoją. Ji sakė, kad Matas išprotėjęs ir kad apsireiškimai buvę jo sufabrikuoti, sugalvoti. Po dviejų mėnesių ji mirė nuo aštraus bronchų uždegimo.

Jeigu regėtojo Mato niekinimas įžeidžia šv. Motiną, tad juo labiau ji įžeidžiama piktžodžiavimais ir šventvagystėmis. Tokie žmonės rizikuoja būti nubausti baisia bausme. Šv. Marija yra gailestinga Motina, visados pasiruošusi užtarti savo vaikus prieš amžinąjį Tėvą. Die-

vas yra ypač jautrus puolimams prieš savo įsikūnijusio Sūnaus nekalčiausiąją ir švenčiausiąją Motiną.

Vyrą, kuris 1963 m. gegužės mėnesį, pvz., sudegino apsireiškimo vietoje maldininkų pastatytą altorių, nutrenkė perkūnas, kai jis ėjo nuo nusikaltimo kalvos. Mirė moteris, kuri sudegino du tokius altorius.

Šv. Motinos statula

Nuo pat šv. Marijos apsireiškimo pradžios Obraskų miške apsireiškimo vietą su kitais dažnai lankė Aloyzas Lasak. 1964 m. birželio pirmąją, per apsireiškimų šeštąsias metines, Aloyzas regėjo šv. Mariją. Ji stovėjo ore pusė metro nuo žemės paviršiaus, žiūrėjo į jį ir tarė: „Padaryk tai, ką matai. Aš pagelbėsiu tau, parūpinsiu net veidą".

Po to jis regėjo Kristaus Kryžiaus kelią ir jo Kančią, kaip parašyta Evangelijoje, pats iškentėdamas Kristaus kančią. Bet kaip jis galėsiąs padaryti šv. Marijos statulą, buvęs angliakasys, neturįs nei įrankių, nei medžiagos, nei patyrimo? Rytojaus dieną aplankė jį menininkas, vardu Mykolas Weis, kuris pažadėjo Aloyzui įrankius ir reikalingą medį. Taip jis pamatė šv. Motinos pagalbos pradžią ir padrąsinimą.

1958 m. šv. Motina prašė Matą padaryti kryžių iš medžio, prie kurio Neperstojamos pagalbos koplytėlė buvo pritvirtinta galbūt daugiau kaip du šimtmečius, ir pastatyti jį jos apsireiškimo vietoje.

Pastatytą kryžių komunistai pareigūnai sudegino. Liko tik 120 cm prie žemės esanti apdegusi kryžiaus dalis. Maldininkai padarė naują kryžių ir prie jo pridėjo pirmojo kryžiaus apdegusį likutį. Ateistai sudegino ir tą, išskyrus pirmojo kryžiaus apdegusį likutį. Šv. Motinos mylėtojai pastatė trečiąjį kryžių ir vėl prie to kryžiaus pritvirtino pirmojo apdegusį medžio gabalą. Kažkoks senelis, vardu Kazaniak, patarė Aloyzui paimti tą medžio relikviją namo ir iš jo padaryti kryželį ir širdį ir sudėti juos į padarytinos šv. Marijos statulos vidų. Neaišku, kaip tas senelis sužinojo, kad Aloyzas turėjęs padaryti šv. Marijos statulą. Jis negalėjo sužinoti be apreiškimo.

M. Weis parūpino medį šv. Marijos statulai. Medis buvo perskeltas pusiau ir abi pusės išskaptuotos, padaryta kiaurymė, kurion sudėjo kryželį ir širdį. Iš tos „relikvijos" likučių padaryta daug kryželių, ir jie išdalyti žmonėms. Kai suklijuoti medžio gabalai sudžiūvo, Aloyzas pats vienas pradėjo drožti statulą. Jis dirbo du mėnesius, iki 1964 m. lapkričio. Netrukus jį suspaudė didelis skausmas. Jam šaukiantis pagalbos, apsireiškė šv. Motina ir pasakiusi: „Kentėsi dar daugiau", dingo. Jis dėkojo dangiškajai Motinai, kad apsireikšdama pagerbė jį, ir meldėsi, kad užtektų kantrybės iškęsti skausmus ir kad jie teiktų garbę Dievui ir naudą išganymui.

Šv. Marijos žadėti skausmai suspaudė jį 1969 m. Jis kentėjo kūno skausmus ir įvairiausius šmeižtus dėl „pelno" už statulos padarymą. Jis mirė 1970 m. sausio 27 d.

Ką sako Bažnyčia?

Tikinčiųjų dauguma yra įsitikinę šv. Marijos apsireiškimų autentiškumu, ir nebijojo tai pareikšti komunistų valdymo metu. Apsireiškimų vietoje yra įvykę stebuklingų išgijimų, pvz., dviejų vėžiu sirgusiųjų, nors nė vienas gydytojas negalėjo patvirtinti jų tikrumo dėl gresiančios bausmės. Ne daug ką galėjo daryti ir vyskupijos vadovybė.

Šiame straipsnyje aprašyta šv. Marijos apsireiškimų vieta yra Nitros vyskupijoje. Iš pradžių jos ordinaras vysk. Netzey draudė tikintiesiems ten lankytis, bet netrukus atšaukė draudimą. Tiems įvykiams ištirti Slovakijos arkivyskupas buvo paskirtas sudaryti komisiją įvykiams tirti ir jau buvo pasirengęs vykti Romon, bet netikėtai mirė. Po jo mirties Nitros vyskupas ordinaras 1969 m. vasario 23-iąją paskelbė pareiškimą apie „prileistinus apsireiškimus" Turzovkoje. Bet ir tuo nebuvo galima patikėti, kai net vyskupijos savaitraštis buvo masonų ir komunistų infiltruotas.

1995 m. spalio 27 d. buvo užklaustas Nitros vyskupijos ordinaras apie apsireiškimus Turzovkos parapijoje. Tų pačių metų lapkričio

16 d. Nitros vyskupo raštinės rektorius kun. Juozas Daško atsakė: „Kasdien žmonių atvyksta į vietą, kurią vietos žmonės vadina 'Živčakova', kur yra pastatyta gana didelė koplyčia. Nieko apie apsireiškimus bei stebuklingus išgijimus". Pasirašė minėtas vyskupo raštinės rektorius. Vadinasi, nenorima nieko pasisakyti apie apsireiškimus ir stebuklingus išgijimus, nors laiške vyskupui buvo pasakyta, kad medžiaga renkama knygai. Tad neaišku, ar vyksta kokie nors tyrimai, ar viskas palikta užmarščiai.

Apsireiškimai Bosnijoje ir Hercegovinoje

Bosnija ir Hercegovina

Medjugorjės bažnytkaimis, kurio pradžia 1599 m., yra Bosnijos ir Hercegovinos respublikoje. Tai buvusios Jugoslavijos vakarų vidurio respublika. Sostinė – Sarajevas. Keturioliktame šimtmetyje atgavusi nepriklausomybę, Bosnija prisijungė Hercegoviną, kurios sostinė yra Mostaras. Jis taip pat yra Mostaro, arba Hercegovinos, vyskupijos ordinaro miestas.

Medjugorjė, kurios pavadinimas reiškia „Tarp kalvų", nes yra kalnuotoje vietoje, yra 28 km nuo Mostaro miesto. Hercegovinos gyventojai daugiausia kroatai, imigravę iš Kroatijos. Jie yra katalikai. Bet joje yra daug serbų ir kitų tautybių. Pastarieji yra arba krikščionys sentikiai, arba musulmonai. 1954 m. joje buvo 45 proc. pravoslavų, 33 proc. musulmonų ir 20 proc. katalikų. Tarp jų visados vyko trynimasis, nesugyvenimas, neapykanta.

Kroatija ir Hercegovina septintame šimtmetyje priėmė krikščionybę. Okupuodami kraštą, turkai atnešė musulmonų tikėjimą. Taip 1474–1878 m. kai kurie gyventojai perėjo į musulmonus. Daug buvo nukankinta už ištikimybę Katalikų Bažnyčiai. Bosnijos ir Hercegovinos pranciškonai išsaugojo katalikų tikėjimą.

Šv. Jokūbo parapijos, kuriai priklauso Medjugorjės bažnytkaimis ir penki kaimai, 400 šeimų davė devyniolika kunigų ir dvidešimt seselių vienuolių. Paminėdama krikščionybės jubiliejų, 1933 m. parapija pastatė didelį cementinį kryžių ant aukščiausio parapijoje 450 m aukščio kalno. Nuo to meto tasai kalnas yra vadinamas Kryžiaus kalnu. Daugis kopia tan kalnan pasimelsti prie to jubiliejinio kryžiaus. Šv. Kryžiaus šventėje ten yra atnašaujamos šv. Mišios. Jose dalyvauja keli tūkstančiai žmonių.

Pirmieji apsireiškimai

Gražią 1981 m. birželio 24-osios popietę penkiolikametės Ivanka Ivankovič ir šešiolikametė Mirjana Dragičevič išėjo pasivaikščioti į Podbrdo, arba Podbrodo, akmenuotą kalvą, esančią prie Bijakoviči kaimo, kuriame jos gyveno, kad pargintų avis. Joms grįžtant, Ivanka pamatė gražią Ponią, bet antroji net nepažvelgė iš baimės, nes jos slaptai rūkė. Palikusios avis, mergaitės pabėgo. Dėl to šv. Marija, ten vadinama Madona, neužskaitė to apsireiškimo. Tą patį vakarą jos sutiko dar keturis jaunuolius, kurie taip pat regėjo šv. Madoną.

Ketvirtadienį popiet, birželio 25 d., Ivanka ir Mirjana vėl išėjo į tą pačią Podbrodo kalvą, kuri dabar taip pat vadinama Apsireiškimo kalnu, kuriame įvyko pirmieji šv. Madonos apsireiškimai. Prie jų prisijungė kiti keturi: šešiolikamečiai Vicka Ivankovič, Ivan Dragičevič, Marija (arba Marytė) Pavlovič ir Jakov Colo. Visi šeši tapo šv. Madonos regėtojais Medjugorjės parapijoje. Jie visi buvo žemdirbių vaikai, priklausę Šv. Jokūbo parapijai.

Šv. Madona jiems kalbėjo: „Atvykau, nes čia yra daug nuoširdžių tikinčiųjų. Noriu pabūti su jumis ir sutaikyti visą pasaulį". Ji kvietė visų tikėjimų tikinčiuosius taikon ir vienybėn. Šv. Marija sakė: „Ne visos tikybos yra lygios, bet visi žmonės yra lygūs prieš Dievą. Ne Dievas, o žmonės sukūrė religijų padalinimą. Jūs nesate tikri krikščionys, jeigu negerbiate kitų religijų". Visų religijų tikinčiuosius ji pragė taikos ir broliško sugyvenimo.

Tą vakarą po 18 val., stovėdama netoli seno medinio kryžiaus, šv. Motina tęsė: „Atvykau pasakyti pasauliui, kad Dievas egzistuoja. Sakau pasauliui, kad taika yra būtina pasauliui išgelbėti. Žmonija turi susitaikyti su Dievu ir vieni su kitais. Kad tai įvyktų, yra būtina tikėti Dievą ir atgailauti". Be to, Ivanka paklausė šv. Motiną apie neseniai ligoninėje mirusią savo motiną. Šv. Marija atsakė: „Ji yra su manimi". Ji liepė mergaitei nesirūpinti motina, o paklusti močiutei.

Penktadienį, birželio 26 d. 18 val., apsireiškimų vieton prisirinko

apie tūkstantis žmonių. Prieš pat apsireiškimą pasirodė šviesa, kurią matė visos apylinkės gyventojai. Šv. Madonai apsireiškus toje pačioje vietoje, kaip ir pirmiau, regėtojams iš anksto nurodžius apsireiškimo tikslią vietą, kaimynė Marinka apsireiškimo metu pašlakstė tą vietą švęstu vandeniu, kad sužinotų, jog jaunuoliams ne velnias apsireiškia, sakydama: „Jeigu esi Madona, pasilik su mumis. Jeigu nesi, pasitrauk".

Pasibaigus apsireiškimui, šv. Marija pasakė regėtojai, kad jai patikęs švęstas vanduo ir kad žmonės atvyko jos apsireiškimo vieton. Žmonės nematė Apsireiškusiosios ir negirdėjo jos balso. Tad per regėtojus šv. Marija ragino juos prie maldos, taikos, atsivertimo ir atgailos. Ji sakė: „Susitaikykite. Taika turi būti tarp Dievo ir žmonių ir tarp žmonių".

Šeštadienį, birželio 27 d., susidomėjo komunistų valdžia Čitluke, ir policija apklausinėjo visus šešis regėtojus ir po to pasiuntė juos pas gyd. A. Vajevič. Jam tikrinant jų sveikatą, prisiartino apsireiškimo metas. Šiam gydytojui atsisakius būti įveltam, į apsireiškimo vietą pasiųsta kita komunistė gydytoja. Ji buvo giliai sukrėsta, nors nenorėjo išsiduoti.

Sekmadienį popiet, birželio 28 d., apsireiškimo vieton susirinko apie penkiolika tūkstančių žmonių. Šv. Madona apsireiškė 18.30 val. Regėtojai paklausė ją, ko ji norinti iš jų. Ji atsakė: „Tikėjimo ir pagarbos man". Toliau klausinėjama, ji sakė, kad kunigai „tvirtai tikėtų". Paklausta apie susirinkusiuosius, ji pasakė: „Tegul jie tiki, nors nemato manęs, kaip jūs šeši, kurie matote mane".

Pirmadienį, birželio 29 d., psichiatras dr. S. Mujič ir gydytoja M. Džužda tikrino juos ligoninėje. Jie buvo pripažinti visai sveikais. To popiečio regėjimo metu jaunuoliai regėtojai prašė šv. Madoną pagydyti nebylį berniuką Danielių. Jie prašė ją stebuklo, kad žmonės tikėtų. Ji atsakė: „Kai jo tėvai tikės, jis pasveiks".

Antradienį, birželio 30 d., policija nuvežė regėtojus kiton vieton,

į Cerną, pažiūrėti, ar ir ten šv. Madona apsireikš. Žmonės susirinko pirmykštėn vieton. Kaip paprastai jaunuoliai kalbėjo rožinį. Staiga jie pamatė šviesą ant Apsireiškimo kalvos. Žmonės skendo šviesoje. Bet šv. Madona apsireiškė ten, kur tuo metu buvo jaunuoliai.

Rytojaus dieną komunistinė policija ieškojo jų. Jie slapstėsi parapijos šventovėje ir kitur. Tą vakarą parapijos klebonas visam laikui įvedė vakaro šv. Mišias 18 val. ir rožinį prieš jas, kad taip žmonės atvyktų į rožinį ir šv. Mišias, užuot bėgę į Apsireiškimo kalvą.

Po to trečiadienio, neapsireiškusi penkias dienas, šv. Madona apsireiškė klebonijoje, nes policija uždraudė kam nors eiti į Podbrodo kalvą. Kartais vakaro šv. Mišioms atvykdavo iki aštuoniasdešimt tūkstančių žmonių. Drauge su jais atvykdavo kunigų. Jie klausė išpažinčių.

Prieš kiekvieną apsireiškimą, kaip šv. Madona prašė, būdavo kalbami septyneri poteriai: 'Tėve mūsų', 'Sveika Marija' ir 'Garbė Dievui' septynis kartus. Sakoma, kad šv. Madona iki šiol apsireiškė daugiau negu du tūkstančius kartų.

Ypatingi ženklai

Pagal žmonių supratimą Medjugorjėje įvyko daug ypatingų ženklų, stebuklų.Kol jie nėra moksliškai ištirti, negalime tvirtinti, kad jie visi turi antgamtinį charakterį. Jeigu jie yra nuo Dievo, jie parodo šv. Marijos ir net jos Sūnaus buvimą toje vietoje, kur jie vyksta. Šviesų reiškiniai įvyksta, pvz., prieš pat apsireiškiant Madonai. Kartais Kryžiaus kalne (Krizevač) jubiliejinis kryžius paskęsta šviesoje. 1981 m. spalio 22 d., pvz., penki tėvai pranciškonai visą pusvalandį matė, kad jubiliejinis kryžius virto į šviesos Madoną.

Kartą Podbrodo kalvoje kilo didelis gaisras, nors ten nebuvo ugnikalnio. Daugis matė jį, įskaitant sargybinius, kurie saugojo kalvą, kad niekas neitų ten melstis. Degė penkiolika minučių ir niekas nesudegė, nes nebuvo jokio kuro, kuris galėtų degti. Po to nebuvo

nė gaisro žymės. To vakaro regėjimo metu šv. Madona pasakė regėtojams: „Tai buvo vienas iš didelių ženklų šauklių". Netrukus po to, 1981 m. liepos pradžioje, daugis matė aukštai, virš jubiliejinio kryžiaus, įrašytą žodį MIR (taika) ir raidę T (kryžius).

Vyksta ir saulės reiškiniai, panašūs į Fatimos saulės stebuklą: saulės šokis, greitas sukimasis, šviesos spalvų keitimasis. 1981 m. rugpjūčio 2 ir 3 d., sekmadienį ir pirmadienį, pvz., Angelų Karalienės šventėje, apie 150 žmonių matė, kaip saulė sukosi orbitoje ir šokinėjo nuo 18.20 iki 18.40 val. Apie saulę daugis matė širdį bei religinius ženklus.

Medjugorjėje įvyksta daug išgijimų. Per pusseptintų metų laikotarpį užregistruota 339 išgijimai. Sąrašas ne visas. Gydytojas S. Maclau sako, kad kas mėnesį įvyksta keturi penki išgijimai. Štai keletas pavyzdžių. Marija Brumeč, sulaužiusi stuburo vienuoliktą slankstelį, buvo pripažinta invalide visam amžiui, 1983 m. rugpjūčio 8 d. pasveiko Medjugorjėje.

Italai gydytojai pripažįsta kelis ligonius, kurie sirgo nepagydomomis ligomis, pagijusius Medjugorjėje. Jie pažymi tik pirmosiomis raidėmis kelis iš tų, kurie pasveiko. Moteris B.R, pvz., sirgo limfos liaukos nepagydoma liga nuo 1978 m. Emanuela R.G., 35 metų, turėjo auglį stubure. Vokietis, 33 metų, suparalyžiuotomis kojomis nuo dešimties metų amžiaus. Jie visi pasveiko Medjugorjės šv. Madonos užtarimu.

Domir Corič, 21 metų, pasveiko 1982 m. sausio 26 d. Penkerius metus jis negalėjo valgyti, kalbėti, buvo mažai sąmoningas, penkis kartus operuotas. Medjugorjėje šeimos narių bei giminaičių maldų ir pasninkavimo dėka staiga atgavo jėgas ir pasveiko.

Rita Klaus, gyvenanti Jungtinėse Amerikos Valstijose, buvo suparalyžiuota. Perskaičiusi knygą apie šv. Marijos apsireiškimus Medjugorjėje, 1987 m. meldė Viešpatį Jėzų, kad jis pagydytų ją savo Motinos užtarimu. Ji pajuto elektrinius sukrėtimus ir per naktį pasvei-

ko. Jos gydytojas išrašė pažymėjimą, kad ji pasveikusi ypatingu būdu, kurio medicina negali aiškinti. Stebuklingai jai išgijus, jos trys broliai ir dvi seserys grįžo Dievop.

Šv. Madona įpareigoja

Šv. Motina Marija Medjugorjėje neapreiškia nieko naujo, ko nėra Šventraštyje, Padavime bei Bažnyčios mokyme. Ji tik ragina ir įpareigoja visus žmones užlaikyti tikėjimą, melstis, pasninkauti, atgailauti, eiti sakramentų, skaityti Šventraštį, atsiversti, susitaikyti, apaštalauti.

Tikėjimo svarba

Pačioje apsireiškimų pradžioje šv. Madona liepė tikėti Dievą: „Užlaikykite tikėjimą ir melskitės". Juk, komunistams valdant, kai kurie nustojo tikėję Dievą. Kitą dieną ji sakė, kad didelė pasaulio nuodėmė yra tai, jog daugis žmonių nesidomi Dievu, net kai jie turi progos pažinti, kad jis egzistuoja. Rūpindamiesi tik savimi ir savo išdidumu, jie nesiekia Dievo, kai iš tikrųjų visi turi galimybę pažinti jį.

Šv. Madona kalbėjo Mirjanai, kad tikintieji neturi teisti kunigų tikėjimo. Jie sako: „Jeigu kunigas nėra šventas, tad nėra Dievo". Šv. Motina tęsė: „Jūs neinate į pamaldas, kad teistumėte kunigą, ištyrinėtumėte jo asmeninį gyvenimą. Jūs vykstate į pamaldas melstis ir iš kunigo išgirsti Dievo žodį". Tai turi būti išaiškinta žmonėms, kai jie nustoja tikėję dėl to, kad jiems nepatinka kunigas.

Malda

„Malda yra nuoširdus pasikalbėjimas su Dievu", – 1983 m. gruodžio mėnesį pasakė šv. Motina. „Svarbiausias dalykas gyvenime yra malda", – kitą dieną kalbėjo šv. Marija. Malda yra stipri tikėjimo palaikytoja ir galingas ginklas prieš Šėtoną, prieš jo gundymus. Ji

liepė visiems apsiginkluoti kovai prieš piktąjį malda lūpose ir rožiniu rankose.

1984 m. spalio 20 d. šv. Marija kalbėjo: „Malda jums yra naudinga, nes per maldą viskas paaiškėja". Ji sakė, kad bet kuri malda patinka Dievui, bet „geriausia malda yra 'Tikiu Dievą' ir 'Tėve mūsų', nes jomis išreiškiamas tikėjimas į Dievą. Kiekviena malda kalbėtina su tikėjimu", – pasakė ji 1982 m. liepos 21 d. Ji prašė regėtojus kas rytą ir prieš regėjimus sukalbėti septynerius poterius ir 'Tikiu Dievą'.

Dažnai šv. Motina Marija ragina prašyti pagalbos iš Šventosios Dvasios. „Yra svarbus dalykas melstis Šventajai Dvasiai, kad ji nužengtų ant jūsų, – 1983 m. spalio 21 d. kalbėjo ji. – Daro klaidą tie žmonės, kurie meldžiasi tik šventiesiems". „Jūs esate užsiėmę medžiaginiais dalykais, – kalbėjo ji 1986 m. balandžio 17 d. – Tuo jūs prarandate viską, ką Dievas nori jums duoti. Tad melskitės, brangūs vaikučiai, prašydami Šventąją Dvasią dovanų... Melskitės susikaupę ir atidžiai dalyvaukite šv. Mišiose. Noriu, kad šv. Mišių metu jaustumėte Dievą savo širdyse".

Sarajeve apsireiškusi 1987 m. sausio 28 d., šv. Marija kalbėjo: „Šeimoje melskitės Dievui, prašydami jį malonės. Prisiminkite savo mirusiuosius. Pradžiuginkite juos šv. Mišiomis". Kalbėdama apie maldą, atgailą, atsivertimą, šv. Motina ypač pabrėžė šv. Mišias, sakramentinę išpažintį, rožinį. „Kas vakarą kalbėkite rožinį... Tegul jis visados būna jūsų rankose, kaip ženklas Šėtonui, kad jūs priklausote man". Ji sakė, kad rožinis nesąs namams papuošti, laikant pakabinus jį ant sienos. Jis kalbėtinas. „Tegul visi kunigai kalba rožinį", – kalbėjo ji 1985 m. birželio 25 d. Tą dieną ji laiko savo apsireiškimų Medjugorjės parapijoje metinių diena.

Šv. Motina meldžiasi už mus. 1984 m. liepos 12 d. ji kalbėjo: „Aš meldžiuosi savo Sūnui Jėzui, kad jis duotų jums malonę patirti pergalę prieš Šėtono gundymus". Ypač ji ragina mus melstis prieš

Švenčiausiąjį Sakramentą tabernakule, atvykti į šventas valandas, kada Švenčiausiasis Sakramentas yra išstatytas viešam jo garbinimui. 1988 m. rugpjūčio 8 d. ji ragino melstis už pavojuose gyvenantį jaunimą: „Jūsų Motina prašo jus melstis už pasaulio jaunimą“, už jo pašaukimus ne tik moterystėn, bet ir į kunigus ir vienuolius.

Pasninkas

Kitą kartą, 1987 m. liepos 21 d., dangiškoji Motina nusiskundė, kad „pasaulis yra pamiršęs pasninko ir maldos vertę. Pasninku ir malda galima sustabdyti karus ir gamtos įstatymus... Jūs turite melstis ir pasninkauti už ligonius... Dievui lengva pagydyti juos, o ne žmogui. Kiekvienas, išskyrus ligonius, turi pasninkauti... Pasninkaukite ir melskitės savo širdimis... iš dėkingumo Dievui... Pasninkaukite duona ir vandeniu trečiadieniais ir penktadieniais“. Pirmieji krikščionys pasninkaudavo trečiadieniais, prisimindami Kristaus išdavimą mirčiai, ir penktadieniais, prisimindami Kristaus auką ant kryžiaus už žmonijos išganymą.

Kurią dieną televizijos nežiūrėjimas, neužsiėmimas tuščiomis kalbomis, tylos ir susikaupimo valandėlių užlaikymas, ne religinių knygų neskaitymas irgi laikomas pasninku. Toks susilaikymas yra dorybė. Kartą dangiškoji Motina pasiskundė savo regėtojams, kad sumažėjo žmonių, kurie pasninkauja du kartus per savaitę, maitindamiesi tik duona ir vandeniu. Šv. Madona papeikė vieną savo regėtoją, kuri pasninkavo tris dienas per savaitę ir susirgo. Šv. Motina palaikė tai nepaklusnumu jai.

Dangiškosios Motinos apsireiškimų Medjugorjėje pradžioje daugis užlaikė dviejų dienų pasninką duona ir vandeniu, bet, praėjus dešimčiai ar daugiau metų, pastebėtas didelis vietos gyventojų atšalimas šioje srityje, nes vis mažiau žmonių pasninkavo ir mažiau atvyko į šiokiadienio šv. Mišias.

Sakramentinė išpažintis ir šv. Komunija

Šv. Motina dažnai pabrėžė sakramentinę išpažintį. 1982 m. rugpjūčio mėnesį, pvz., ji kalbėjo, kad tikintieji „turi pakviesti žmones atlikti išpažintį kiekvieną mėnesį, ypač pirmaisiais šeštadieniais... Mėnesinė išpažintis bus vaistas Bažnyčiai Vakaruose. Pasveiktų Bažnyčios visos parapijos, jeigu kiekvieną mėnesį tikintieji išpažintų savo nusidėjimus".

Ne mažiau šv. Motina ragina šventai priimti sakramentinį Viešpatį Jėzų. Pvz., regėtojai Marijai, atsigavusiai po operacijos, apsireiškė šv. Motina, kuri paragino ją keltis, nes Viešpats Jėzus atvyksta aplankyti ją. Kai regėtoja apsirengė, į duris pasibeldė kunigas, atnešęs šv. Ostiją Komunijai. Taip šv. Motina Marija pareiškė, kad Jėzus Kristus tikrai yra konsekruotoje Ostijoje ir konsekruotame Vyne.

Atsivertimas

Dangiškoji Motina kviečia visus atsiversti, nes Dievas to nori. Atsiversti reiškia atsisakyti nuodėmingo gyvenimo, kasdien vis mažiau mylėti pasaulį ir vis labiau mylėti Dievą. Atsivertimas yra išganymo pradžia. „Kviečiu jus atsiversti, – 1988 m. sausio 25 d. kalbėjo šv. Motina. – Sunku visiems tiems, kurie nėra pasirinkę Dievo. Brangūs vaikeliai, Dievas kviečia jus į visišką atsivertimą. Dievas gali duoti jums viską, ko tik prašote. Bet jūs ieškote Dievo tik ligos, nelaimės bei sunkumų atvejais... Jeigu esate toli nuo Dievo, jūs negalite gauti malonių, kurių jūs neprašote tvirtu tikėjimu. Aš meldžiuosi už jus diena iš dienos. Noriu atvesti jus arčiau Dievo, bet negaliu, jeigu jūs nenorite. Šėtonas tvirtai laiko jus savo naguose. Juk atsivertimai yra svarbiau negu pagijimai! Atsiverskite, kol yra laikas, – perspėja dangiškoji Motina. – Grįžkite prie maldos. Nieko nėra svarbesnio už atsivertimą".

„Noriu būti su jumis, kad atverščiau ir sutaikinčiau visą pasaulį", – 1990 m. liepos 25 d. kalbėjo dangiškoji Motina. „Jeigu jūs meldžiatės visa širdimi, mano vaikeliai, – kalbėjo ji 1986 m. sausio 23 d.,

– jūsų brolių ledinės širdys sutirps ir visos užtvaros išnyks. Jūs turite prašyti tos malonės..., kad visi tie, kurie yra nutolę nuo Dievo, galėtų atsiversti... Juk ir jie yra mano vaikai. Kenčiu už juos, nes jie nežino, kas jų laukia, jeigu neatsivers".

Malda ir pasiaukojimais kam nors atsiteisus už kurį nors nusidėjėlį, už jo nuodėmes, Dievas suteikia jam atsivertimo malonę ir sielos ramybę.

„Brangūs vaikeliai, – 1993 m. kovo 25 d. kalbėjo šv. Madona, – šiandien laiminu jus savo motinišku palaiminimu ir kviečiu jus atsiversti. Noriu, kad kiekvienas apsispręstų pakeisti gyvenimą ir kiekvienas iš jūsų daugiau dirbtumėte Bažnyčiai ne tiek žodžiais ir mintimis, bet pavyzdžiu, kad jūsų gyvenimas liudytų Jėzų. Jūs negalite sakyti, kad esate atsivertę, nes jūs kasdien turite atsiversti. Melskitės... Malda apmąstykite mano pamokymus".

„Brangūs vaikučiai, džiaugiuosi, kad apsimarinate gavėnios metu, – kalbėjo šv. Motina. – Padrąsinkite kitus atsiversti..., pakeisti gyvenimą". Tai kiekvieno tikinčiojo pašaukimas. Nesakytina: „Jis suaugęs. Jis žino, ką daro", kai iš tikrųjų jis nežino savo nepadoriu gyvenimu turįs sielą, nežino skirtumo tarp išganymo ir pasmerkimo. „Ypač melskitės už tuos, kurie piktžodžiauja", – priminė ji 1988 m. balandžio 11 d.

Vyskupas italas Rubeiro, Avellenedos ordinaras Argentinoje, 1995 m. vyko į Medjugorję padėkoti Dievo Motinai už dviejų jo pusbrolių atsivertimą. Vyskupas rašo, kad Italijoje vienas jų buvo komunistas, o kitas fašistas. Jam nuvykus jų aplankyti, pasikalbėti su jais buvo visiškai neįmanoma.

Toliau vyskupas rašo: „Po kurio laiko išgirdau, kad jie tapo pamaldžiais katalikais. Kai aš kalbėjausi su jais, jie man pasakė, kad švenčių proga jie palydėję savo žmonas į Medjugorję. Smalsumas nuvedė juos į Podbrodo (Apsireiškimo) kalną, ir jie pamatę, kaip saulė smarkiai sukosi ir Kryžiaus kalne liepsnojo (cementinis) kryžius. Viso to giliai sukrėsti, jie greit nuskubėjo šventovėn ir atsistojo

eilėje prie klausyklos. Jie pradėjo naują gyvenimą. Jų atsivertimas paskatino mane atvykti čionai (į Medjugorję) ir padėkoti šv. Motinai už išpylimą savo meilės ant mano giminaičių".

Šv. Motinos apsireiškimų, perspėjimų ir pamokymų Medjugorjėje ir jos apaštalų dėka visur pasaulyje tūkstančiai žmonių rado tikėjimą, pakeitė gyvenimą ir yra laimingi, gyvendami Dievo malonėje ir meilėje. Amerikietis liuteronas W. Weible, pvz., bent aštuoniolika kartų lankėsi Medjugorjėje, parašė bent porą knygų apie apsireiškimus (jos išverstos į daugelį kalbų), aplankė daugelį šalių su paskaitomis. Jis 1992 m. kalbėjo ir Vilniuje. Tik Visų Šventųjų dieną kitoje parapijoje jam nebuvo leista kalbėti po šv. Mišių. Dar prieš tapdamas kataliku, taip jis tapo pasaulinio masto dangiškosios Motinos apaštalu. Jo dėka daug žmonių rado tikėjimą. Kai kurie ir regėtojai keliauja su paskaitomis Pietų Amerikon, Rusijon, Australijon ir kitur. Juos palydi dangiškosios Motinos apsireiškimai.

Šėtono veikla

„Taika yra būtina pasauliui išgelbėti", – pasakė šv. Madona. Tik Dievas gali duoti ją, jeigu žmonės jį to prašo. Kai buvusioje Jugoslavijoje užtektinai nesimelsta ir nepaklausyta šv. Motinos perspėjimų bei prašymų melstis, Šėtonas sugebėjo sukurstyti ten gyvenančius įvairių tautybių ir tikėjimų žmones. „Pasaulis išsiilgęs taikos", bet žmonės neprašo Dievą jos, kalbėjo Taikos Karalienė 1990 m. liepos 25 d.

Apsireiškusioji Medjugorjėje kalbėjo, kad per dešimt jos apsireiškimo metų ji prašiusi Bosnijos ir Hercegovinos gyventojus susitaikyti malda ir pasninku, kaip ji jau pasakė 1981 m. rugpjūčio 25 d.: „Šėtonas yra stiprus ir nori nušluoti taikos ir (nepriklausomybės) džiaugsmo planus ir priversti jus galvoti, kad mano Sūnus nėra stiprus savo nutarimuose. Dėl to kviečiu jus visus melstis ir pasninkauti".

Šėtonas labai stipriai reiškiasi visur ten, kur šv. Motina apsireiškia, kad žmonės nevyktų į jos apsireiškimų vietas ir negrįžtų Dievop

savo atsivertimu. Ji sakė: „Kur tik aš apsireiškiu ir kur mano Sūnus atvyksta drauge su manimi, atvyksta ir Šėtonas". Visur jis pasireiškia įvairių būtybių pavidalu. „Mano vaikeliai, – 1992 m. rugsėjo 25 d. tęsė šv. Motina, – šiandien noriu paaiškinti, kaip Šėtonas (sukėlęs pilietinį karą Bosnijoje) nori viską sunaikinti, ką aš ir mano Sūnus stato. Ypač jis nori sunaikinti jūsų sielas... Dėl to, vaikučiai, melskitės, melskitės, melskitės, kad galėtumėte suprasti visa, ką Dievas duoda jums mano apsilankymu".

Medjugorjėje 1982 m. šv. Motina pasakė regėtojai Mirjanai, kad „vieną dieną Šėtonas prašęs Dievą leidimo tam tikrą laiką Bažnyčiai išmėginti. Dievas leidęs jam išmėginti ją vieną šimtmetį. Šis šimtmetis yra velnio galioje... Bet jau dabar jis pradėjo prarasti savo galingumą. Dėl to jis yra labiau agresyvus... Apsisaugokite jo kėslų malda ir pasninku, ypač (šeimos) bendra malda. Vartokite šventą vandenį".

Pagal dangiškosios Motinos pasakymą, Šėtonas žemėje viešpataus šiame šimtmetyje, iki bus atskleista pirmoji paslaptis, apie kurią kalbama truputį vėliau.

Medjugorjėje 1985 m. rugsėjo 5 d. dangiškoji Motina prašė tikinčiuosius melstis, kad Šėtonas nutoltų nuo šios jos apsireiškimų vietos. „Šėtonas tikrai egzistuoja", – kalbėjo ji. „Esu jūsų Motina ir perspėju jus, – kalbėjo 1988 m. kovo 7 d., – kad Šėtonas nori sunaikinti viską, ką esate pradėję. Dėl to turite daug melstis".

Šėtonui sukėlus pilietinį karą, kad sugriautų Katalikų bažnyčią ir sulaikytų žmones nuo lankymosi apsireiškimo vietoje, krašte sugriauta 300 katalikų šventovių. Šešios bombos mestos ir į Šv. Jokūbo šventovę Medjugorjėje, bet nė viena nesprogo. Tik krisdamos užmušė karvę, kiaulę ir vištą.

Dangus, pragaras, skaistykla

Vieną dieną dangiškoji Motina parodė Medjugorjės regėtojams dangų, pragarą ir skaistyklą, kad sustiprintų jų ir visų žmonių tikėjimą,

jog tikrai yra dangus, pragaras ir skaistykla. Du iš jų atsisakė pamatyti pragarą ir skaistyklą. Kitiems kalbėjo: „Parodau jums dangų ir pragarą, kad jūs patys pamatytumėte, kokį apdovanojimą Dievas yra paruošęs tiems, kurie myli jį, ir kokia bausmė laukia tų, kurie įžeidžia jį".

Dvidešimčiai minučių Vickos ir Jakovo sielos buvusios paimtos dangun. Grįžę abu pasakė, kad matę dangų ir pragarą ir perėję skaistyklą. Dangus esąs džiaugsmo karalystė, pragaras – ugnies jūra, kurioje juda pajuodusios būtybės, skaistykla esanti didelė tamsa, kurioje kiekvieno veidas miglotas ir neaiškus. Joje yra laipsniai. Daugiausia vėlių einą į skaistyklą, daug eina pragaran, o labai maža vėlių eina po mirties tiesiog į dangų. Kalėdų dieną daugiausia vėlių išeina iš skaistyklos. Pragare vėlės nesimeldžia, o tik niršta ant Dievo ir graužiasi, kad žemėje gyvenę be Dievo.

Reikia manyti, kad visi tie geri kitų tikėjimų žmonės, kurie dabar netiki skaistyklos buvimu, tikrai praeis ją. Šv. Motina prašo neniekinti kitų tikėjimų išpažinėjų, nes ir jie esą jos vaikai, nors dabar ir nenori priimti jos motinystės, bet vieną dieną jie priimsią ir ją.

Vietos tėvas pranciškonas Slovko pasakė, kad šv. Motina neapsireiškia, kad praneštų mums apie katastrofas, bet kad pagelbėtų mums.

Paslaptys ir jų atskleidimas

Medjugorjės regėtojams šv. Motina Marija yra patikėjusi dešimt paslapčių apie ateities įvykius. Jos palies Bažnyčią ir visą pasaulį. Šv. Marijos apreiškimų žinovas kun. René Laurentin rašo: „Dešimt paslapčių, apreikštų regėtojams, yra neabejotinai rimtos".

Ne visi regėtojai žino jas visas. Žino tik Mirjana. Ji pasakė, kad matė lyg filme visas pasauliui nubausti bausmes. Ji sakė, kad 1993–1995 m. pilietinis karas Bosnijoje neįeinąs į paslapčių dešimtuką. Regėtojai žino keturių paslapčių datas, bet nekalba apie jas, nes tai paslaptys. Ivanka pasakė, kad kai kurios paslaptys yra geros, o kai kurios labai blogos. 1986 m. balandžio 22 d., sužinojusi devintą paslaptį, ji verkė.

Mirjana sakė, kad pirmasis perspėjimas nėra nepaprastas. 1985 m. lapkričio 30 d. šv. Marija parodė Mirjanai pirmąją paslaptį lyg filme. Antrasis perspėjimas bus antgamtinis ženklas Dievo buvimui įrodyti, kad visi žmonės žinotų, jog Dievas tikrai egzistuoja.

Paklausta apie antrąjį Kristaus atėjimą, Mirjana atsakė: „Tai yra paslapčių dalis. Apie tai negaliu kalbėti. Maldos ir pasninkas gali sušvelninti Dievo siųstinas bausmes, bet negalime visiškai išvengti jų".

Pasak Mirjanos, aštuntoji paslaptis yra baisiausia. Po to savo svoriu seka septintoji ir devintoji. Jeigu žmonės melstųsi, pasitaisytų, atgailautų, bausmės galėtų būti sušvelnintos. Manoma, kad paskutinės dvi paslaptys kalba apie pasaulio nubaudimą už nuodėmes. Regėtojai sako, kad su šiais įvykiais užsibaigs Šėtono viešpatavimo šimtmetis žemėje. Jis viešpataus, iki pirmoji paslaptis bus atskleista. Jis tai žino ir dėl to labai siunta, kad kuo daugiau aukų sumedžiotų savo karalystei.

1985 m. birželio 25 d. Mirjana pasakė, kaip tos paslaptys bus apreikštos, atskleistos visam pasauliui. Ji sakė, kad šv. Motina davusi jai ant labai ypatingos, žemėje žmonėms nežinomos medžiagos lapo surašytas visas paslaptis. To rašto dabar niekas negalįs išskaityti. Šv. Motina liepė Mirjanai parinkti kunigą, kuris, laikui atėjus, sugebės perskaityti reikiamą paslaptį. Ji parinko tėvą pranciškoną Pero-Petar. Atėjus laikui, jis turės melstis ir pasninkauti septynias dienas prieš numatytą dieną skirtos paslapties atskleidimą, pradedant pirmąja. Po tų septynių maldos ir pasninko dienų, tris dienas prieš bausmės įvykdymą, jis sugebės perskaityti ir paskelbti po vieną visam pasauliui. Šv. Motina sakė, kad greit tai įvyksią, nes pasaulyje esą per daug nuodėmių: labai mažai atvyksta į šv. Mišias, vyksta žmogžudystės, nesirūpinama tikėjimu...

Savais žodžiais Mirjana taip pakartojo šv. Marijos žodžius: „Po šio malonės laikotarpio bus apsivalymo metas, kuris pasieks aukščiausią

viršūnę drauge su trečiąja paslaptimi. Po šio visiems regimo ženklo visi tikrai žinos, kad yra Dievas. Bet bus per vėlu atsiversti. Liūdna bus tiems, kurie nepasinaudojo perspėjimais ir neatsivertė. Daug džiaugsmo bus tiems, kurie laiku grįžo Dievop".

To apsireiškimo metu du kartus šv. Motina Marija meldėsi už kun. Pero-Petarą, sukalbėdama 'Tėve mūsų' ir 'Garbė Dievui'. Ji patenkinta pasirinktu kunigu, kurio laukia atlyginimas.

Regėtojai

Dievas parinko savo Motinai regėtojus, kad jie vestų pasaulį išganyman. Per šv. Marijos keliolika metų vykstančius apsireiškimus jie visi padarė didelę pažangą dvasiniame gyvenime. Greit pastebima jų ištvermė, tvarkant ir prižiūrint tūkstantines minias, ir visiškas pasišventimas dangiškajai Motinai, dviejų dienų pasninko užlaikymas, ilgos maldų valandos, visokeriopa atgaila...

V i c k a Ivankovič labai rūpinasi atvykstančiais ligoniais ir invalidais, nors ji pati dažnai serga, bet ji neprisipažįsta, kad labai kenčianti. Ją visados galima sutikti, nebent dėl ligos nepajėgtų vaikščioti. Jos pašaukimas yra nešti Kristaus kryžių. Ji kantriai daug kenčia už nusidėjėlių atsivertimą. Iš anksto jai būdavo pasakyta, kada ilgesnį laiką ji neturės regėjimų, pvz., kartą 57 dienas. 1985 m. gegužės 6 d. šv. Marija pasakė jai, kad tą dieną ji turėjo paskutinį regėjimą.

I v a n Dragičevič, būdamas 21 metų, 1986 m. gegužės 5 d. įstojo kariuomenėn. Šv. Marija pasakė jam, kad kariniuose barakuose ji jam neapsireikš, bet jis gaus vidinius pranešimus. Jis gaudavo juos beveik kasdien, o šeštadieniais draugo name šv. Motina apsireikšdavo jam gana dažnai. Nuo 1987 m. jis turėdavo laisvus vakarus, tad šv. Marija dažniau apsireikšdavo jam tais vakarais. Nuo 1985 m. gegužės 6 d. jis nebegauna regėjimų.

M a r i j a (Marytė) Pavlovič kiekvieną ketvirtadienį po regėjimo užrašo šv. Motinos pamokymus. Tą vakarą šv. Marija kalba

apie grįžimą Dievop tikėjimu, malda, atsivertimu, pasninku, atgaila, susitaikymu. Ji viską prisimena užrašyti. O po to telefonu šiuos pamokymus perduoda visam pasauliui. Ji išmoko itališkai, o iki 1994 m. ir angliškai. Namie ji priima maldininkų grupes ir labai stipriai paveikia maldininkų širdis. Žiūrėk, atvyksta pilnas autobusas italų, kurie neina išpažinties. Ji pakalba jiems, ir tuojau visi eina išpažinties. Visados ji yra giliai nusižeminusi. Per ją įvyksta daug atsivertimų.

Regėtoja Marija 1987 m. gruodžio pradžioje parašė laišką Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentui R. Reiganui, kaip malda ir pasninku išvengti karo. Jis gavo jį, prieš susitikdamas su M. Gorbačiovu. Prez. R. Reiganas du kartus mėgino susisiekti su Marija telefonu, bet komunistinė valdžia neleido. Tada jis parašė jai pasveikinimą Kalėdoms.

Televizijos korespondentas kartą paklausė ją: „Esi jaunuolė, kas arčiausia tavęs?" – turėdamas omenyje jaunuolį. „Jėzus Kristus", – atsakė ji. 1993 m. rugsėjo 8 d. ji ištekėjo už italo ir 1994 m. liepos mėnesį susilaukė pirmo kūdikio.

J a k o v Colo, gimęs 1971 m. birželio 3 d., norėjo tapti kunigu, pasirinkęs vieną jauną tėvą pranciškoną gero kunigo pavyzdžiu. Sukvietęs visus Medjugorjės regėtojus, vysk. P. Žanič, Mostaro ordinaras, pasmerkė visus jų regėjimus, ir kad „tokie regėjimai" esą to tėvo pranciškono suplanuoti, kurį Jakov pasirinkęs pavyzdžiu. Toks jo pasirinkto kunigo apkaltinimas labai jį sukrėtė. Prie to prisidėjo jo tėvo mirtis. Tad jis atsisakė plano tapti kunigu. Užuot vykęs kunigų seminarijon, jis įstojo į šaltkalvių mokyklą Mostare. Ją baigęs, jis vedė italę. Šv. Motina apsireikšdavo jam iki 1986 m. kovo 16 d.

I v a n k a Ivankovič šv. Marijos apsireiškimų ir pranešimų metu, nors ir kalbėdavo balsiai, niekas prie jos esančiųjų negirdėdavo jos, kaip ir kitų, pokalbio su dangiškąja Motina. Per daugelį metų gautus apsireiškimus ji labai pagilino savo dvasinį gyvenimą. 1985 m.

gegužės 6 d. šv. Marija pažadėjo jai apsireikšti kiekvienų metinių proga, birželio 25 d., iki 2000 metų ir net po to. Šv. Motinai pritarus, ji ištekėjo 1986 m. gruodžio 28 d.

M i r j a n a Dragičevič studijavo agronomiją. 1984 m. balandžio 8 d. šv. Motina pasakė jai, kad ji apsireikš jai tų metų rugsėjo 13 d. Apsireiškusi minėtą dieną šv. Motina buvo labai liūdna, kad tiek daug neištikimų žmonių, nors visi suaugusieji gali pažinti Dievą. Pasaulio didžiausia nuodėmė esanti ta, kad jie nesidomi Dievu. Šv. Motina pasakė Mirjanai, kad dėl to ji apsireiškianti tiek daug metų, kad atverstų daugiau žmonių. 1987 m. sausio 8 d. dangiškoji Motina pasakė jai, kad ji apsireikš jai tik metinių dienomis, kiekvieno mėnesio 25-ąją, nors iki to meto ji apsireikšdavo kiekvieną ketvirtadienį, o pačioje pradžioje beveik kasdien.

Nors Mirjana gyveno bedieviškoje aplinkoje šalies sostinėje, Sarajeve, ji išliko tikinti, perspėta šv. Motinos nepatikėti Šėtono gun-

Regėtojai Medjugorjėje: Vicka, Jakov, Mirjana, Ivanka, Marija

dymais ir neįsipainioti į jo pinkles. Ji ištekėjo galbūt sostinėje, kur gyveno ir jos tėvai.

E l e n a Vasilj, gimusi 1972 m., gauna tylius pranešimus iš šv. Motinos, kaip ir daugis kitų. 1986 m. rugsėjo 5 d., pvz., Elena gavo žinią, kad tą dieną, rugpjūčio 5 d., buvo dangiškosios Motinos Marijos gimimo diena, nors Bažnyčia švenčia jos gimtadienį rugsėjo 8 d.

Vienam ar keliems Medjugorjės regėtojams šv. Madona pasakė, kad ji pati parinkusi ir suformavusi dvasioje dabartinį popiežių, Joną Paulių II, Bažnyčiai vadovauti.

Medjugorjės lankytojai

Medjugorjėje šv. Motinos Marijos apsireiškimų tikrumo yra vienas iš gerų ženklų, kad nuo pat apsireiškimų pradžios lankytojų skaičius nuolat didėjo per dešimt metų, iki Šėtonui pavyko sukelti pilietinį karą Bosnijoje ir Hercegovinoje. Kasdien atvykdavo ne šimtai, o tūkstančiai įvairių tikėjimų maldininkų iš įvairių šalių. Ypatingomis progomis, ypač kiekvieno mėnesio 25-ąją, ypač birželio 25 d., atvykdavo šimtai tūkstančių žmonių. Drauge su pasauliečiais atvykdavo daug kunigų ir vienuolių. Apsireiškimų dienomis ir vakaro pamaldoms penkiasdešimt ar aštuoniasdešimt tūkstančių minia nebuvo jokia naujiena. Penktųjų metinių proga, pvz., atvyko per 60 tūkst. žmonių pasauliečių ir apie 120 kunigų. 1986 m. balandžio 14 d., Šv. Kryžiaus šventėje, šv. Mišios kroatų kalba buvo atnašaujamos Kryžiaus kalne, kur susirinko 100 tūkst. žmonių.

Šeštųjų metinių proga, 1986 m. birželio 24–25 d., komunistų laikraščiai paskelbė, kad buvo susirinkę 400 tūkst. žmonių, bet iš tikrųjų gal buvo dvigubai daugiau. Apie šimtas kunigų klausė išpažinčių; kai kurie klausė dešimt ar dvylika valandų. Toks pat skaičius dalijo šv. Komuniją.

Bažnyčios pasisakymas

Apsireiškimų pradžioje Jugoslavijos Splito arkivyskupas atvyko į vakaro pamaldas Šv. Jokūbo šventovėje civiliai apsirengęs. Jo niekas nepažino. Jis buvo giliai ir teigiamai paveiktas. Grįžęs namo, arkivyskupijos savaitraštyje jis parašė ilgą ir labai teigiamą straipsnį.

Dauguma Jugoslavijos vyskupų palankiai žiūrėjo į šv. Marijos apsireiškimus Medjugorjėje, įskaitant Mostaro vyskupijos ordinarą, vysk. Pavao Žaničą. Tačiau pastarasis buvo palankus vos keturis mėnesius, o po to apsireiškimus ir apreiškimus pradėjo smerkti, turėdamas tikslą visiškai juos užgniaužti.

To priežastis galbūt buvo puikybė, kai visą laiką jis nesugyveno su pranciškonais. Tad jis pradėjo kaltinti juos, kad jie visa tai surežisavę. Dėl to nesutarimo, o gal drauge ir dėl apsireiškimų aprobavimo, jau 1981 m. spalio mėnesį šv. Motina pasakė: „Bus rastas išsiaiškinimas. Turėkite kantrybės ir melskitės".

Žinoma, tokius šv. Marijos žodžius vysk. P. Žanič palaikė pranciškonų išmone ir stojo į viešą kovą prieš apsireiškimus Medjugorjėje. Vyskupas P. Žanič, padarius jam širdies operaciją, pasitraukė iš pareigų. Jo įpėdinis, vysk. Ratko Perič, bent kol kas laikosi savo pirmtako nuomonės.

Kaip priimta Katalikų Bažnyčioje, Mostaro vyskupas ordinaras sudarė komisiją įvykiams tirti. Kai jis pats vadovavo tai komisijai, ji nerado nieko antgamtiško, jokių pirmos eilės stebuklų, kokius tik Dievas gali padaryti. Tad tokie apsireiškimai atmestini.

Kas treji metai parapijos globėjo šv. Jokūbo šventėje, 1984 m. liepos 25 d., vysk. P. Žanič atvyko į Medjugorję Sutvirtinimo Sakramentui suteikti. Užuot kalbėjęs apie tą sakramentą ir Šventosios Dvasios dovanas tiems, kurie buvo sukviesti Sutvirtinimo sakramentui švęsti, savo pamoksle vyskupas pasmerkė Medjugorjėje vykstančius ypatingus reiškinius ir visus tuos, kurie ten vyksta, pavadino fanatikais. Savo pamokslą jis išvertė į italų ir anglų

kalbas ir platino jį Italijoje bei kitur užsienyje ir namie kroatų kalba.

Paruošus tekstą pasmerkti šv. Marijos apsireiškimus Medjugorjėje, 1986 m. gegužės 2 d., pirmą kartą istorijoje, Vatikanas įsakė vysk. P. Žaničui paleisti jo vadovaujamą komisiją. Jo vyskupijos tikintieji ir atvykę iš kitur neprotestavo prieš vyskupą, ko jis laukė ir norėjo. Jie ragino vieni kitus melstis už jį. Tik regėtoja Marija išsitarė: „Vyskupas negali uždrausti šv. Marijai apsireikšti".

Jugoslavijos kardinolas Kuharič 1987 m. rugsėjo 16 d. sukvietė vyskupus kroatus (vysk. P. Žanič irgi kroatas) į Zagrebą, kad išsiaiškintų kilusį sąmyšį. Vysk. P. Žanič reikalavo, kad visi vyskupai kroatai pasmerktų apsireiškimus Medjugorjėje. Jie atsisakė, paklusdami Vatikanui. Be to, atsisakė uždrausti savo tikintiesiems lankytis Medjugorjėje.

Vatikanas pavedė kard. Kuharičui, Jugoslavijos vyskupų konferencijos pirmininkui, sudaryti naują komisiją įvykiams tirti. Sudaryta nauja komisija pavesta vadovauti vysk. Komaricai. Ji pradėjo darbą 1987 m. kovo mėnesį. Gydytojai ir psichiatrai pripažino regėtojus visapusiškai sveikus. Teologai pasisakė labai švelniai, neįžeisdami vietos ordinaro vysk. P. Žaničo. Juk tik jis turi galios pripažinti apreiškimus autentiškais arba pasmerkti juos. Taip ir vilkinamas visas reikalas, lyg ore kabotų.

Popiežius visai nesikiša į šį reikalą. Paklaustas 1986 m. gegužės 12 d. dvylikos italų vyskupų, kai jis lankėsi Jugoslavijoje, popiežius atsakė: „Tegul žmonės vyksta į Medjugorję, jeigu jie ten atsiverčia, meldžiasi, prieina išpažinties, atgailauja ir pasninkauja". Vėliau, 1989 m., pop. Jonas Paulius II pakartojo: „Tegul žmonės ten vyksta, meldžiasi, atsiverčia... Jeigu nebūčiau popiežius, ir aš nuvykčiau".

Kun. René Laurentin, pasaulinio masto apsireiškimų žinovas, rašo: „Medjugorjės vaisiai yra apsireiškimų autentiškumo geriausias įrodymas".

Rašinio pabaigai pridėtinas atsitikimas Medjugorjėje, kuris liudija įvykių autentiškumą. Tai atsitiko, kai kun. Albertas Shamon lankėsi Medjugorjėje. Jis netikėjo ten vykstančiais šv. Marijos apsireiškimais. Dėl to, ten vykdamas, su savimi jis pasiėmė konsekruotą Ostiją, galvodamas: jeigu velnias atakuotų, Jėzus apgintų jį.

1987 m. gegužės 20 d. jis atvyko vėlokai ir stovėjo didelės minios pakraštyje. Netrukus pranciškonas pastebėjęs nuvedė jį klebonijon, kur mažame kambarėlyje tą vakarą vyko šv. Marijos apsireiškimas jaunuoliams. Kun. Albertas stebuklingai įėjo apsireiškimo kambarin ir atsistojo greta Mirjanos. Visi kalbėjo rožinį. Pradėjus trečią paslaptį 'Tėve mūsų' malda, staiga visi atsiklaupė, nes apsireiškė šv. Marija. Bet kun. Albertas jokiu būdu negalėjo atsiklaupti. Jo keliai buvo surakinti. Po to apsireiškimo jis išėjo atnašauti šv. Mišių, ir tada lengvai galėjo atsiklaupti.

Kitą dieną jis vėl pateko apsireiškimo kambarin, specialiai pakviestas, nors niekados to neįvykdavo. Nors niekas nežinojo, kad su savimi jis turėjo eucharistinį Jėzų, kuris jam pagelbėjo įeiti apsireiškimo kambarin. Ir šį kartą šv. Marijos apsireiškimo metu jokiu būdu jis negalėjo atsiklaupti. Lygiai tas pat atsitiko ir trečią vakarą: jis įėjo vidun ir negalėjo atsiklaupti. Mintimis jis paklausė Apsireiškusiąją, kodėl jos apsireiškimo metu jis negalįs atsiklaupti. Ji atsakė jo mintimis: „Nenoriu, kad mano Sūnus klauptųsi prieš mane". Po šio įvykio kun. Albertas Shamon išvyko namo, įtikintas šv. Marijos apsireiškimų autentiškumu.

Apsireiškimai Vengrijoje ir Vokietijoje

Vengrijoje

Vengrija 1992 m. turėjo 10,33 mln. gyventojų. 92 proc. yra vengrai, 67 proc. – Romos katalikai, 25 proc. – protestantai. Vengrijoje Viešpats Jėzus ir jo Motina Marija yra apsireiškę keliems asmenims keliose vietose. Čia paminima tik seselė Natalija, gimusi 1901 m. Vengrijoje.

Viešpats pašaukė ses. Nataliją kentėti už kunigystę ir skleisti jo troškimą, kad visas pasaulis pripažintų jo Motiną Mariją kaip „Pasaulio Nugalėtoją Karalienę". Natalija daug kentėjo, gyvendama komunistų priespaudoje Vengrijoje. Ji pradėjo gauti šv. Marijos apsireiškimus, būdama gana jauna. Čia duodama ištrauka iš jai duotų apreiškimų apie taikos ir ramybės epochą, Šėtoną ir jo armiją uždarius pragaran.

„Jėzus parodė man, kad, apvalius pasaulį, žmonija gyvens angelišką ir švarų gyvenimą. Nebebus nuodėmių prieš šeštąjį įsakymą, nei svetimavimo, nei melo. Išganytojas parodė man, kad nepertraukiama meilė, laimė ir dieviškas džiaugsmas reikš šį būsimą, padorų pasaulį. Mačiau Dievo palaiminimą gausiai išpilamą žemėje. Šėtonas ir nuodėmė buvo visiškai nugalėti ir pasitraukę".

Kaip daug kitų apokalipsinių mistikų, ses. Natalija sakė, kad prieš taikos ir ramybės laimėjimą Bažnyčioje bus daug sąmyšio ir teroro dėl žmonių bedieviškumo. Po viso to Bažnyčia bus kitokia.

Žmonijos Išganytojas kalbėjo ses. Natalijai taip pat apie atnaujintą Bažnyčią: „Nušvarinta ir atnaujinta Bažnyčia dideliais kentėjimais vėl bus aprengta nuolankumu ir paprastumu... Pradžioje ji bus neturtinga... Šis paprastumas ir neturtas turės vis platesnį pritarimą. Bausmėms pasibaigus, nebebus iš ko statyti puošnių pastatų ir dėvėti puošnių drabužių. Kiekvienas žinos savo pareigas. Nebereikės jokių titulų... Viešpataus garbinga ramybė, taika ir meilė. Tebus tik viena

avidė ir vienas Ganytojas. Tikinčiųjų Motina Marija vadovaus žmonėms, apsireikšdama įvairiomis išvaizdomis (pagal žmonių rasę). Ji bus kartos Karalienė".

Viešpats Jėzus kalbėjo ses. Natalijai: „Kaip Karalienė mano nekalčiausia Motina bus nuodėmės nugalėtoja savo galia. Lelija simbolizuoja pasaulio nušvarinimą, Rojaus būsimą amžių, kada gyvens nuolankumas. Nebebus nuodėmės. Šis bus naujas pasaulis ir naujas amžius. Šis bus amžius, kada žmonija atgaus, kas buvo prarasta Rojuje. Kada mano nekalčiausioji Motina atsistos ant žalčio galvos, pragaro vartai bus uždaryti. Angelų minios bus šio pasitraukimo dalis. Esu antspaudavęs".

Vengrijoje buvo daugiau šv. Marijos apsireiškimų. Daugis, pvz., yra skaitę lietuvių kalba išleistą knygelę, pavadintą „Nesuteptosios Marijos Širdies meilės liepsna". Joje aprašomi apreiškimai, duoti asmeniui, kurio nei vardas, nei pavardė neatskleisti galbūt dėl tikėjimo persekiojimo. Gana minėtos knygelės.

Vokietijoje

Vokietija yra Europos viduryje. 1992 m. ji turėjo 80,39 mln. gyventojų, iš jų 93 proc. vokiečiai. Protestantų yra 44 proc., Romos katalikų – 37 proc.

Vokietijoje yra buvę keletas Viešpaties Jėzaus ir Švč. Mergelės Marijos regėtojų. Ne visi jie yra tikri. Šv. Marijos ir jos dieviško Sūnaus gyvenimo ir kentėjimų žymiausios ir tikriausios regėtojos yra dvi stigmatizuotos mistikės: Ona Kotryna Emmerich ir Teresė Neumann(aitė).

Ona Kotryna Emmerich

Ona Kotryna Emmerich gimė 1774 m. ir mirė 1824 m. Vokietijoje. Ji buvo seselė augustijonė. Gyvendama vienuolyne, ji turėjo

stigmas plaštakose, pėdose ir erškėčių vainiko galvoje. Labai kentėdama jų skausmus, kartą, 1811 m. gruodžio 3-iąją, ji lyg ir nekantriai sušuko, manydama, kad jau bemirštanti. Apsireiškusi šv. Motina jai tarė: „Tu dar nemirsi". Ji pasiskundė dėl galvos skausmų, nes galvoje turėjo kelias erškėčių žaizdas. Kentėjimų metu kartais jai apsireikšdavo Viešpats Jėzus arba jo Motina Marija ir paguosdavo bei sustiprindavo dėl Dievo garbės ir žmonių išganymo.

Ona Kotryna išgyveno Kristaus Kančios ekstazes, regėdama ir išgyvendama pilną Išganytojo Kančią ir šv. Motinos Marijos gyvenimo kentėjimus. Kartais ji regėdavo mirusiųjų asmeninį teismą. Ji sakė: „Mačiau, kai Dievas paskelbė sprendimą kai kuriems dideliems nusidėjėliams, kurie nenorėjo gailėtis. Jis tobulai teisingas, bet dar labiau gailestingas. Jis pasmerkia tiktai tuos, kurie buvo apsisprendę negrįžti Dievop. Buvo ir tokių, kurie gailėjosi nusidėję, nuoširdžiai išpažino nuodėmes, pasitikėdami Išganytojo gailestingumu, jie eina skaistyklon... Mačiau Jėzų sėdintį soste. Prie jo buvo Marija, Juozapas ir Jonas. Daug atgailaujančių nusidėjėlių klūpojo prieš jį, Marijai užtariant. Mačiau, kad Marija buvo tikra nusidėjėlių priebėga".

Kartą Ona Kotryna matė baisią moterį. Mistikei ištarus Jėzaus ir Marijos vardus, baisioji būtybė pranyko. Tai buvo piktosios dvasios apsireiškimas. Tokių reiškinių šventieji neišvengė.

Ona Kotryna visados jautė didelį dangiškos Duonos alkį. Ją priėmusi sustiprėdavo, atgaudama kūno jėgas ir dvasios stiprybę. O pastaruosius dvylika metų ji visai nevalgė žemiško maisto kūno sveikatai ir gyvybei palaikyti. Ji gyveno vien eucharistine Duona ir šulinio vandeniu. Dvasios vado priversta iš paklusnumo ji kartą valgė. Bet viską išvėmė ir vos nemirė.

Tie mistikai, kurie gyveno vien eucharistiniu Maistu, vienu jo priėmimu galėjo gyventi tiek laiko, koks buvo Bažnyčios nustatytas šv. Komunijos priėmimo dažnumas. Teresė Neumannaitė, pvz., turėjo priimti dangiškąjį Maistą kas dvidešimt keturias valandas. Bet

kai seniau tikintieji galėjo priimti ją tik vieną kartą per savaitę ar per mėnesį, tada nevalgantieji žemiško Maisto galėjo gyventi tokį laikotarpį ir be dangiško Maisto, koks buvo Bažnyčios nustatytas, nes Dangus visados gerbia Bažnyčios nuostatus. Tad pagal to meto Bažnyčios nuostatus Ona Kotryna ne kasdien priimdavo šv. Komuniją, o pagal savo dvasios vado leidimą, kaip dažnai jai buvo galima ją priimti.

Ona Kotryna atpažindavo relikvijas, kunigų šventimus ir ar ostija buvo konsekruota ar ne. Atnešus jai kurio nors šventojo relikviją, ji nupasakodavo jo arba jos gyvenimą bei šventumą. Nepaisant mistinių reiškinių dovanų bei jos šventumo, Ona Kotryna nėra paskelbta šventąja bei palaimintąja.

Onos Kotrynos gautus apreiškimus iš Viešpaties Jėzaus arba jo Motinos surašė Klemensas Brentano, praleidęs šešerius metus prie jos lovos ekstazių metu. Münsterio vyskupas palaimino jį už tokį darbą. Po Onos Kotrynos mirties Klemensas sudarė atskirą knygą, pavadindamas ją „Karti mūsų Viešpaties Kristaus Kančia pagal Onos Kotrynos Emmerich regėjimus". Truputį sutrumpinta ji išversta į lietuvių kalbą ir išleista Kaune 1932 m. Klemensas Brentano mirė 1842 m. liepos 28 d., tai yra praėjus aštuoniolikai metų po Onos Kotrynos Emmerich mirties.

Teresė Neumannaitė

Žymiausia Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos Marijos gyvenimo ir kančios bei kentėjimų regėtoja Vokietijoje buvo bavarė Teresė Neumannaitė, gimusi ir gyvenusi visą savo amžių Konnersreuthe, netoli Čekijos respublikos sienos Bavarijoje. Ji gimė 1898 m.

Teresė Neumannaitė buvo stigmatizuota. Ne visi stigmatizuotieji turėjo lygų kraujuojančių žaizdų, arba stigmų, skaičių. Teresė turėjo jų daugiau negu kuris nors kitas. Ji išgyvendavo tris ekstazines būsenas: regėjimo, pagavos ir išaukštintos ramybės. Dažnai penktadie-

niais ji regėdavo visą Kristaus Kančios eigą, pradedant Paskutine Vakariene ir baigiant Nukryžiuotojo prisikėlimu. Ji ne tik regėdavo, bet ir išgyvendama dalyvavo kentėjimų eigoje. Didžiųjų Viešpaties Jėzaus, šv. Marijos ir kai kurių šventųjų dienomis ji regėdavo tos šventės scenas bei tos dienos šventų Mišių metu skaitomos Evangelijos aprašymus.

Teresė turėjo dvivietumo dovaną, nusakydavo Kristaus laikų niekados nematytas vietas, atpažino kunigų šventimus, relikvijas, konsekruotą Ostiją, šventintus religinius daiktus, pažino sielos būseną ir kt.

Trisdešimt penkerius metus ji gyveno vien šv. Eucharistija, nepriimdama jokio kito maisto, net vandens lašo. Mėginimas ką nors valgyti ar gerti susirgdindavo ją beveik iki mirties. Ji buvo labai darbšti ir veikli parapijoje, šventovėje ir priiminėdama tūkstančius lankytojų. Pastatydino Teresianum pensininkėms ir seselėms namus ir koplyčią amžinajai adoracijai. Gaudavo tūkstančius laiškų, nors į mažai jų atsakydavo dėl stigmų plaštakose ir dėl laiko stokos. Ji mirė 1962 m. savo tėvų namuose. Regensburgo vyskupas ordinaras yra sudaręs komisiją Teresės mistiniams įvykiams ir jos šventumui ištirti. Tuometinis vyskupas ir jo įpėdiniai yra labai palankūs. Tuometinis vyskupas dažnai lankydavosi Konnersreuthe, kaip ir kiti vyskupai, kardinolai, valstybių vadai. Visa tai yra plačiai aprašyta J. Burkaus dviejose knygose: „Teresė Neumannaitė"* ir „Konnersreutho Teresė".** Jų naujas laidas išleido toji pati leidykla, kuri išleido ir šią knygą.

*Burkus Jonas. Teresė Neumanaitė. 256 p.
**Burkus Jonas. Konnersreutho Teresė. Vilnius: Lumen, 1994. 160 p.

Apsireiškimai Amerikoje

Apsireiškimai Kanadoje

Kanada yra į šiaurę nuo Jungtinių Amerikos Valstijų, prieina prie Didžiojo ir Atlanto vandenynų ir iki Šiaurės ašigalio. Jos plotas – 9,9 mln. kv. km. 1992 m. ji turėjo 27,35 mln. gyventojų; iš jų Romos katalikų 46 proc., protestantų 41 proc. Oficialios kalbos: anglų ir prancūzų. Joje gyvena daug II pasaulinio karo pabėgėlių iš įvairių šalių.

Jau kalbėjome apie Kanadoje gyvenantį tremtinį ukrainietį Juozą Tarelją straipsnelyje: „Juozas Tarelja užsienyje", kalbėdami apie apsireiškimus Ukrainoje. Čia paminėtini du regėtojai: Eva McIsaac ir kroatas Zdenko Jokūbas Singer.

Eva McIsaac

Eva McIsaac (Mekáisek), gimusi 1902 m. iš tėvų Baye, yra ūkininko žmona, aštuonių vaikų motina, stigmatizuota nuo 1940 m., pamaldi moteris. Šeima gyveno Uptergrovės bažnytkaimyje, 138 km nuo Toronto Kanadoje. Stigmas, arba Kristaus Kančios žaizdas, ji turėjo plaštakose, pėdose, kairiajame šone, nugaroje ir dešiniajame petyje. Plaštakų ir pėdų stigmos buvo kvadratinės, o šono žaizda – pailga ir gana gili. Kai kurios stigmos kraujuodavo tik Didįjį Penktadienį, o Velykų sekmadienį vėl užgydavo.

Per visas savaitės dienas Eva būdavo linksma, energinga, gyva iki penktadienio popiečio. Penktadienį 18 val. stigmos atgydavo. Kaip tik tuo metu ji pereidavo ekstazėn, ir stigmos palaipsniui pradėdavo kraujuoti. Jos ekstazės, kaip ir Teresės Neumannaitės, turėjo visas tris ekstazines būsenas. 21 val. sustodavo kraujavimas, sumažėdavo skausmai, ir ji trumpam laikui lyg užmigdavo. Tos išaukštintos ramybės būsenos metu jos kūnas pailsėdavo, sustiprėdavo, atsinaujindavo. Grįžusi iš tos būsenos į normalią, ji sugebėdavo viską papasakoti, ką regėjo ir išgyveno regėjimo metu, nors jausdavo nuovargį. Tą naktį

ji gerai išsimiegodavo ir šeštadienio rytą atsikeldavo visai sveika ir normali, lyg nieko nebūtų įvykę.

Medikų ir psichologų komisija tyrė ją du kartus: 1945 m. ištisas tris savaites ir 1946 m. dvi savaites ligoninėje, neišleisdami jos iš akių nė vieną minutę. Norint ją suklaidinti, ligoninėje visa dienotvarkė buvo vykdoma puspenktos valandos anksčiau, neparodant jai dienos šviesos bei nakties tamsos. Nepaisant visko, penktadienio ekstazės vyko punktualiai 18–21 val.

Toronto arkivyskupas nedraudė lankyti stigmatizuotosios Evos. Penktadieniais tūkstančiai aplankydavo ją, neišskiriant kardinolų, vyskupų, kunigų iš Amerikos ir Europos. Daugis jų atnašavo šv. Mišias jos kambaryje. Kardinolas McGuigan, Toronto arkivyskupas, keletą kartų kalbėjosi su ja. Ją lankė ir kardinolas Griffin iš Anglijos.

Evą tyrė daug įvairių tikybų gydytojų ir psichiatrų. Daugis buvo linkę pripažinti jos stigmoms antgamtinį charakterį. Katalikų Bažnyčios atstovai manė, kad jos stigmos buvo nuo Dievo, kaip ir ekstazės bei regėjimai.

Jokūbas Zdenko Singer

Jokūbas Zdenko Singer, gimęs ir augęs Kroatijos sostinėje, Zagrebe, dabar gyvena Kanadoje, Burlingtono mieste. 1989 m. gegužės 28-ąją, aptardamas savo devynioliktąsias vedybų metines, staiga jis perėjo ekstazėn. Jis jautęs, kad buvęs arti Viešpaties. Per kitas devyniasdešimt devynias dienas jis regėjo „Tėvą, Žmogaus Sūnų ir Dvasią“ ir, be to, šv. Motiną Mariją. Dievo Tėvo veido regėjęs tik siluetą, o visai arti matęs Viešpatį Jėzų. Regėtoji Šviesa buvusi Šventoji Dvasia. Viešpats kalbėjęs jam: „Kroatijoje Šėtonas atakuoja mano vaikus, nes aš pasirinkau juos būti mano meilės pavyzdžiais, pasaulio visų mano vaikų modeliu. Maldos galia išmeskite piktadarį (Šėtoną) iš savo gyvenimo. Jūsų nuoširdžia manęs meile

esate apdovanoti galia ir išmintimi apsisaugoti nuo piktadario ir jo blogio... Spaudos, radijo ir televizijos piktnaudojimas yra Šėtono įrankiai, kuriais jis apakina jus ir neša jums labai daug blogio... Šie yra ypatingos malonės metai, ir Šėtonas tai žino... Atsiverskite!" Viešpats kalbėjo kroatiškai.

Iš Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos Marijos Jokūbas gavo apreiškimus Kanadoje 1989 m. tarp gegužės 28-osios ir rugsėjo mėnesio beveik kasdien, o po to – rečiau. Jau 1989 m. gruodžio 14-ąją Viešpats kalbėjo Jokūbui apie tragiškus įvykius, atskiroms tautoms pasiskelbus nepriklausomomis. Kroatija, pvz., pasiskelbė nepriklausoma 1991 m. birželio 25-ąją, o Bosnija ir Hercegovina – 1991 m. spalio 15-ąją. Minėtąją gruodžio 14-ąją Viešpats pasakė, kad kroatus ištiksią baisūs įvykiai, jeigu užtektinas tikinčiųjų skaičius nepasivesiąs Dievui.

1990 m. sausio pirmąją Viešpats kalbėjo Jokūbui, kad žmonės turį priimti ir vykdyti jo pamokymus, panaudoti jo dovanas, kad būtų apsaugoti nuo Šėtono kėslų. O šv. Motina Marija skatino Viešpaties vaikus atsiversti, aukotis ir kalbėti daug atgailos maldų. Ji sakė, kad maldomis galima išvengti karo blogybių, kurias pragariški priešai yra parengę.

„Būsimieji dveji (1990 ir 1991) metai yra likiminiai visiems (Kroatijos ir kaimyninių tautų) vaikams, – šv. Motina kalbėjo Jokūbui. – Nors Šėtonas padidins savo piktas galias, greit jūs būsite apdovanoti mano buvimo galia šioje galutinėje kovoje. Komunizmas suirs prieš jūsų akis, bet daug mano vaikų neatpažins mano rankos tarp jūsų (Medjugorjėje). Daug mano vaikų (žmonių) tarp jūsų bus apgauti ir suvedžioti. Atsiminkite, jog ten, kur aš esu su jumis, piktasis (Šėtonas) jau yra pasėjęs savo nuodų sėklą, kad negrįžtumėte mano glėbin..."

„Mano vaikučiai, būkite budrūs, nes jūs įžengiate į Šėtono didelio apmaudo laikotarpį. Visą laiką prisiminkite, kad pragariškas prie-

šas panaudoja visas galimas apgavystes ir blogio jėgas... Būsimieji dveji (1990–1991) metai jums yra ypač lemtingi. Jūsų žemišku nutarimu pasekmės bus nuolatinės. Nesidžiaukite per greit blogų galių skaldymu. Jūsų džiaugsmas (gauta nepriklausomybe) greit taps tik blizgučiu, iki jūs visiškai sunaikinsite kiekvieną piktadario nuodų lašą, kuriuos jis yra paskleidęs tarp mano vaikų. Kiekvieno mano vaiko į mane tikėjimo galia yra vienintelis kelias į mano vaikų kūno ir sielos visišką triumfą prieš piktąjį priešą".

„Mano brangus sūnau, iš savo meilės aš sunaikinsiu šėtoniškojo komunizmo imperiją. Mano sūnau, tavo tėvų žemė neilgam bus palikta mano galiai. Prisiminkite mano pamokymus. Jūs esate perspėti, kad bet kas, kuris išvaro piktąsias dvasias ir sutvarko savo namus, skubiai turi priimti mane po savo stogu. Bet kai kuriuos namus (kaip Kroatija, Lietuva...), į kuriuos nesu pakviesta, pripildys septynios naujos piktosios dvasios, daug piktesnės negu pirmoji" (plg. Mt 12,45).

Ir Viešpats Jėzus tęsė pamokymus bei perspėjimus: „Jums (kroatai ir hercegoviniečiai) duodu Medjugorjės dovaną, kad atsiverstumėte. Medjugorjės dovanoje jūs turite visus pareiškimus, kuriuos atneša jums nekalčiausioji Motina. Jie yra vienintelis metodas jums, kad pašalintumėte piktąsias dvasias iš savo gyvenimo. Jų apnuodytos dovanos veda jus amžinan pasmerkiman... Šėtonas ruošia jums didelį kraujo praliejimą Rytų pasaulyje, ypač Tarybų Sąjungoje (kalbėjo prieš jos sugriovimą). Vakariniame pasaulyje mano vaikai susitiks su didele neteisybe, siautėjimu, priespauda ir vis gilesnėmis ir didesnėmis neteisybėmis, smurtu, pagarbos praradimu, kurią aš dovanojau jums".

„Jums atsivertus, Šėtonas praloš savo kovą. Bet tarp jūsų bus daug aukų. Tais ypatingais laikais jūs greit būsite mano malonių liudininkai. Daugis jūsų, kurie buvote kankinti, būsite neapkenčiami, ištremti ir persekioti. Bet greit jūs užimsite vietą tarp tų, kurie yra pirmi. Atsiverskite ir per mano meilę jūs būsite laimėtojai".

1991 m. sausio 13-ąją Jokūbui Singeriui buvo pasakyta, kad piktadariui Šėtonui yra leista taip piktai elgtis ir priešintis dar septynerius metus, tai yra iki 1998 metų, kada jo karaliavimas žemėje turėtų baigtis.

Tolimesnis Šėtono planas, kol jis viešpatauja Žemėje, pasak Jokūbo aiškinimų, yra įvesti Žemėje vieną valdžią, kuri valdytų ir tvarkytų visas tautas, kaip jau anksčiau per komunizmą ketino padaryti, bet dangiškoji Motina Karalienė užkirto jam kelią. Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas G. Bush (Dž. Bušas) nuolat kalbėjo apie ją savo prezidentavimo paskutiniais metais. Toji pasaulinė valdžia kontroliuos visus pasaulio finansus ir kariaus prieš tikinčiuosius net iki šv. Mišių sunaikinimo, anot pranašo Danielio žodžių: „Bus atimta nuolatinė auka" (12,11). Šėtono diriguojami, visi gyventojai garbins vieną tos valdžios žvėrį – Šėtoną, kaip parašyta Šventraščio Apreiškimo knygoje.

Apie visa tai Viešpats Jėzus kalbėjo Jokūbui 1992 m. gegužės 29-ąją: „Netrukus tarp jūsų aiškiai pasirodys apgaulingo dievaičio paveikslas. Daugis garbins jo simbolį beveik visomis kalbomis... Tasai žvėris (Šėtonas) yra pastatęs septynias galvas (septynių industrinių valstybių galvas) šalyse, kurias jūs žinote G-7 vardu".

Tos septynios tautos, arba galvos, yra Jungtinės Amerikos Valstijos, Kanada, Didžioji Britanija, Prancūzija, Italija, Vokietija ir Japonija. Jos yra Jungtinėse Tautose. Jokia tauta negali pasipriešinti tų septynių tautų sambūriui, to sambūrio galybei. 1996 m. sausio pradžioje į tą sambūrį yra įtrauktos dar kelios valstybės, kurios sutinka laikytis jų nuostatų. Jų nesilaiką bus sutriuškinti. Jų tarpan priimta ir Lietuva, kaip pilnateisė narė. Taip Šėtonas su savo masonų armija įveda bendrą pasaulinę valdžią, kuri bus įkurta tarp 1995 ir 1998 m., aiškino Jokūbas Singer.

Apie tokius ir panašius Šėtono planus 1993 m. gegužės 27 d. Viešpats aiškino Jokūbui Kanadoje: „Mano vaikučiai, atėjo metas,

kai jūs nebegalite išlikti gyvi be mano tiesioginio įsikišimo. Tasai, kuris vadinasi Šėtonu,... yra apnuodijęs jūsų visų sielas ir yra atėmęs garbingumą, kuriuo apdovanojau visus savo žmones. Sukūriau visus jus gerus. Jums visiems daviau sveiką ir tyrą sielą. Bet jūsų sielos, vaikučiai, nebėra sveikos... Žiūrėkite, ką Šėtonas padarė kroatams... Šėtono tarnai be nuovargio nuvedė mano vaikus į savo nagus. Jie yra tie patys, kurie prižiūri Jungtinių Tautų organizaciją... Išgirskite mano Motinos kvietimą... Būkite tikri, kad jos Širdies triumfas yra arti. Ji yra mano Motina, Taikos Karalienė, kuri karštai trokšta parodyti jums kelią ir sugrąžinti jus visus man".

Viešpats Jėzus pasakė Jokūbui Singeriui, kad „Šviečianti tamsa (taip Jokūbas vadina Šėtoną) yra pasėjęs tarp jūsų baisią ligą: Įgyto atsparumo trūkumo sindromą*. Bus dar dvi lytinės ligos, kurias ruošia piktadarys, kaip ateities jo dovanas jums".

Dieviškasis Išganytojas susirūpinęs nekaltų kūdikių skerdimu. 1991 m. jis kalbėjo Kanadoje Jokūbui: „Brangūs vaikučiai, jūs žinote Dievo duotą įstatymą: Nežudyk. Tarp tų kūdikių (nužudytų prieš gimimą) yra tokių, kurie jums buvo duoti jūsų pačių labui. Šėtonas žino tai ir valdo jūsų užkietėjusias širdis. Tie nekaltieji buvo skirti išvaduoti jus (kroatus ir kitus) iš nevilties, kurią dabar jūs kenčiate. Tos nekaltos sielos buvo skirtos valdyti ir didinti šį pasaulį, kurį padovanojau jums, mokydamas jus savo meilės".

Pagaliau dar paminėtina, kad Šėtono vieno šimtmečio viešpatavimas žemėje eina prie galo. Remdamasis gautais apreiškimais, Jokūbas sako, kad jis baigsis 1996–1998 metais. Čia nekalbama apie pasaulio pabaigą, kurio nė angelai nežino, o tik apie Šėtono viešpatavimo galą, kada jis visam laikui bus nutrenktas pragaran.

---

*Vartodami tos ligos pavadinimo pirmąsias raides, angliškai kalbantieji padarė žodį AIDS, ispaniškai kalbantieji SIDA. Lietuviai mano, kad angliški žodžiai jiems priimtini, nes nemoka sudaryti savo. Tekste ligos nusakymas imtas iš lietuviško laikraščio, išleisto Lietuvoje 1993 m. Tad lietuviškai galėtų būti ĮATS.

Apsireiškimai Jungtinėse Amerikos Valstijose

Ploto atžvilgiu Jungtinės Amerikos Valstijos prilygsta Kanadai. 1992 m. jose buvo 256,56 mln. gyventojų, iš jų daugiausia protestantai. Romos katalikų buvo 60 mln.

Šv. Motina Marija neaplenkė ir tos šalies, kuri yra paaukota Nekalto Prasidėjimo Marijai ir pavesta jos globai. Ji yra tos šalies dangiškoji globėja.

Jungtinėse Amerikos Valstijose Viešpats Jėzus ir dangiškoji Marija yra apsireiškę daugiau negu trisdešimtyje atskirų vietovių, ypač pastaraisiais dešimtmečiais, neskaitant jau pasmerktų. Kai kurie apsireiškimai yra studijuojami, o kai kurie Bažnyčios vadovybės jau yra pamiršti, nesudarius jokios komisijos jiems ištirti, nors tų vietovių žmonės prisimena juos bent apsireiškimų metinių progomis. Nėra prasmės išskaičiuoti apsireiškimų vietoves bei pavardes tų asmenų, kuriems jie apsireiškė kada nors, nes mažai skaitytojų sugebėtų ištarti jų pavadinimus ir juos prisimintų, kai turime užtektinai Bažnyčios aprobuotų apsireiškimų.

Šiame knygos skyriuje paminimi tik keli tokie apsireiškimai, kurie atrodo patikėtinesni, nors nė vienas jų nėra oficialiai pripažintas autentišku... Tačiau leista žmonėms gerbti tas vietoves ir prisiminti Apsireiškusiųjų pamokymus, kai jie derinasi su Šventraščiu, Tradicija ir Bažnyčios mokymu.

Viskonsino valstija

Šiaurės rytų Viskonsino valstijoje, Green Bay vyskupijoje, tris kartus šv. Motina Marija apsireiškė 28-erių metų belgei Adelei Brice 1859 m. spalio 9-ąją Robinsonvillės vietovėje. To įvykio Bažnyčia niekados netyrė ir oficialiai nepasmerkė. Kasmet keli tūkstančiai mal-

dininkų atvyksta apsireiškimo vieton: pasauliečiai, vienuolės, kunigai ir net vietos vyskupas ordinaras.

Du kartus šv. Marija apsireiškė baltai apsirengusi tarp trijų medžių. Trečią kartą Apsireiškusioji kalbėjo Adelei. Pastaroji paklausė ją, kas ji esanti ir ko ji norinti. Apsireiškusioji atsakė: „Esu dangaus Karalienė, kuri meldžiasi už nusidėjėlių atsivertimą. Noriu, kad ir jūs tai darytumėte. Jeigu neatsiversite ir neatgailausite, būsite pasmerkti". – „Ką daugiau galiu daryti, miela Motina?" – „Surink vaikus iš tos mažai apgyventos apylinkės ir mokyk juos, ką jie turi žinoti ir kaip artintis prie sakramentų. Tai ir yra, ko noriu, kad darytum. Eik ir nieko nebijok. Aš tau pagelbėsiu".

Likusią savo gyvenimo dalį Adelė praleido karštai ir stropiai vykdydama šv. Motinos paliepimą. Atlikdama jai pavestą užduotį, ji tapo vienuole, sesele M. Adele Juozapo Brice.

1871 m. spalio 8-ąją, tai yra beveik lygiai po dvylikos metų, tos apylinkės gyventojams atėjo grasoma bausmė – ugnies uraganas. Jis nušlavė kelias tos apylinkės apskritis. Turį tikėjimą bėgo apsireiškimo vietoje pastatyton Šv. Marijos koplyčion. Paėmę šv. Marijos statulą, procesijoje nešė ją aplink gaisrą. Po visos nakties maldų pagaliau ugnis užgeso. Plati apylinkė paversta dykuma, išskyrus vienuolyną, koplyčią ir mokyklą. Kasmet, rugpjūčio 15-ąją, procesija ir šv. Mišiomis paminimos to įvykio metinės.

Seselė M. Adelė Juozapo Brice mirė 1896 m. liepos 5-ąją, sulaukusi 66 metų.

Marija Rožė Ferrón

Marija Rožė Ferrón, Kanados prancūzė, gimė 1902 m. gegužės 24-ąją Kanadoje, prancūzų provincijoje. Netrukus šeima persikėlė į Jungtines Amerikos Valstijas, į Fall River/Ma/, netoli Bostono. 1925 m. šeima pasistūmėjo truputį į šiaurę ir apsigyveno Woonsocket /RI/ miestelyje.

1905 m., būdama trejų metų, Rožė, kuri buvo žinoma Mažosios Rožės vardu, pradėjo turėti ekstazes. Ji turėjo jas visą savo amžių, iki žemiško gyvenimo pabaigos. Ekstazių metu jai esant lovoje, visa grupė stiprių vyrų negalėdavo nei pastūmėti jos lovos, nei pakelti jos, nors ji pati buvo labai menkutė. O kartais ekstazių metu kuriam laikui pakildavo į orą, arba lova pati pasistūmėdavo.

1926 m. Rožė gavo plakimo stigmas. 1927 m. gavėnios metu ji gavo stigmas plaštakose ir pėdose. 1927 m. lapkričio mėnesį buvo pastebėta, kad ji priima šv. Komuniją jos nenurydama. 1928 m. sausio mėnesį ji gavo erškėčių vainiko stigmas, o 1929 m. gavėnios metu atsivėrė šono stigma. Tų pačių metų rugpjūčio mėnesį ji verkė kraujo ašaromis. Nuo to paties meto kiekvieną penktadienį jos veidas pasikeisdavo į Kristaus veidą. Iki 1929 m. pabaigos erškėčių vainiko stigmos visiškai išsivystė. 1930 m. liepos mėnesį, kuris buvo žinomas kaip brangiausio Kristaus Kraujo mėnuo, jos veido minėta apraiška pasikartodavo kasdien. 1930 m. rugpjūčio mėnesį visos jos turimos stigmos pasidarė neregimos, bet jų skausmas padidėjo. Stigmatizuotosios kentėjimų metu stigmų oda įgaudavo violetinę spalvą, o iš tų vietų sunkdavosi serumas.

1929 m. balandžio 13-ąją, prie jos esant penkiems liudininkams, ji paklausė apsireiškusį Jėzų, ar dar ilgai truks jos kentėjimai. Viešpats Jėzus jai atsakė: „Septynerius metus". Tada ji atskaičiavo ant pirštų, kokio amžiaus ji tada būsianti. Taip ji sužinojo, kad ji mirsianti, būdama trisdešimt trejų metų. Tada jai buvo 26-eri. Pridėjusi septynerius metusi, ji gavo 33. Ji mirė 1936 m. gegužės 11-ąją, būdama 33 metų.

Stigmos ir ekstazės nėra asmens šventumo požymis, o tik Dievo dovana parodyti pasauliui žmonijos atpirkimo kainą ir būdą. Mažosios Rožės skaistus ir nekaltas gyvenimas yra jos šventumo požymis. Ji karštai mylėjo Dievą ir dangiškąją Motiną. Visas jos gyvenimas buvo kantrus aukos kentėjimas. Tuos savo herojiškus kentėjimus ji

jungė su Kristaus kentėjimais, aukodama juos Bažnyčios gerovei ir sielų išganymui. Žmonės prašydavo ją maldų. Per ją ir jos kentėjimus iš Dievo daugis gavo labai ypatingų malonių. Ir po jos mirties žmonės nenustojo prašę ją užtarimo pas Dievą. Jos užtarimu yra užregistruota išgijimų ir atsivertimų.

Mariamantė

Kurį laiką šv. Motina Marija kalbėjo vidiniu įkvėpimu jaunai motinai, gyvenančiai Jungtinėse Amerikos Valstijose į vakarus nuo Čikagos (Il). Neskelbiamas nei jos vardas, nei pavardė, nei jos gyvenamoji vieta. Ji vartoja slapyvardį „Mariamantė". Štai keletas jos pareiškimų.

Pirmiausia šv. Marija paaiškino Mariamantei, kaip ji apsireiškianti jai. Ji sakė: „Aš kalbu tau tiesiogiai tavo sielon. Tai nėra įprastinis būdas. Nors Dievas yra man davęs šią galią, retai ją naudojau. Anksčiau, pamaldesniais šimtmečiais, nebūdavo reikalo ją naudoti, kai Bažnyčia buvo gerbiama. Liūdna, kad dabar taip nebėra. Dėl to kitokiu būdu turiu kalbėti savo vaikams".

Kita proga šv. Motina paaiškino, kodėl dangaus Karalienė verkia, kai apsireiškia, arba verkia jos statula bei paveikslas. 1987 m. vasario 22-ąją, pvz., ji kalbėjo: „Dievas yra davęs man galią atversti labiausiai užkietėjusius nusidėjėlius. Iš tikrųjų visados per šimtmečius turėjau tą galią. Bet ypač dabar yra būtina panaudoti ypatingas priemones, kad pasiekčiau labiausiai nuodėmėse užkietėjusius savo vaikus. Norėčiau įtikinti visus savo kunigus grįžti prie rožinio. Daugis yra užkietėję nuodėmėje. Tai ypač skaudina mane. Jie yra pamiršę, kaip melstis. Savo motiniška širdimi maldauju juos grįžti prie maldos, kuri išganys juos. Pažvelk į mano ašaras. Verkiu dėl jų sielų, kurios kadaise (Krikštu) buvo be jokios dėmės ir skaisčios, o dabar nuodėmių subjaurotos. Nekaltumas, nuolankumas, paklusnumas, ne-

prisirišimas prie žemiško turto, malda ir atgailojimas grąžins juos mano Sūnui, kuris labai myli juos".

1987 m. kovo 7-ąją šv. Motina kalbėjo Mariamantei: „Kaip žinai, Šėtonas taiko į šeimą ir kunigystę, nes tie yra švenčiausi pašaukimai, iš kurių daugiausia mano vaikų ateina dangun pas mane. Mano vaikučiai, man liūdna, kad dabar daug vaikų net negimsta šeimose, bet padaromi našlaičiais net prieš jų gimimą jų tėvų pasirinkimu, kurie jų nenori. Tai labai skaudina mano širdį. Mylėkite savo vaikus ir duokite jiems ramią aplinką, kurios jie yra verti".

Rytojaus dieną, 1987 m. kovo 8-ąją, Viešpats Jėzus kalbėjo Mariamantei: „Tie, kurie sudrasko kūdikių kūnus, nužudydami juos negimusius, turi atgailoti. Jie labai sunkiai nusikalsta. Jie turi atgailauti, kad atsilygintų už savo nuodėmę. Štai skausmas, kurio priežastis yra šių laikų visuomenės iškrypimas, ypač vaikai yra aukos viso to..., kai jiems neduodami broliukai bei sesytės. Tėvai ... kenčia vienatvę, kūdikiškos meilės stoką. Paneigę žmogišką gyvybę dėl užgaidingų ir nepagrįstų šiandieninio žmogaus pasiteisinimų. Tai Dievo įsakymų šiurkštus pažeidimas".

Estela Ruiz

Estela Ruiz (Ru-ys), žmona ir septynių vaikų motina, gyvena Phoenix (Finiks) mieste, Arizonos sostinėje. Ji visą laiką abejojo šv. Motinos apsireiškimais ir apreiškimais bei pranešimais. Dėl to ji visai nekreipė dėmesio į tokius privačius apreiškimus. Tuo tarpu jos vyras priėmė dangiškosios Motinos apsireiškimus ir 1988 m. rugsėjo mėnesį lankėsi Medjugorjėje, kur praleido kelias dienas. Vyrui išvykus į Medjugorję, Estela, suaugus vaikams, galvojo pradėti kokią nors naują karjerą. Praeidama pro savo vyro pieštą Švč. Marijos Guadalupietės paveikslą, esantį jų namuose, išgirdo malonų moters balsą: „Labas rytas, dukra". Ji pamanė, kad pradėjo girdėti nesamus dalykus.

Po dviejų dienų pasikartojo tas pats. Ji pagalvojo: gal iš tikrųjų kas nors kalba. Grįžus jos vyrui iš Medjugorjės, ji tuojau pastebėjo, kad jos 30 metų vyras atrodė kitoks. Jis buvo pasikeitęs. Estela suprato, kad šv. Motina buvo bekeičianti ir ją.

Po trijų mėnesių, 1988 m. gruodžio mėnesį, šv. Motina Marija pradėjo apsireikšti Estelai. Pirmo apsireiškimo metu šv. Motina kalbėjo jai: „Atvykau prašyti tave, kad būtum mano pasiuntinė, ir noriu žinoti, ar sutinki? Pagelbėsiu tau, ir tavo vaikai labai pasikeis. Prireiks laiko, kol paruošiu šeimą. Duosiu šeimai daug pamokymų". Nuo to meto toji šeima atsivertė ir labai pasikeitė. Sūnus, kuris buvo narkomanas, visiškai pasveiko ir tapo stiprus Viešpaties Jėzaus liudininkas.

Apsireikšdama šv. Motina reikalavo maldų, atsivertimo ir pasninkavimo. Ji kalbėjo: „Tuos, kurie išgirdo mano kvietimą, kviečiu pasišvęsti mano darbui. Rimtai pradėkite maldos gyvenimą, ir tegul niekas nesulaiko jūsų nuo to įsipareigojimo. Prašau (Šiaurės, Vidurio ir Pietų) Amerikas pasninko kaip meilės aukos. Tuojau pradėkite pasninkauti. Man reikalingas maldos ir aukos tavo įsipareigojimas... Nustok rūpintis tik savimi ir pyktis su kitais. Nebėra laiko taip elgtis. Jei dar neišmokai mylėti tų, kurie yra aplink tave, kaip gali laukti, kad pasaulis pamiltų tai, apie ką kalbu... Prašau tave pasninkauti kas savaitę dvi dienas už pasaulio taiką".

Kitą sykį šv. Marija apsireiškė jai to paties miesto Nekalčiausiosios Širdies šventovėje. Po to Estela kalbėjo esantiems šventovėje, kad ji paklaususi Apsireiškusiąją, kas ji esanti, ką darė ir kas siuntė ją? Ji atsakė: „Esu Marijos nekalčiausioji Širdis. Ji yra mano karalystė. Šis yra mano karalystės laikas. Esu čia, kad grąžinčiau savo vaikus savo Sūnui. Tasai, kuris siuntė mane, yra mūsų Dievas Tėvas". Tada Estela paklausė ją, kas buvo Apsireiškusioji? Ji atsakė: „Esu nekalčiausioji Marijos Širdis. Esu ta pati, kuri apsireiškė visur pasaulyje... Pasidairyk aplink save šioje šventovėje ir pamatysi visų statulų skirtingas išvaizdas, kokiose apsireiškiau".

Šventovėje ji pastebėjo šv. Marijos Skausmų, šv. Marijos Guadalupietės ir Fatimos šv. Marijos statulas. Ir po to Apsireiškusioji tęsė: „Taip, esu Dievo Motina, kuri apsireiškiau įvairiose vietovėse. Atvykau šiandien, šiuo metu, kaip Marijos nekalčiausioji Širdis. Atvykau kviesti savo vaikus grįžti prie Dievo".

1991 m. kovo 2-ąją šv. Motina kalbėjo Estelai: „Prašau tave melstis už taiką pasaulyje. Turi suprasti, kad taika negaunama mūšio laimėjimu, bet žmonių širdžių ir gyvenimo pasikeitimu... Žmonės turi suprasti, kad, jeigu širdys nepasikeis, nusiaubimas ir griovimas vieni kitų vyks visame pasaulyje".

Estela Ruiz yra ta pati regėtoja, kuri dalyvavo Taikos Karalienės skrydyje Rusijon. To skrydžio metu dažnai ji turėjo regėjimus ir gavo pareiškimus apie Rusiją.

Phoenixo vyskupijos ordinaras vysk. Tomas O'Brien (Obraien) sudarė komisiją įvykiams ištirti. Susipažinęs su komisijos rezultatais, vyskupas ordinaras pareiškė: „Mūsų sprendimu, tikinčiųjų pamaldumas nedaro jokios žalos nei Bažnyčiai, nei institucijai, nei tikintiesiems".

Kun. Jokūbas Bruse

Kun. Jokūbas Bruse, gyvenąs Virginijoje, prie pat Jungtinių Amerikos Valstijų sostinės Vašingtono, yra trečias kunigas, kuris turi Viešpaties stigmas, penkias Kristaus žaizdas. Kiti du yra italai – tėvas Pijus ir tėvas Ginas.

Nuo 1991 m. Kalėdų verkia, kraujuoja ir keičia spalvas kun. Jokūbo akivaizdoje esančios šv. Motinos Marijos statulos. Šv. Elzbietos Onos Seton parapijos klebonijoje esanti Dievo Motinos statula verkė krauju. Fatimos šv. Marijos statula verkė ašaromis. Pirmoji statula, kuri verkė, buvo šv. Motinos Malonių statula, kuri priklauso kun. Jokūbo Bruse šeimai. Kitos dvi 90 cm aukščio Medjugorjės šv. Motinos statulos, išdrožtos netoli gyvenančio menininko, buvo at-

neštos kun. Jokūbui, kad jis jas pašventintų. Viena jų buvo pašventinta 1992 m. balandžio mėnesį. Ji verkė tris valandas Šv. Elzbietos Onos parapijos šventovėje, kurioje tuo metu buvo keli šimtai žmonių. Toji statula buvo pasiųsta lankyti rytines Jungtinių Amerikos Valstijų parapijas.

Antrąją Medjugorjės šv. Motinos statulą kun. Jokūbas pašventino 1992 m. gegužės mėnesį. Ir ji verkė. Ši statula lanko vakarines parapijas Jungtinėse Amerikos Valstijose. Tos abi statulos yra daugelio atsivertimų priežastis: pamatę verkiančias Dievo Motinos statulas, daugis grįžo tikėjiman, o kai kurie ligoniai pasveiko.

Kun. Jokūbas jaučia, kad stigmos, atsivertimai, išgijimai ir statulų verkimas yra tikri, autentiški. Rodydamas į Nukryžiuotąjį, jis pasakė: „Kristus yra tikras šių reiškinių Veikėjas. Kristus ruošia mus Dievo karalystei". Žinoma, visados tai buvo jo Bažnyčios užduotis. „Bet galbūt dabar Kristus ruošia mus skubiau. 'Būkite pasiruošę' jis dabar šaukia balsiai. Tai yra, lyg Kristus sakytų: 'pabuskite dvasiškai savo sieloje'. Aš tikiu, kad yra statoma kažkas didelio", – kalbėjo kun. Jokūbas.

Kun. Jokūbas sako, kad „per trumpą laiką, paveikti iki sielos gelmių, atsivertė tūkstančiai žmonių, o to negalima buvo padaryti per visą gyvenimą. Greta atsivertimų įvyko daug išgijimų. Pranešama, kad daugis pasveiko nuo vėžio ir kitų ligų. Bet svarbiausias dalykas yra daugelio jų gyvenimo pasikeitimas, jų vidinis atsivertimas".

Šie mistiniai reiškiniai, susiję su kun. Jokūbu Bruse, yra bažnytinio tyrimo procese.

Apsireiškimai Čikagos priemiestyje

Juozapas Reinholt, buvęs geležinkelietis, 1980 m. rugsėjo 19-ąją staiga apako. Praleidus penkias dienas ligoninėje, gydytojai nepagelbėjo. 1987 m. Juozapas nuvyko į Medjugorję. Ten jis sutiko Vicką. Ji pasimeldė už jį, o jis pažadėjo jai pašvęsti likusį savo gyvenimą

maldai ir darbui, pagelbėdamas sergantiems nepagydomomis ligomis, jeigu tik atgausiąs regėjimą.

Šv. Marijos apsireiškimai

Grįžęs namo, per dešimt dienų Juozapas meldėsi prie šv. Marijos statulos, nors jos jis negalėjo matyti. Pamažu jis pradėjo regėti ją: pradžioje lyg šešėlį, o netrukus visą jos siluetą. Pagaliau jis įsižiūrėjo, kad statula verkė. Ji verkė tris dienas ir tris naktis. Gydytojai diagnozavo, kad ir dabar oficialiai Juozapas yra aklas, bet jis mato ir gali vairuoti automobilį.

1989 m. balandžio mėnesį jis vėl nuvyko į Medjugorję, kad padėkotų šv. Motinai už regėjimo dovaną. Pusketvirtos valandos jis kalbėjosi su Vicka kroatiškai. Jie suprato vienas kitą, nors Juozapas nemokėjo kroatų kalbos. Ji pasakė jam, kad Viešpats pašaukęs jį ypatingai užduočiai. Drauge su Vicka du kartus jis regėjo šv. Motiną. Tai buvo pirmasis ir antrasis kartas regėti ją.

* * *

Čikagos arkivyskupijos vyresnybė oficialiai pareiškė, kad „nėra įrodymo, jog kapinėse vyksta ypatingi bei antgamtiški reiškiniai". Betgi arkivyskupija leidžia žmonėms rinktis prie to kryžiaus ir melstis.

Vicka liepė Juozapui, grįžus namo, surasti aukštesnį negu puspenkto metro aukščio krucifiksą (kryžių su Kristaus kūnu), esantį tarp dviejų medžių. Vieno tų medžių liemuo esąs trišakis. Dėl to vėliau žmonės pavadino jį Švč. Trejybės medžiu. Radęs jį, jis turįs eiti ten melstis. Ilgai ir stropiai ieškojęs, jis surado jį Dangaus Karalienės kapinėse, Čikagos priemiestyje, karių sekcijoje. Nuo to meto kasdien jis ėjo ten privačiai maldai ir Kristaus kančios apmąstymui. 1991 m. lapkričio 27-ąją ir dar bent porą sykių jis matė, kad kraujavo ant kryžiaus esantis Nukryžiuotasis.

Per ištisus metus kasdien Juozapas vyko privačiai melstis prie kryžiaus. 1990 m. rugpjūčio 15 d., šv. Marijos Ėmimo į dangų šventėje, kai jis jau buvo 83 metų, šv. Motina Marija apsireiškė jam. Tų pačių metų lapkričio 1-ąją, ji vėl apsireiškė jam, palydėta šv. Mykolo arkangelo ir kitų trijų angelų. Iš anksto ji pasakydavo jam, kada ji apsireikšianti prie kryžiaus, o dažnai ji pažadindavo jį naktį, kad melstųsi.

Tik 1991 m. liepos mėnesį, klausydama žinių, visuomenė sužinojo apie tuos reiškinius. Tūkstančiai žmonių ėmė rinktis kalbėti rožinio prie kryžiaus drauge su Juozapu. 1991 m. rugpjūčio 15 d. susirinko apie dešimt tūkstančių žmonių.

Pradėjus rinktis žmonių minioms, Čikagos arkivyskupijos vadovybė perkėlė tą kryžių į kitą kapinių vietą, kur buvo daug tuščios vietos žmonėms susirinkti ir automobiliams pastatyti, kad žmonės nemindžiotų karių kapų.

Kasdien tarp 9 ir 10 val. bent pora šimtų žmonių atvyksta prie kryžiaus pasimelsti drauge su Juozapu. Visi drauge sukalba rožinio dalį bei kitas maldas, dažnai prideda septynerius poterius ir 'Tikiu' maldą. Baigus maldas, Juozapas dažnai kalbasi su apsireiškusia šv. Marija. Pasibaigus apsireiškimui, jis pasako žmonėms, kaip buvo apsirengusi šv. Motina ir ką ji pasakiusi.

Kartais drauge su dangaus Karaliene apsireiškia ir Viešpats Jėzus. Jis palaimina žmones, susirinkusius melstis prie kryžiaus. 1992 m. šv. Motina pasakė: „Specialiai aš parinkau šį kryžių, kad vesčiau jus visus prie jo, kad daugis atsiverstų ir kiekvieną mėnesį eitų išpažinties... Kryžius čia yra gailestingumo ženklas" (n. 68 ir kt.).

Net žiemą, kai labai šalta, Juozapas atvyksta ir bent valandą praleidžia kapinėse, vilkėdamas tik lengvu švarkeliu, be kepurės ir be pirštinių, ir jam nešalta.

Po maldų ir regėjimų kapinėse Juozapas lanko ligonius namuose ir ligoninėse. Jis tai praktikavo dar ir 1994 m. rudenį.

Dangaus Karalienės pranešimai

Dangiškosios Motinos pranešimai bei pareiškimai yra tokie pat, kaip ir kitur. Ji prašo daug melstis, atgailauti, atsiversti, rūpintis ne tik savo, bet ir kitų sielos išganymu ir pasaulio taika. Šis skyrelis parašytas citatomis, kad skaitytojas nepalaikytų šv. Motinos minčių knygos autoriaus sugalvotomis.

M a l d a, šv. Motinos Marijos mokymu, yra pirmoji kiekvieno žmogaus pareiga. Kiekvieną ji prašo melstis, nes jai esanti reikalinga tokia pagalba, kad ji galėtų išmelsti iš Dievo reikalingų malonių. Kartais verkdama ji prašo žmones maldų. Ji sakė, pvz., 1992 m. balandžio 9-ąją: „Malda yra būtina, kad žmonės melstųsi už šių dienų pasaulį... Nesimelskite tik lūpomis. Šis gavėnios metas yra ypatingoms malonėms gauti... Visados laikykite rožinį savo akivaizdoje, nes Šėtonas siaučia tarp jūsų. Sekite mano nurodymais ir gyvenkite pagal juos. Mokykite savo vaikus kalbėti rožinį. Nuolat melskitės už mirusiuosius ir netikinčiųjų atsivertimą. Kasdien melskitės už juos ir praktikuokite įvairius apsimarinimus. Pasiruoškite dideliam persekiojimui ir naujoms aukoms... Pagelbėsiu tiems, kurie žengia pirmą žingsnį prie Dievo. Visados būsiu jūsų Motina, taikos Karalienė", – kalbėjo šv. Motina, neramumams vykstant buvusioje Jugoslavijoje.

„Melskitės už kunigus, vyskupus ir kardinolus", – daug kartų kalbėjo kunigų Motina. Ji prašė melstis kasdien už popiežių ir kunigus, ypač už tuos, kurie nebepaiso savo pašaukimo. „Aš meldžiuosi už juos visus, – kalbėjo šv. Motina. – Vesiu juos į tobulą šventumą. Nepamirškite melstis iš širdies čia, prie kryžiaus. Melskitės mano ypatingomis intencijomis ir už pasaulio taiką".

Šv. Marija prašo visus kasdien sukalbėti tris rožinius, septynerius poterius ir 'Tikiu' maldą. Ji sako, kad vienas iš širdies ir atidžiai sukalbėtas rožinis teikia daugiau malonių, negu trys mechaniškai, neatidžiai sukalbėti rožiniai. Daugis visai nepaiso rožinio maldos. Ji

kreipėsi į kunigus: „Mano kunigai, kalbėkite rožinį. Skirkite laiko rožiniui".

„Raginu išgyventi šv. Mišias, – kalbėjo šv. Motina 1992 m. balandžio 5-ąją. – Daugis iš jūsų patiria šv. Mišių grožį. Bet yra daug tokių, kurie nenoromis vyksta (į šv. Mišias). Klausykite, mieli vaikučiai. Parinkau jus, nes šventose Mišiose Jėzus teikia jums savo malones. Sąmoningai išgyvenkite šventąsias Mišias. Tegul kiekvienas su džiaugsmu vyksta į šv. Mišias, kad jis (Kristus) visados piltų gausias dovanas į jūsų širdis. Kviečiu jus nuolankiai išgyventi visus mano pareiškimus".

1992 m. šv. Juozapo šventėje šv. Marija kalbėjo regėtojui Juozapui apie vėles skaistykloje: „Vėlės skaistykloje yra neapsakomai vienišos. Jos gali regėti jus žemėje tik tada, kai meldžiatės už jas. Jūs turite melstis už jas, nes jos baisiai kenčia. Jos pačios negali melstis už save. Jos yra bejėgės. Iš jūsų jos tikisi maldų, kad būtų išlaisvintos iš savo kentėjimų. Pagelbėkite joms. Prašau jus maldų".

Ypač šv. Motina prašo mus atsiversti ir melstis už nusidėjėlių ir netikinčiųjų atsivertimą. 1992 m. vasario 12-ąją, pvz., daug kartų ji kartojo 'atsivertimo' žodį: „Aš prašau visiško atsivertimo. Aš vėl sakau: reikalingas visiškas atsivertimas. Atgailaukite ir jūs gausite daug malonių. Darykite tai, kol dar nevėlu. Šėtonas daro viską..., kad pražudytų jus. Kad galėtumėte vykti dangun, jūs turite atsiversti, atgailauti, pasninkauti ir kas mėnesį eiti išpažinties. Melskitės iš širdies".

„Gavėnios metu atsisakykite visų jausmų išliejimų ir nesantūrių troškimų. Venkite televizijos, ypač blogų programų, perdėto sporto, nesaikingo džiaugsmo valgyti ir gerti... Iš savo širdžių šalinkite neapykantą, pyktį, išankstinį kitų teisimą. Melskitės už savo priešus... Užsidėkite truputį daugiau atgailos" (n. 97,96).

Šv. Motina Marija prašo visus savo vaikus, visus žmones, gyventi pagal jos duotus pranešimus bei pamokymus ir skleisti juos.

1992 m. vasario 16-ąją, pvz., ji kalbėjo: „Maldauju jus visus klausytis mano pranešimų. Jie yra labai svarbūs jums visiems. Jei jūs klausysitės mano reikalavimų, turėsite ramybę žemėje. Jeigu to nedarysite, ištiks daug bausmių. Esu jūsų Motina ir visados būsiu jūsų Motina... Prašau klausytis mano pranešimų ir gyventi pagal juos. Skaitykite (šventraštinę) Apreiškimo knygą, jeigu nesate jos skaitę" (n. 89).

Šv. Motina labai aštriai pasisako prieš nepadorumą ir nepadorias madas: „Daug madų bus įvesta. Prašau jus padoriai rengtis. Kūno nuodėmės nuves pragaran daugumą sielų. Tik pagalvokite apie jį. Gyvenkite, kaip mokau, ir taip daug sielų bus išganyta" (n. 84).

„Viešpačiui nepatinka daug santuokų, kai jos nėra Dievo palaimintos. Melskitės už (jų) atsivertimą... Šėtonas daro viską, kad sunaikintų jus. Dėl to prašau jus melstis labiau atsidėjus" (n. 81).

Dangiškoji Motina stipriausiai pasisako prieš negimusių kūdikių žudymą: „Dabar klausykitės manęs visi, kurie žudote negimusius kūdikius, nes aš nusakau jūsų ateitį. Jeigu jūs nesiliausite tai darę, iš savo Dievo jūs sulauksite baisios bausmės. Negimusių kūdikių žudymas tikrai yra žmogžudystė. Žmonės žudo šių dienų šventus nekaltuosius (kaip kadaise Betliejuje). Labai seniai Dievas Tėvas paskelbė šį įsakymą: 'Nežudyk'. Kodėl savo Žemėje žmonės siekia įniršio iš Dievo Tėvo ir mano Sūnaus? Dabar sakau jums, kodėl žmonės netiki manimi, kada perspėju juos. Taip yra todėl, kad žmonės sumenkėjo, tapo blogesni, negu Sodomos ir Gomoros nuodėmių žmonės... Klausykitės ir kreipkite dėmesio į mano perspėjimus. Juk aš esu jūsų Motina" (n. 102).

Toliau dangiškoji Motina nurodė, kaip išvengti minėtų Šėtono įkvėptų veiksmų. Ji sakė: „Iš jūsų trokštu aukojimųsi, kad pagelbėčiau jums nuvyti Šėtoną nuo savęs. Vėl kreipiuosi į jus: neškite aukas Dievui ypač didele pagarba. Jūs turite suprasti, kad Šėtonas egzis-

tuoja. Jis viską naikina, kas tik pasimaišo jo veikloje... Jis įkvepia blogus darbus ir žmogžudystes. Pasninku ir malda jūs turite stiprėti prieš tokius įkvėpimus. Silpnėdamas jis (Šėtonas) dabar yra agresyvesnis. Tad dažniau kalbėkite rožinį negu anksčiau. Padėkite man, ir aš melsiu savo Sūnų Jėzų, kad per mane Dievas vestų jus į dvasinio gyvenimo gilumas" (n. 115).

Šv. Motina liepia neapleisti maldos, ir Šėtonas negalės kenkti jums. „Rožiniai, kuriuos laikote savo rankose, ir maldos, kurias jūs kalbate, nugalės Šėtoną" (n. 59). „Pradėkite melstis prie krucifikso" (n. 56). „Pasninkas ir maldos yra geriausios priemonės nuvaryti velnią" (n. 118).

„Jeigu žmonės pasikeis ir atgailaus, Dievas gali išgelbėti pasaulį. Jeigu ne, Dievas baus pasaulį kaip niekados anksčiau... Kada jūs (nuodėme) nutolstate nuo Dievo, jūs negalite gauti malonių, nes jūs nesiekiate jų tvirtu tikėjimu" (n. 106).

„Šeimos išsiskyrusios. Jose nebėra vienybės. Melskitės į savo angelus sargus. Visados jie yra šalia jūsų. Prašykite juos vadovavimo ir apsaugos nuo blogųjų dvasių, kurios supa jus" (n. 116).

Šv. Mykolas arkangelas pasigenda savo maldos, kuri būdavo kalbama po kiekvienų skaitytinių Mišių. Dabar tik kai kur ji kalbama tikinčiųjų maldai arba rožiniui užbaigti. Ji yra labai galinga prieš Šėtoną.

Apsireiškimai Meksikoje

Greta aprašytų apsireiškimų Šiaurės Amerikoje, Venesueloje ir Argentinoje, nemažai jų įvyko ir kituose ispaniškai kalbančiuose kraštuose. Plačiau aprašius šv. Motinos apsireiškimus Meksikoje, dar keli bus paminėti bent trumpai, kurie atrodo autentiški ir yra toleruojami.

Pats pirmasis ir svarbiausias Švč. Mergelės Marijos apsireiškimas Amerikos žemyne įvyko prie Tepejako neaukšto kalno, penki kilometrai nuo Meksikos sostinės, kurioje dabar yra virš dvidešimt milijonų gyventojų. Visame krašte 1992 m. buvo 92,3 mln. gyventojų. 97 proc. Meksikos gyventojų yra katalikai, nors įvairūs sektantai ten labai uoliai dirba.

Šv. Marijos apsireiškimai

Pirmą kartą šv. Motina apsireiškė Amerikoje 1531 m. 55 metų vedusiam vyrui, vardu Jonas Diego, pamaldžiam actekų indėnui. Jis ir jo žmona Marija Lucija buvo pakrikštyti 1524 m. Ankstų šeštadienio rytą, gruodžio 9-ąją, Jonas Diego skubėjo į Šv. Jokūbo šventovę šv. Mišioms, kurios šeštadienio rytais būdavo atnašaujamos šv. Marijos nekalto prasidėjimo garbei. Jis turėjo eiti apie dešimt kilometrų. Staiga prie Tepejako kalno Jonas išvydo gražią vaivorykštę, iš kurios sklido dangiška muzika ir angelų giesmė, kurios jį pradžiugino. Staiga jis išvydo gražią Moterį, kuri užkalbino jį: „Mano sūnau, kurį labai myliu, kur eini?" – „Į Mišias, miela Ponia", – atsakė jis. Apsireiškusioji tęsė: „Esu Mergelė Marija, Motina tikrojo Dievo, kuris yra gyvybės Davėjas, dangaus ir žemės Viešpats. Noriu, kad čia būtų pastatyta šventovė. Joje patirsite mano švelnų gailestingumą, atlaidumą, pasigailėjimą tu ir visi tie, kurie maldaus mane apgynimo, šauksis manęs savo darbuose ir sunkumuose. Eik į Meksiko miestą, į vyskupo rūmus, ir perduok jam mano reikalavimus".

Jonas tuojau nuėjo pas vysk. J. Zumarragą, kuris maloniai priėmė jį. Bet kaip ir dabar tokiais atvejais vyskupai daro, vysk. J. Zumarraga nematė nieko antgamtiško. Tą vakarą šv. Marija vėl apsireiškė namo einančiam Jonui. Ji paragino jį vėl aplankyti vyskupą.

Sekmadienį, gruodžio 10-ąją, tuojau po šv. Mišių, Jonas vėl nuėjo pas vyskupą, kuris šį kartą susidomėjo įvykiu. „Jeigu Marija iš tikrųjų tau apsireiškė, tegul ji duoda kokį nors ženklą. Stebuklai yra tiesos įrodymas", – kalbėjo vyskupas ir pasiuntė jį namo.

Pirmadienį, gruodžio 11-ąją, Jonas Diego slaugė savo sergantį dėdę Joną Bernardą. Tad jis negalėjo eiti prie Tepejako kalno. Gruodžio 12-ąją jo dėdė buvo marinamas. Jonas Diego bėgo pakviesti kunigą kitu keliu, kad nesutiktų dangiškosios Viešnios, gėdydamasis, jog neįtikinęs vyskupo. Bet vis vien šv. Motina sutiko ir nuramino jį ir pasakė, kad jo dėdė visiškai sveikas ir nesą reikalo kviesti kunigo. Vadinasi, jis pasveiko jos tarpininkavimu.

Vyskupui reikalaujant ženklo, apsireiškusioji Marija liepė Jonui įkopti į Tepejako kalną ir ten priskinti žydinčių rožių vyskupui, nors nebuvo rožių žydėjimo metas. Jis priskynė jų, o pati šv. Motina sudėjo jas po jo apsiaustu ir liepė praskleisti jį tik vyskupo akivaizdoje.

Sutiktas vyskupas tuojau pareikalavo ženklo. Jonui praskleidus savo apsiaustą, vadinamąją tilmą, neapsakomo grožio rožės pabiro prie vyskupo kojų. Karšta malda vyskupas puolė ant kelių. Klūpodamas pastebėjo nuostabių spalvų Dievo Motinos paveikslą ant Jono Diego tilmos ir įtikėjo dangiškosios Motinos apsireiškimais. Nors tada dar nebuvo meksikiečių tautos, ispanų ir indėnų mišinio, Apsireiškusios veidas buvo būsimos tautos meksikietiškas veidas.

Netrukus šv. Motinos Marijos apsireiškimo vietoje vyskupas pastatydino šventovę, būsimą baziliką, o prie jos ištryškęs šaltinis visados teikia vandens. Tą šv. Motinos Marijos apsireiškimo vietą indėnai pavadino Guadalupe, tai yra „Ji, kuri numetė žaltį".

Aprobavus apsireiškimus

Paveikslas (90x180 cm) nėra žemiškos kilmės. Tilma labai prastos sudėvėtos medžiagos. O paties paveikslo savo prakilnumu negalima sulyginti su meniškiausiu šedevru, kai Žemėje nėra kito tokio prakilnaus paveikslo. Ir tasai pigiausios kaktusinės medžiagos sudėvėtas drabužis išsilaikė iki šių dienų, kai iš tikrųjų tokio augalo medžiaga paprastai sutrūnija per septynerius metus. O šis tokios sudėvėtos medžiagos paveikslas pusantro šimto metų buvo čiupinėtas ir bučiuotas šimtų tūkstančių tikinčiųjų, liestas rožiniais, medalikėliais, žiedais... Tik po pusantro šimto metų jis buvo įdėtas į gryno aukso rėmus po stiklu ir pakabintas virš didžiojo altoriaus, o naujoje bazilikoje jis yra įstatytas į sieną.

1666 m. Meksikoje Bažnyčia sudarė septynių žymiausių menininkų komisiją paveikslui ištirti. Prisiekę menininkai vienbalsiai pripažino, kad tai esąs dieviškos kilmės paveikslas. Oficialiame pareiškime jie įrašė: „Jame neradome nė mažiausios dalelės, kuri nebūtų paslaptinga ir stebuklinga. Tik Dievas galėjo sukurti tokį didingą paveikslą... Mes tvirtiname, kad paveikslas yra antgamtinės kilmės".

Ir vėlesni tyrinėtojai padarė tą pačią išvadą: „Tik Dievas galėjo padaryti tokį stebuklingą darbą". Nuo 1531 m. praėjus tiek daug šimtmečių, paveikslas atrodo lyg dabar pieštas. Be to, tyrinėtojai rado, kad šv. Marijos Guadalupietės akyje esąs fotografinis Jono Diego paveikslas.

Nuo 1660 m. dvylika popiežių dekretais patvirtino Guadalupės šv. Marijos stebuklingo paveikslo autentiškumą. Antai 1754 m. gegužės 25-ąją, lygiai šimtas metų prieš Nekalto prasidėjimo dogmos paskelbimą (ji buvo paskelbta 1854 m. gruodžio 8-ąją), pop. Benediktas XIV pavadino ją Guadalupės nekaltąja Mergele Marija". Toliau tame pačiame dekrete jis rašė: „Mes skelbiame, pareiškiame ir įsakome, kad Dievo Motina, vadinama Karaliene Guadalupiete, kuri gerbta ir kurios šauktasi, būtų laikoma Meksikos Globėja ir Gynė-

ja... Apaštališku autoritetu mes suteikiame ir įsakome, kad gruodžio dvyliktoji Guadalupės Švenčiausiosios Mergelės Marijos garbei amžinai būtų švenčiama pirmojo laipsnio privaloma šventė su pirmos eilės oktava".

Pop. Leono XIII pavedimu, 1895 m. Guadalupės šv. Marijos stebuklingas paveikslas buvo vainikuotas aukso vainiku. 1945 m. gruodžio 12-ąją, pasiuntęs kardinolą į Meksiko miesto Guadalupės priemiestį, pop. Pijus XII kalbėjo per radiją visos Amerikos žemyno tikintiesiems: „Ant vargšo Jono Diego apsiausto nežemiškais teptukais buvo nupieštas malonus paveikslas... Sveika Guadalupės Mergele, Amerikos Imperatore ir Meksikos Karaliene, vėl dedame vainiką ant tavo galvos (atsiųstojo kardinolo rankomis). Savo galinga globa visados užlaikyk mūsų švento tikėjimo nekaltumą ir vientisumą Meksikoje ir visame Amerikos žemyne".

Šv. Marijos Guadalupietės paveikslas naujoje bazilikoje

Guadalupės Švč. Mergelė Marija yra ta pati nekaltai pradėtoji, kurios iškilmė yra švenčiama ne tik gruodžio aštuntąją, bet ir gruodžio dvyliktąją.

Švč. Mergelei Marijai apsireiškus Tepejake, tik per ketverius metus dvylika kunigų, dvylika Meksikos apaštalų, apkrikštijo keletą milijonų vietinių indėnų. Po to ėjo jungtuvės ir kitų sakramentų šventimas. Tai buvo aiškus Guadalupės šv. Motinos nuopelnas atvesti į Katalikų Bažnyčią devyniasdešimt devynis procentus indėnų ir per šimtmečius pagelbėti jiems išlikti ištikimais Bažnyčios nariais, nors jie niekados pilnai nepažino Kristaus mokslo pagrindinių tiesų, o protestantai ir įvairūs sektantai deda visas pastangas atitraukti juos nuo tikrojo tikėjimo. 1926–1927 m. visoje Meksikoje vyko ypač žiaurus katalikų persekiojimas. Tūkstančiai katalikų buvo nukankinti, bet tai neatitraukė žmonių nuo tikėjimo. Persekiotojai net neišdrįso sugriauti Guadalupės Šv. Motinos bazilikos.

1990 m. gegužės mėnesį lankydamasis Meksikoje, pop. Jonas Paulius II paskelbė palaimintaisiais Joną Diego, Meksikoje tikėjimo persekiojimo didvyrį jėzuitą Mykolą Pro ir kitus tris meksikiečius. Švenčiant penkių šimtų metų sukaktį nuo pirmos Kristoferio Kolumbo kelionės Amerikon, 1992 m. spalio mėnesį Meksikoje pop. Jonas Paulius II paskelbė dvidešimt penkis kankinius palaimintaisiais. Pal. Jono Diego šventė gruodžio 9-ąją, o pal. Mykolo Pro – lapkričio 23-iąją.

Guadalupės Švč. Mergelės Marijos šventės proga gruodžio 12-ąją ir per visą oktavą bazilikoje apsilanko dešimtys tūkstančių maldininkų iš arti ir toli. Jie keliauja traukiniais, autobusais, asilais, pėsčiomis, o paskutinį kilometrą daugelis eina keliais arba keturiomis. Ir kitomis dienomis Guadalupės Šv. Marijos bazilikoje pilna maldininkų. Jie meldžiasi, atgailauja, dėkoja už gautas malones ir šv. Motinos užtarimu meldžia Dievą palaimos ir naujų malonių sau ir kitiems.

***

Ir pastaraisiais laikais Meksikoje yra įvykę šv. Motinos apsireiškimų keliose Meksikos vietovėse. Jie nėra ištirti ir apie juos nieko arba labai mažai galima pasakyti.

Apsireiškimai Nikaragvoje

Nikaragva yra Centrinėje Amerikoje tarp Didžiojo vandenyno ir Karibų jūros. Jos plotas – 118 453 kv. km. 1992 m. joje buvo 3 838 000 gyventojų, iš jų 88 procentai katalikų. Daugis jų visai nepraktikuoja to tikėjimo. Buvusi Ispanijos kolonija yra nepriklausoma nuo 1838 m. Šalyje yra viena arkivyskupija, penkios vyskupijos ir vikariatas.

1980 m. nuo gegužės 8 iki spalio 13 d. šv. Marija apsireiškė žemės ūkio 50 metų darbininkui ir senos koplyčios prižiūrėtojui nuo mažens Kuapos (Cuapa) kaime, į kurį kartais atvykdavo kunigas atnašauti šv. Mišių. Regėtojas vadinasi Bernardas Martínez. Iš viso ji apsireiškė jam šešis sykius. Viskas vyko panašiai kaip Fatimoje.

Regėtojas Bernardas Martínez

Kaip ir Fatimoje jis buvo paruoštas du kartus koplyčios apšvietimu elektra, o 1980 m. balandžio 15-ąją švytėjo šv. Marijos statula. Šviesa ėjo iš statulos, kuri atrodė labai graži. Taip Bernardas buvo ruošiamas regėti dangiškąją Viešnią ir priimti jos pranešimus.

Pirmasis apsireiškimas

Netekęs darbo, Bernardas ir jo šeima labai skurdo. Jis norėjo verčiau mirti negu gyventi. Visą naktį nemiegojęs dėl rūpesčių, gegužės 8-ąją jis ėjo prie upės pažuvauti, kalbėdamas rožinį. 15-tą valandą virš akmenų krūvos jam apsireiškė graži Moteris, stovinti ant debesėlio. Ji buvo gyva, panaši į Fatimos Mariją. Bernardas paklausė ją vardo. „Marija", – atsakė ji. – „Iš kur atvykai?" – „Iš dangaus. Esu Jėzaus Motina". – „Ko nori?" – „Noriu, kad kasdien jūs kalbėtumėte rožinį". – „Taip, mes kalbame jį". – „Noriu, kad jūs kalbėtumėte jį ne tik gegužės mėnesį, o kiekvieną dieną drauge visa šeima, įskaitant ir vaikus, kai jie pradeda suprasti. Kalbėkite jį, baigę namų ruošą, visados tuo pačiu metu."

Apsireiškusioji sakė jam, kad Dievas nemėgstąs maldų, sukalbėtų skubiai arba mechaniškai. Ji siūlė kalbėti rožinį, įterpiant Šventraščio skaitinius, ir praktikuoti visa, ką skaito. Bernardas paklausė ją, kur galįs gauti šventraštinį rožinį. Ji atsakė: „Žiūrėk į Šventraštį: mylėkite vieni kitus, atlikite savo pareigas, gyvenkite taikoje su visais..."

Šv. Motina tęsė: „Atnaujinkite penkių pirmųjų šeštadienių praktikavimą. Gausite daug malonių, kai jūs visa tai darysite".

Prieš pilietinį karą daugis praktikavo pirmus šeštadienius, „bet, kai Viešpats apsaugojo mus nuo kraujo praliejimo Kuapoje, nebepraktikuojame", – kalbėjo Bernardas.

Apsireiškusioji tęsė: „Nikaragva daug kentėjo nuo žemės drebėjimo. Ji ir toliau kentės*, jeigu jūs nepasikeisite". Po trumpos pertrau-

*Gal šv. Motina galvojo apie pilietinį karą, atvykus daug kubiečių komunistų; šie ir daug vietinių norėjo įvesti savo režimą.

kėlės ji tęsė: „Mano sūnau, visą laiką kalbėkite rožinį už visą pasaulį. Sakyk tikintiems ir netikintiems, kad dideli pavojai gresia pasauliui. Prašau Viešpatį sulaikyti jo teisingumą, bet, jeigu nepasikeisite, skubėsite į III pasaulinį karą... Mūsų Viešpats parinko tave, kad visiems perduotum šį pranešimą". Tai pasakiusi, ji pakilo dangun.

Tai išgirdęs, jis suprato reikalą kalbėti žmonėms, bet ir dabar jis nusprendė niekam to nesakyti, nes žmonės vis vien netikėsią ir išjuoksią šv. Motiną ir jį. Jis nuėjo koplyčion sukalbėti rožinį ir prašė šv. Motiną saugoti jį nuo pagundų. Tą naktį jis girdėjo balsą, kuris ragino jį kalbėti žmonėms. Pabudęs sukalbėjo rožinį, bet vis vien nerado ramybės. „Gana kalbų apie švytinčią statulą". Jis bijojo dar daugiau kalbų ir nebegrįžo apsireiškimo vieton. Jis visur ieškojo nusiraminimo, bet niekur jo nerado, o vidinis balsas vis kankino jį. Jis sulyso ir išblyško. Žmonės klausinėjo jį, ar sergąs. Jis paneigė. Taip vyko aštuonias dienas.

Antrasis apsireiškimas

Gegužės 16-ąją ganykloje Bernardas ieškojo veršio, kad jį pagirdytų. Saulei kaitinant, ganyklos viduryje jis pamatė šviesos švystelėjimą du kartus, kaip prieš kiekvieną šv. Motinos apsireiškimą. Vidurdienį šviesos švystelėjimas buvo stipresnis už saulės šviesą. Moteris apsireiškė sudėtomis rankomis. Ji ištiesė jas. Iš jos delnų išėjo šviesos spinduliai tiesiai į jį. Ir ji tarė jam: „Kodėl nepasakei žmonėms, ką liepiau tau pasakyti?" Jis atsakė: „Ponia, aš bijojau... būti žmonių išjuoktas... Jie netikės manimi. Tie, kurie netikės, juoksis iš manęs. Jie sakys, kad esu išprotėjęs". Ji sakė: „Nebijok. Aš tau pagelbėsiu, ir pasakyk kunigui". Tai pasakius, vėl švystelėjo šviesa, ir ji pranyko.

Grįžęs namo, jis pašaukė dvi labiausiai patikimas moteris – Liliją Martínez ir Sokorą Marín. Jos papeikė jį. Jis pažadėjo viską išpasakoti joms kitą dieną.

Gegužės 17-ąją jis pasakojo kiekvienam, kuris tik atvyko į jo namus. Jie klausėsi. Kai kurie tikėjo, kai kurie klausėsi iš smalsumo, o kiti tik juokėsi. Bet tai neveikė jo. Atėjus laikui kalbėti rožinį, visi kalbėjo jį, o po to jis pasakojo įvykius. Nors kai kurie šaipėsi iš jo, bet jis jautė atlikęs pareigą.

Gegužės 19-ąją Bernardas nuvyko pas kunigą, kuris kartais atvykdavo pamaldoms į Kuapą, kaip šv. Motina jam buvo įsakiusi. Kunigas patarė jam nueiti į apsireiškimo vietą, kalbėti rožinį ir peržegnoti, jeigu jis vėl matysiąs ją, kad sužinotų, ar buvo gera ar bloga dvasia. Kunigas liepė nieko nesakyti, ką jis pasakęs jam. Bet ką matęs, galįs pasakoti Kuapoje.

Trečiasis apsireiškimas

Birželio 8-ąją Bernardas ir dar keli nuvyko į apsireiškimo vietą, kaip šv. Marija jam buvo pasakiusi, bet ji neapsireiškė. Jis grįžo namo nusivylęs. Tą naktį sapne baigęs kalbėti rožinį, jis pamatė du šviesos švystelėjimus, ir ji apsireiškė jam virš tos pačios akmenų krūvos ir žemų medelių, kurių jau nebebuvo. Žmonės parsinešę juos namo atminčiai.

Šį kartą jis viską regėjo lyg filme. Jis regėjo, kad jos dešinėje tarp dviejų palmių buvo didelė aikštė. Joje buvo daug baltai apsirengusių žmonių. Linksmi jie ėjo tekančios saulės link ir giedojo, bet jis nesupratęs giesmės žodžių. Viskas atrodė, lyg niekad nematytas dangus. Jų kūnai žėrėjo šviesa. Visa tuo stebintis, šv. Marija tarė jam: „Štai tos yra pačios pirmosios krikščionių bendruomenės... Daugis jų yra kankiniai... Ar tu norėtum būti kankinys?". Jis nesupratęs, ką reiškia būti kankiniu, bet atsakė: „Taip". Tik vėliau sužinojęs, kad tai yra viešai išpažinti Kristų iki gyvybės praradimo.

Praėjus šiai grupei, jis regėjo kitą baltai apsirengusiųjų grupę. Jų rankose buvo žėrintys rožiniai. Karoliukai buvo balti, bet jie švytėjo

įvairiomis spalvomis. Bernardas rašė vyskupui: „Vienas jų turėjo atverstą didelę knygą. Jis skaitė iš jos. Visi pasiklausę tyliai apmąstė. Atrodo, kad jie meldėsi. Po tylios maldos jie kalbėjo 'Tėve mūsų' ir dešimt 'Sveika Marija'. Aš kalbėjau drauge su jais. Baigus kalbėti rožinį, šv. Motina tarė: „Šie yra pirmieji, kuriems daviau rožinį". Bernardas pažadėjo taip kalbėti rožinį.

„Baigęs jį, mačiau trečią grupę, – rašė Bernardas. – Joje visi buvo apsivilkę rudais drabužiais. Atpažinau, kad tai pranciškonai. Jie kalbėjo rožinį. Baigę rožinį, jie praėjo pro šalį, o šv. Motina tarė man: 'Jie gavo rožinį iš pirmųjų (žmonių) rankų'.

Netrukus atėjo ketvirtoji grupė. Tai buvo ilga procesija. Žmonės buvo apsirengę, kaip mes dabar rengiamės. Jų buvo tiek daug, kad negalėjau nė suskaičiuoti. Procesijos pradžioje mačiau daug vyrų ir moterų... Buvau laimingas matyti juos. Jie buvo įvairiai apsirengę... Pagaliau praėjo apsirengę kaip aš. Tariau šv. Motinai: 'Motinėle, noriu eiti su šiais, nes jie apsirengę kaip aš'. Ji atsakė: 'Ne, tau dar ne laikas. Tu turi pasakyti žmonėms, ką matei ir ką girdėjai. Parodžiau tau mūsų Viešpaties garbę, ir jūs, žmonės, pasieksite tai, jeigu paklusite mūsų Viešpačiui, Viešpaties žodžiui, jeigu ištesėsite kalbėti šventą rožinį ir praktikuosite Viešpaties žodį' (tai, kas parašyta Šventraštyje). Po to ji pakilo lyg dangun ėmimo statula".

Rytą, birželio 9-ąją, autobusu jis nuvyko pas kunigą. Iš jo jis negavo leidimo pasakoti 'sapno' žmonėms. Liepė niekam to nesakyti. Jis girdėjo balsą: 'kalbėk žmonėms'. Kentėdamas pasiryžo paklusti kunigui. Jis tylėjo, iki leidimas jam buvo duotas. Birželio 24-ąją Kuapos tikintieji šventė savo šv. globėjo šventę. Tą šv. Jono Krikštytojo dieną koplyčia buvo pilna žmonių. Du kartus Bernardas prašė kunigą leidimo, bet jo negavo. Bet trečią kartą paprašius, jam buvo leista kalbėti.

Ketvirtasis apsireiškimas

Liepos 8-ąją Bernardas ir apie keturiasdešimt žmonių nuvyko apsireiškimo vieton. Jie meldėsi ir giedojo. Maldoje jis net prašė šv. Motiną, kad ji apsireikštų. Bet tik naktį, miego metu, „aš buvau apsireiškimo vietoje melstis už pasaulį. Sapne prisiminiau, kad šv. Motina liepė man melstis už Nikaragvą ir visą pasaulį, nes grėsė dideli pavojai. Prisiminiau, kad kunigas liepęs man ypač melstis už vienuolius, kunigus ir popiežių. Visa tai prisiminęs, pradėjau kalbėti rožinį už visą pasaulį".

Šventės metu įvykusiose muštynėse vienas vaikinas buvo įskųstas kaip revoliucionierius ir uždarytas į kalėjimą. To sapno metu Bernardas atsiklaupė ir iškėlęs rankas meldėsi už kalinį. Pažvelgęs šv. Marijos apsireiškimo vieton, jis pamatė ją ir angelą. Jis buvo paprastas, bet gražus, basas sklandė ore. Bernardo pagarba buvo didesnė šv. Motinai, negu angelui. Ji įkvėpė jį gerbti ir angelą. Jis daugiau kalbėjosi su šv. Motina, o visai mažai su angelu.

Pagaliau angelas tarė jam: „Tavo malda išklausyta. Eik ir pasakyk kalinio seseriai nueiti ir paguosti jį sekmadienį. Jis labai liūdi. Patark jam nepasirašyti jokių popierių. Jis bus verčiamas pasirašyti popierių, kuriuo jis būtų prisipažinęs esąs atsakingas už tam tikrus pinigus, nors iš tikrųjų jis nekaltas..."

Be to, Bernardas pasakė angelui, kad jis turįs dar du prašymus: pusbrolio šeimoje tėvas ir sūnus yra alkoholikai. Pasigėrę jie triukšmauja šeimoje, o jo pusseserė nenori prarasti mokytojos darbo ir nenori atsisakyti tikėjimo. Dėl to ji labai kenčianti. Angelas atsakė jam: „Su jais gyveną asmenys turi būti kantrūs ir nereikšti nepasitenkinimo, kai jie būna girti. Eik ir pasakyk jiems atsisakyti tos ydos pamažu ir taip pamažu praeis noras girtauti".

Tada angelas pasakė jam, kad jis perspėtų kitą savo pusbrolį, kad kiti ketina jį įžeisti, po to šauti į jo kairį kulną, ir vėliau ketina jį

nužudyti. „Jeigu jis paklausys tavo patarimo, jo gyvenimas gali būti prailgintas".

Po to angelas kalbėjo apie minėtą mokytoją: „Ji neturi bijoti būti tvirta, kur ji yra. Ji neturi palikti to darbo, nes, kaip mokytoja, kuri turi tikėjimą į mūsų Viešpatį, gali padaryti daug gero žmonėms".

Angelui baigus kalbėti, Bernardas nubudo ir tuojau pradėjo kalbėti rožinį. Baigęs jį, pradėjo galvoti apie sapną. Jis viską prisiminė. Reikiamus asmenis jis slapta perspėjo. Paskutinis pusbrolis netikėjo, ir viskas įvyko, kaip angelas buvo pasakęs.

Rugpjūčio 8-ąją Bernardas ir jo draugai negalėjo nuvykti apsireiškimo vieton po liūties ir potvynio. Todėl tą mėnesį šv. Motina visai jam neapsireiškė.

Penktasis apsireiškimas

Rugsėjo 8-ąją, šv. Marijos gimtadienį, daugelio žmonių palydėtas Bernardas nuvyko apsireiškimo vieton. Buvo ir vaikų. Jie visi kalbėjo rožinį. Baigus jį kalbėti 15 val., jie pamatė švytėjimą. Saulė skaisčiai švietė. Bernardas tarė: „Šv. Motina jau atvyksta". Kitas jos atvykimo ženklas – vidinis džiaugsmas, kad vėl pamatysiąs ją. Netrukus jis pamatė antrąjį švystelėjimą ir debesėlį. „Aš matau ją, kaip mažą Mergelę. Ji maža ir graži! Ji vilki blankios kreminės spalvos tuniką. Neturi nei nuometo, nei vainiko, nei apsiausto, nei papuošalų, nei išsiuvinėjimų. Suknelė ilga, ilgomis rankovėmis, sujuosta rožinės spalvos juostele. Jos rudi plaukai krinta ant pečių... Ji lyg maža Mergaitė".

Tik Bernardas nustebęs regėjo ją. Jis norėjo, kad ir kiti pamatytų. Ji pasakė: „Gana tau duoto pranešimo jiems, nes tam, kuris nori tikėti, bus to gana, o tas, kuris nenori tikėti, nors ir regėtų mane, netikės".

Jos žodžiai išsipildė. Jis suprato, kad gana pranešimo tiems, kurie priima jį. Jie neieško stebuklų. Jie pasitiki Dievu. O kiti įtikėjo,

pamatę stebuklus. Pagaliau kiti pasakys: ji buvo atvykusi iš kitos planetos.

Nebeprašydamas, kad ji pasirodytų žmonėms, jis kalbėjo jai apie vieną žmogų, kuris jau buvo padovanojęs didesnę sumą pinigų pastatydinti šventovei apsireiškimo vietoje. Ji atsakė: „Ne, Viešpats neprašo medžiaginės šventovės. Jūs esate jo šventovės. Savyje atstatykite šventas Viešpaties šventoves... Mylėkite vieni kitus, atleiskite vieni kitiems. Negana kalbėti apie taiką; ją reikia įvykdyti. Viskas turi būti pagrįsta tikėjimu ir meile. Krikščioniškoji artimo meilė yra žmonijos ir pasaulio gyvenimo pagrindas".

Bernardas paklausė ją, ką jis turįs daryti su gauta pinigų suma, duota šventovei pastatyti apsireiškimo vietoje. Ji atsakė: „Pastatykite šventovę Kuapoje... Nuo šio meto nepriimk nė cento bet kokiam tikslui". Tačiau ji ragino mokyti žmones tikėjimo tiesų. „Pamažu suprasite, ką reiškia jų mokėjimas". Po to ji pasakė: „Aš sugrįšiu ne spalio 8-ąją, o spalio 13-ąją". Kaip visados, ji paliko jį.

Šeštasis apsireiškimas

Pirmadienį, spalio 13-ąją, po dešimtos valandos pamaldų Kuapos koplyčioje, apie 50 žmonių išvyko apsireiškimo vieton. Jie keliavo, kalbėdami rožinį ir giedodami. Nuvykę, visi pamatė, kaip apie juos ir padangėse formavosi šviesos ratai. Ratas aplink saulę buvo skirtingos spalvos. Jo šviesa ėjo ne iš saulės.

15-tą valandą visi pajuto švelnų ir malonų vėjelį. Tyloje visi laukė. Staiga du kartus švystelėjo šviesa kaip ir kitais kartais. Buvo atnešta daug gėlių. Jos padėtos ant akmenų krūvos. Šv. Marijos debesėlis buvo virš tų gėlių. Ji ištiesė rankas, ir šviesos spinduliai pasiekė visus. Bernardas tarė: „Štai ji čia". Visi tylėjo. Ji tarė: „Ne visi mato mane". Bernardas vėl tarė žmonėms: „Mūsų Motina yra virš gėlių, kurios ant akmenų". Bent vienas matė jos siluetą. Bernardas sakė: „Žiūrėkite į gėles ant akmenų". Visi tylėjo. Jis vėl maldavo

Apsireiškusiąją: „Leisk jiems pamatyti save, tada jie tikės! Daugis netiki. Jie sako, kad velnias apsireiškia man ir kad Mergelė yra mirusi ir pavirtusi į dulkes. Pasirodyk jiems, mūsų Motinėle".

Šv. Motina nieko neatsakė. Jos veidas išblyško, jos apsiaustas tapo pilkas, veidas liūdnas, ir ji pravirko. Bernardas paklausė ją, kodėl ji verkianti. Ji atsakė: „Atlikite savo pašaukimo pareigas, praktikuokite Dievo žodį. Stenkitės patikti Dievui. Pagelbėkite artimui. Tokiu gyvenimu jūs patiksite Dievui".

Verkdamas Bernardas prašė ją atleidimo, kad jis taip kalbėjęs. Ji atsakė: „Nepykstu ir nepyksiu... Liūdna regint tų žmonių širdžių kietumą. Bet už juos jūs turėsite daug melstis, kad jie pasikeistų... Kalbėkite rožinį, apmąstydami paslaptis... Susitaikykite. Neprašykite taikos nesusitaikę... Prašykite tikėjimo, kad turėtumėte jėgų nešti savo kryžių. Šio pasaulio kentėjimai negali būti pašalinti. Toks yra gyvenimas: yra problemų su vyru, žmona, vaikais, broliais. Kalbėkite, kad nesutarimai būtų išspręstai taikiai. Nekelkite siautėjimų. Prašykite tikėjimo, kad rastumėte ramybę ir taiką".

Baigusi pamokymą, šv. Marija tarė Bernardui: „Čia tu daugiau nebematysi manęs". Tris kartus pakartodamas, jis prašė ją pasilikti. Ji atsakė: „Nesigraužk, esu su jumis visais, nors nematote manęs. Esu visų nusidėjėlių Motina... Motina niekados nepamiršta savo vaikų. Ir aš nepamiršau, kad jūs kenčiate... Esu visų jūsų Motina". Ir ji pasitraukė iš regėtojo akiračio.

Šv. Marijos nauji apsireiškimai

Keletą metų prieš 1990 m. Bernardas Martínez įstojo kunigų seminarijon ir 1990 m. jau pamokslavo sekmadieniais. Jis būsiąs įšventintas kunigu 1997 arba 1998 m. Jis gavo septintąjį šv. Motinos regėjimą su Kūdikėliu Jėzumi zakristijoje, kur jis miegodavo ant grindų. Be kita ko, ji pasakė jam: „Esu patenkinta tavimi, nes tu sekei įkvėpimais, kuriuos tau įdiegiau". Ji liepė kovoti prieš ateizmą

ir pornografiją, mokyti žmones tikėjimo tiesų ir grąžinti Dievo žodį jų gyveniman.

Naujų pranešimų jis gavo iš šv. Motinos 1991 m. balandžio 13, 14, 15 ir 18 dienomis. Tarp kitko, ji pasakė: „Bernardai, Viešpats yra nepaprastai nuliūdęs, nes Nikaragva daro kolektyvinę nuodėmę. Nusideda valdžios žmonės ir piliečiai". Tai pasakiusi, ji parodė Bernardui Nikaragvos žemėlapį ir žmonių nuodėmes. Ji liepė kalbėti jiems apie jų nuodėmes, netylėti ir nebijoti. Dievas ginsiąs jį ir pagelbėsiąs jam. Nors piktoji dvasia liepė jam tylėti, ramino jį jo vyskupas ir tėvas jėzuitas, liepdami jam nenusiminti.

Nuo Šv. Jono koplyčios Kuapoje iki apsireiškimo vietos yra tik vienas kilometras. Nupirkta toji apsireiškimo vieta dabar jau priklauso Bažnyčiai.

Vietos vyskupo pasisakymas

Kuapoje iš Dievo Motinos gautų apreiškimų ir pareiškimų, ėjusių iš lūpų į lūpas, tiesa buvo iškraipoma taip, kad žmonės nebegalėjo jos atpažinti. Dėl to Bernardas Martínez, viską surašęs, perdavė vietos vyskupui Pauliui Antanui Vegai, Juipalgos vyskupijos ordinarui. Perskaitęs Bernardo surašytą tekstą, 1982 m. lapkričio 13-ąją parašė knygelei įvadą, ir ji buvo išleista, kad žmonės žinotų tiesą iš pirmųjų lūpų.

1983 m. lapkričio 13-ąją vysk. Paulius A. Vega oficialiai pasisakė apie apreiškimus, duotus Bernardui Martinezui, daug ką pakartodamas iš minėtos knygelės įvado: „Pastaruosius trejus metus valstietis kalba apie pranešimus, kuriuos jis, sako, gaunąs iš Marijos sapne arba apsireiškimų metu. Vykstant iškraipymams, mano pareiga yra prižiūrėti tikinčiųjų pamaldumo savybę ir įvykių tiesą. Kaip vietos vyskupas, esu įpareigotas saugoti įvykių tikrumą, kad būtų galima atpažinti pranešimų tikrą vertę...

Pabrėžiama... pareiga susitaikyti ir atstatyti pasaulį yra kažkas nuostabaus. Toks pabrėžimas nėra tipiškas įprastinės galvosenos žmo-

nėms dėl religijos, kuri verčiau paliktina Dievui. Mes duodame šią ataskaitą, kaip kvietimą apmąstyti tas socialines pareigas, kurios dažnai daugelio krikščionių yra pamirštamos".

Šis vyskupo ordinaro pareiškimas nėra oficialus apsireiškimų bei apreiškimų pripažinimas. Jis yra paprastas sielovadinis patarimas. Jis nesako, kad apsireiškė Mergelė Marija, o kad valstietis sako, jog jis gaunąs pareiškimus apsireiškimų arba sapnų metu. Vyskupas net nesako, kad yra pagrindo tikėti. Jo noras yra apsaugoti pranešimus nuo iškraipymų ir kviesti geros valios žmones apmąstyti pareiškimus. Jis nemato reikalo, kad prie Bernardo Martínezo surašyto teksto būtų kas nors pridurtina arba iš jo kas nors atimtina. Jis kviečia žmones atkreipti dėmesį į socialinį gyvenimą Nikaragvoje ir kitur pasaulyje.

Sulaukęs 75 m. amžiaus, 1995 m. antroje pusėje vysk. Paulius A. Vega atsisakė vyskupijos ordinaro pareigų. Visa priklausys nuo naujojo vyskupo ordinaro.

Apsireiškimai Ekvadore

Ekvadoras – Pietų Amerikos respublika – yra tarp Kolumbijos ir Peru prie Didžiojo vandenyno. Jos plotas – 280 000 kv. km. 1992 m. čia buvo beveik 11 mln. gyventojų, iš jų 95 procentai katalikų. Tai nepriklausoma respublika nuo 1830 m. Šiame straipsnyje aprašomi trys apsireiškimai, įvykę Ekvadoro sostinėje, bet ne tame pačiame šimtmetyje.

Apsireiškimai vienuolyno motinai

Praėjus šimtui metų nuo Dievo Motinos apsireiškimo Meksikoje, 1634 m. vasario 2-ąją šv. Motina Marija apsireiškė Ekvadoro sostinėje, Quito (Kito) mieste, vienuolyno motinai Marijai Onai Jėzaus Torres. Minėtą dieną, kai ji meldėsi vienuolyno koplyčioje prieš Švenčiausiąjį Sakramentą, staiga užgeso prie tabernakulo esanti lempa. Jai mėginant ją uždegti, staiga visa vienuolyno koplyčia nušvito antgamtine šviesa. Toje šviesoje apsireiškė Dievo Motina ir ilgai kalbėjo regėtojai, motinai Onai Jėzaus. Štai tos ilgos kalbos ištrauka apie mūsų laikus.

„Brangi mano Širdies dukra, esu... tavo Motina ir Gynėja, nešanti švenčiausią Sūnų savo kairiame glėbyje ir laikanti skeptrą savo dešinėje rankoje". Apsireiškusioji kalbėjo motinai vyresniajai, kad ji turinti būti laiminga, nes greit mirsianti ir eisianti dangun. „Jei pasauliečiai ir vienuoliai suprastų, kas yra dangus ir ką reiškia turėti Dievą (savo sieloje), jie kitaip gyventų, nevengdami jokios aukos, kad karščiau jį mylėtų. Bet kai kurie yra apakinti garbės ir išdidumo klaidingu šio pasaulio žavesiu ir savimeile, nesuprasdami, kad jie krinta drungnuman, didžion nedorybėn, kas vienuolių gyvenime sugriauna jų karštį, nusižeminimą, pasivedimą vienuoliškų dorybių ir broliškos labdaros nepertraukiamą praktiką ir kūdikišką paprastumą, kuris padaro sielą mano dieviškam Sūnui ir man, jūsų Motinai".

„Švenčiausiojo Sakramento deganti lempa prieš Meilės Kalinį, kuri, kaip matei, užgeso, turi reikšmingų pamokymų. Pirma, devynioliktojo šimtmečio pabaigoje, ypač dvidešimtajame šimtmetyje, klestės įvairios erezijos žemėje, kur bus laisvos respublikos. Tikėjimo brangi šviesa užges daugelio širdyse dėl beveik visiško doros sužlugimo. Tais laikais privačiame ir viešame gyvenime įvyks didelės fizinės ir moralinės (nedorovingumo) nelaimės. Mažas skaičius tikinčiųjų, kurie užlaikys tikėjimą ir dorą, patirs žiaurų ir neaprašomą kentėjimą... Jie bus įskaityti tarp kankinių, kurie atiduos savo gyvybę už Bažnyčią ir Tėvynę. Tų erezijų vengimas pareikalaus didelio valios stiprumo, drąsos ir didelio pasitikėjimo Dievu... Mano dieviškasis Sūnus pasirinks juos atnaujinimo darbui... Tada ateis visiško atsinaujinimo laiminga pradžia".

„Antra, daugis pasitrauks iš vienuolynų ir bus prarasta daug pašaukimų dėl prityrusio ir išmintingo vadovavimo stokos naujokių dvasiai formuoti. Kiekviena naujokių direktorė turi būti maldos siela ir žinoti, kaip atskirti dvasias".

„Trečia užgesusios lempos reikšmė yra ta, kad anais (būsimais) laikais pasaulis bus pripildytas nepadorumo dvasios... Palaidumas bus tiek paplitęs, kad Žemėje nebebus mergeliškų sielų".

„Ketvirta prasmė yra ta, jog, laimėjusios visų socialinių klasių kontrolę, dideliu įgudimu sektos pasirūpins įsiskverbti į šeimų židinius, kad sunaikintų net vaikus. Velnias priims garbę, klastingai maitindamas vaikų širdis, kurių nekaltybė beveik išnyks. Dings pašaukimai į kunigus. Tai bus tikra nelaimė. Kunigai apleis savo šventas pareigas ir pakeis gyvenimo būdą, nurodytą jiems eiti Dievop. ... Daug kunigų praras Dievo dvasią. Jų sielos atsidurs dideliame pavojuje. Melskis nuolat, prašydama mūsų Tėvą danguje mano švenčiausio Sūnaus eucharistinės Širdies meilės, jo brangiausio Kraujo, taip dažnai išlieto, ir dėl jo kančios ir mirties gilaus skausmingumo ir kentėjimų... Bet jis siųs savo Bažnyčiai vadą, kuris atnaujins jos kunigų dvasią..."

„Šėtonas perims šios žemės kontrolę dėl kaltės netikinčių žmonių, kaip juodi debesys aptemdys giedrą dangų tautų, paaukotų mano dieviško Sūnaus švenčiausiai Širdžiai. Ši (Ekvadoro) respublika, leisdama įeiti visoms ydoms, turės pakelti visokeriopas bausmes – marą, badą, atkritimą nuo tikro tikėjimo, ir be skaičiaus bus prarasta sielų. Po to kilsiąs karas ir žiaurus persekiojimas, kai bus pralieta daugelio kunigų ir tikinčiųjų kraujo... Bet aš sunaikinsiu Šėtono puikybę, pamindama jį po savo kojomis; surišiu jį retežiais pragaro gelmėse, Bažnyčią ir (Ekvadoro) šalį palikdama laisvas nuo jo žiaurios tironijos.

Lempos užgesimo penktoji prasmė yra ta, kad turtuoliai... nevartos savo turtų kovoti prieš blogį ir ginti Bažnyčios santvarkos. Žmonės visai nebesirūpins Dievo reikalais, persisunks blogio dvasia ir leisis, kad būtų nušluoti ydų ir pagedimų... Mano švenčiausias Sūnus ir aš labai mylime šią žemę, mūsų nuosavybę. Mūsų noras yra sutrumpinti tokių baisių nelaimių trukmę".

Paveikslas jėzuitų kolegijoje

Tame pačiame Ekvadoro mieste, jėzuitų berniukų kolegijos bendrabučio valgomajame, 1906 m. balandžio 20-ąją tėvas Andrius ir 36 berniukai pastebėjo, kad skausmingosios Motinos paveiksle šv. Marija pamažu atsimerkė ir vėl užsimerkė ir judino skruostus. Ir vėliau kelis sykius įvyko tas pats nuostabus įvykis berniukų akivaizdoje mokykloje ir vėliau koplyčioje, jon perkėlus tą paveikslą. Netrukus Bažnyčios vadovybė pradėjo kanonišką mistinių įvykių tyrimą. Vyskupijos generalinis vikaras įsakė perkelti paveikslą procesijoje jėzuitų kolegijos šventovėn. Ir šventovėje keletą kartų pasikartojo tas pats stebuklingas įvykis. Daug žmonių grįžo tikėjiman. Ir vėliau pasikartojo tasai nuostabus įvykis – kartą tris dienas iš eilės. Ekvadoro sostinėje tasai paveikslas yra žinomas kaip Kolegijos Skausmingoji.

Apsireiškimai Patricijai Talbot

Daug vėliau, 1988 m., taip pat Ekvadoro sostinėje šv. Motina Marija pradėjo apsireikšti Patricijai Talbot Borrero*, turizmo agentei, kaip Tikėjimo Saugotoja. Apsireiškusioji liepė jai melstis, rečiau tariant žodžius, neskubėti. Paprastai ispaniškai kalbantieji skaito, kalbasi ir meldžiasi, labai skubiai tardami žodžius. Tad kol šiaurietis sukalba vieną rožinį, ispaniškai kalbantieji sukalba beveik du. Tad šv. Motina liepė regėtojai melstis nuolankiai ir ištvermingai.

„Sakyk šeimų tėvams, kad jie neduotų vaikams per daug laisvės, – kalbėjo jai šv. Marija, – nes toji laisvė yra priežastis, kad daugis jų tampa Šėtono apgaulių aukomis".

Keletą kartų Patricija buvo fiziškai atakuota neregima velnio ranka. „Šėtonas paliesdavo mane ir versdavo mane jausti, kad esu niekis, ir jis juokdavosi iš manęs". Kartais Patricija regėdavo jį. Šv. Motina pagelbėjo jai nugalėti baimę. Ji sakė Patricijai: „Turi praeiti bandymus, kad galėtum kalbėti žmonėms ir perspėti juos. Neik per arti prie velnio, bet tuojau vyk jį šalin, kaip parašyta Šventraštyje: 'Priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų' (Jok 4,7)". Jis pavarytinas Jėzaus ir Marijos vardu.

1990 m. kovo 4-ąją velnias apsireiškė Patricijai kaip stigmatizuota vienuolė. Jai nepriėmus jo gundymų, jis pradėjo ją kankinti. Tik šaukimasis Jėzaus vardo nuvijo jį. Stipriai atakuota ir kitais kartais.

Ne kartą šv. Motina Marija kalbėjo Patricijai apie velnio veiklą. Ji sakė, kad kai kuriose šalyse jis esąs labai veiklus. Pvz., šiuo metu jis yra labai veiklus Jungtinėse Amerikos Valstijose narkotikais, įgyto atsparumo trūkumo sindromo liga ir kitokiais būdais. Toji šalis labai kentės.

*Ispaniškuose kraštuose kiekvienas vartoja tėvo ir motinos pavardes. Ištekėjusios moterys vietoj motinos pavardės vartoja vyro pavardę kilmininko linksnyje.

Kita proga šv. Marija kalbėjo Patricijai, kaip ji, Dievo Motina, nugalėsianti Šėtoną ir kad ji triumfuosianti kaip jo Nugalėtoja. Šv. Motina Marija tęsė Patricijai: „Yra pragaras, kaip ir dangus. Bet yra tik vienas Karalius. Jis yra Dievas Tėvas. Šėtonas egzistuoja. Jis pilnas neapykantos, iškrypimų ir viso, kas neduoda ramybės jūsų širdims. Mano vaikučiai, atsisakykite bloga darę. Neleiskite Šėtonui skverbtis į jūsų širdis. Kovokite prieš pikta ir atiduokite savo širdį mano Sūnaus švenčiausiai Širdžiai ir mano nekalčiausiai Širdžiai. Visa, ką jums sakau, yra Šventraštyje. Atlikite, ko prašau jus... Velnias stengiasi paveikti ir supainioti mano mažąsias sielas (pasišventusius žmones). Šėtonas pasieks savo veiklos viršūnę, kai visi jo vaikai (sekėjai) garbins jį, ir jo paveikslas bus dievinamas. Tikrai egzistuoja klaidingas pranašas. Jis įvels daugį, sakydamas, kad jis esąs Dievas, kai iš tikrųjų jis yra iš demono kraujo... Kiekvienas, kuris turi širdį ir išminties, supras, kad savo rankoje jis (klastingasis pranašas) turįs žvėries numerį 666. Šėtonas yra laisvas paliesti mano mažąsias (pasišventusias) sielas, bet aš esu ta Moteris, kurią Tėvas paskelbė (šventraštinėje Apreiškimo knygoje), kad ji sutrins galvą žalčiui, tai yra Šėtonui... Šėtonas yra įsiskverbęs į Bažnyčios pačias gilumas. Bet neteiskite tų, kurie teisia jus".

„Kitas Šėtono laimėjimas yra jaunos moterys, kurios pasiduoda vyrams prieš santuoką. Jos neturi teisės, nes kūnas ir siela priklauso Dievui. Tik priėmusios Moterystės sakramentą jos gali tai daryti, nes, ką Dievas sujungia, žmogus negali išskirti. Skyrybos yra kitas Šėtono laimėjimas. Tie, kurie turi daug meilužių, mėgina atsiskirti nuo savos ir susijungti su kita, norėdami suardyti tai, ką (Dievas) Tėvas yra sujungęs. Kita didelė Šėtono pergalė yra negimusių kūdikių žudymas. Tai yra pasikėsinimas prieš didžiausią gyvybės dovaną, kurią davė Dievas Tėvas".

„Ne mažesnis Šėtono laimėjimas yra mada, prabangūs drabužiai ir apranga. Jie yra daugelio nuodėmių priežastys. Moterys turi būti garbingos ir rengtis taip, kad į jas nebūtų žiūrima nuodėmingai,

bet veikiau padoriai ir pagarbiai. Jūs žinote, kad mados ir (velnio garbinimo prieauglių) muzika yra didelis velnio laimėjimas. Juk madomis jis pastumia moteris tapti pinigų ir nuodėmių vergėmis. Juk tos, kurios rodo apnuogintą kūną ir kurios neatgailauja, bus teistos, nes Dievas Tėvas nedavė kūno, kad jis būtų rodomas, o rūpintis juo, kaip Dievo šventove", – kalbėjo šventoji Motina Marija.

„Muzika (kuria įžeidžiamas Dievas) ... garbina Šėtoną*. Ji pasilieka jūsų atmintyje.., – tęsė šv. Motina. – Tokia muzika išjuokia Dievą Tėvą, mano mylimą Sūnų, Dievą Šventąją Dvasią ir mane, jo Motiną. Tai yra Šėtono didelis laimėjimas, kai jis garbinamas, apeigomis aukojant jam žmonių kraują ir kitas žmonių kūnų dalis ir net savo gyvybę, kad tuo savo sielą atiduotų Šėtonui. Jis pajėgė paveikti daug žmonių taip giliai, kad jie darytų paveikslus jo garbinimui. Jie (Šėtono garbintojai) turi savo knygas, kurias jie vadina šventomis, ir turi dideles šventyklas, kad garbintų jį".

Taip pat šv. Motina Marija atkreipė tikinčiųjų dėmesį per Patriciją, ką Šėtonas daro, kad sugriautų Kristaus įsteigtąją Bažnyčią sieloms išganyti. Ji kalbėjo: „Daug melskitės už kunigus, nes Šėtonas skverbiasi į šventosios Bažnyčios gilumas. Neleiskite Šėtonui skverbtis į jus. Aš esu Tikėjimo Saugotoja. Mano vaikučiai, Šėtonas nori sugriauti Bažnyčios užduotis, kurias Dangus suteikė jai, šviesos vaikučiai. Tokiu pat būdu jis bando sugriauti pačią Bažnyčią, bet jo mėginimai nueis niekais, jeigu jūs atsiversite. Kalbėkite rožinį, kuris yra skydas prieš piktąjį. Nešiokite škaplierius, kurie apsaugos jus. Savo namuose išstatykite paveikslą Jėzaus Širdies, kuri laikys jus vienybėje ir ramybėje. Atgailaukite, pasninkaukite ir melskitės. Taip jūs pasieksite mano Sūnaus Širdį. Dalyvaukite šv. Mišiose ir lanky-

*Čia šv. Motina kalba apie Rock muziką, kuri yra paauglių muzika, kad išjuoktų Dievą ir pagarbintų Šėtoną (plg. Don Hutchings, „Rocky II", „Šėtoniškąją bibliją", „Du pasauliai" knygas).

kite Švenčiausiąjį Sakramentą. Malda siekite manęs, ir aš laikysiu jus po savo apsiaustu ir savo Sūnaus Širdyje".

1991 m. vasario mėnesį, kai Patricija praėjo sunkius bandymus, šv. Motina kalbėjo jai ir padrąsino ją nenusivilti. Nuo to meto ji gavo tylius įkvėpimo pranešimus iš Viešpaties Jėzaus, šv. Mykolo arkangelo ir šv. Juozapo.

1994 m. gegužės 2-ąją šv. Marija vėl kalbėjo Patricijai, primindama, kad 1990 m. dangiškoji Motina pasakiusi jai, jog ji kalbėsianti savo numylėtinei dukrai tiktai labai sunkiu atveju, o šis metas buvęs vienas iš tokių. Šv. Motina verkė, nes turėjo pasakyti skausmingus dalykus, kai tie, kurie buvo arti Patricijos ir jai duotų pranešimų, atsisakė jos ir jai duotų pranešimų. Patricijai buvo skaudu girdėti tai iš šv. Motinos.

Šv. Marija prašė tikinčiuosius kalbėti pasauliui apie Viešpatį Jėzų, nes beliko mažai laiko atsiversti. Daugis miršta nuodėmėse, nes nesą tokių, kurie melstųsi už nusidėjėlių atsivertimą. Ji prašė šeimas gyventi Šventosios Šeimos pavyzdžiu ir skelbti Viešpatį Jėzų visiems, kurie negyvena pagal jo mokymą. Ji prašė visus daug melstis, nes malda yra toji galybė, kuri gali pakeisti daug dalykų ir sušvelninti grasomas bausmes.

Vietos vyskupas, kuris vėliau tapo Patricijos dvasios vadu, sudarė kanonišką komisiją įvykiams ištirti.

***

Paminėtinas šv. Motinos Marijos apsireiškimas vietos indėnams, kuriuos 1586 m. ji išgelbėjo nuo bado mirties.

Ekvadoro sostinėje (Kito mieste) 1696 m. šv. Motina apsireiškė sergančiam vyskupui kaip dangaus Karalienė ir jį pagydė.

Apsireiškimai Venesueloje

Šiame knygos skyriuje aprašomi Venesuelos Betanijoje vykę Švč. Mergelės Marijos bei Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos apsireiškimai, pranešimai, pamokymai, perspėjimai, raginimai ir susirūpinimas žmonijos išganymu.

Esperanza Betanijoje

Nuo 1976 m. kovo 25 d. šv. Motina Marija, kaip „Žmonijos ir Tautų Sutaikintoja", ir kartais Viešpats Jėzus apsireiškia Marijai Esperanzai Venesuelos Betanijoje.

Venesuela (ispaniškai Venezuela – pavadinimas reiškia Mažąją Veneciją) yra Pietų Amerikos respublika, sudaryta iš dvidešimt valstijų, dviejų teritorijų ir sostinės Karako apygardos. Jai priklauso ir 72 salos Karibų jūroje. Venesuelos plotas – 912 050 kv. km. 1994 m. čia gyveno 20 562 000 žmonių. Ekonomiškai Venesuela yra pažangiausias kraštas Lotynų Amerikoje. Devyniasdešimt šeši procentai gyventojų yra katalikai.

Marija Esperanza, kurią čia vadinsime Esperanza, o tai reiškia Viltis, gimė 1928 m. lapkričio 23 d. penkių vaikų šeimoje. Jos tėvai – Anicetas ir Marija Medrano – buvo dievoti; katalikiškai auklėjo savo vaikus. Jau penkerių metų Esperanzai apsireiškė šv. Teresė Kūdikėlio Jėzaus. Po to ji kelis sykius sunkiai sirgo. Ligos metu, kai jai buvo keturiolika metų, apsireiškusi šv. Motina kalbėjo: „Mano dukrele, kai pradedi savo kelionę, visados patiri daug kentėjimų. Jie yra šios Motinos kentėjimų dalis. Pagelbėk man išganyti šį prarastą pasaulį." Netrukus jai apsireiškė Viešpats Jėzus, ir Esperanza staiga pasveiko gydytojo akivaizdoje.

Jausdama dvasinį pašaukimą, Esperanza įstojo į pranciškonių vienuolyną. Netrukus jai apsireiškė šv. Teresėlė ir pasakė jai: „Esperanza, šis nėra tavo pašaukimas. Tu būsi žmona ir motina".

Regėtoja stigmatikė Esperanza Betanijoje

Šv. Teresėlės šventės proga, 1954 m. spalio 3 d.,* vėl apsireiškė toji pati šventoji ir pasakė jai, kad ji nebūsianti vienuolė. Šis nesąs jos pašaukimas. Ji ištekėsianti už italo Jurgio Bianchini (Biankini). Ta proga šventoji numetė jai rožę, kurios dyglys įdūrė jai delną. Tai buvo stigmos pradžios paženklinimas.

Būdama vienuolė, su kitomis pranciškonėmis Esperanza lankėsi Romoje. Ten 1956 m. lapkričio 1 d. pirmą kartą sutiko savo būsimą vyrą. Jie susituokė Šv. Petro bazilikos Nekalto Prasidėjimo koplyčioje 1956 m. gruodžio 8 d., Marijos Nekalto Prasidėjimo šventėje. Toji diena taip pat buvo Jurgio gimtadienis. Tai buvo pirmas istorinis įvykis, kad Moterystė būtų švęsta toje bazilikoje. Esperanza buvo pasišventusi Dievui ir savo šeimai. Jie susilaukė šešių dukrų ir vieno sūnaus. Jie visi gavo gerą, katalikišką išsiauklėjimą ir dabar jau yra sukūrę šeimas.

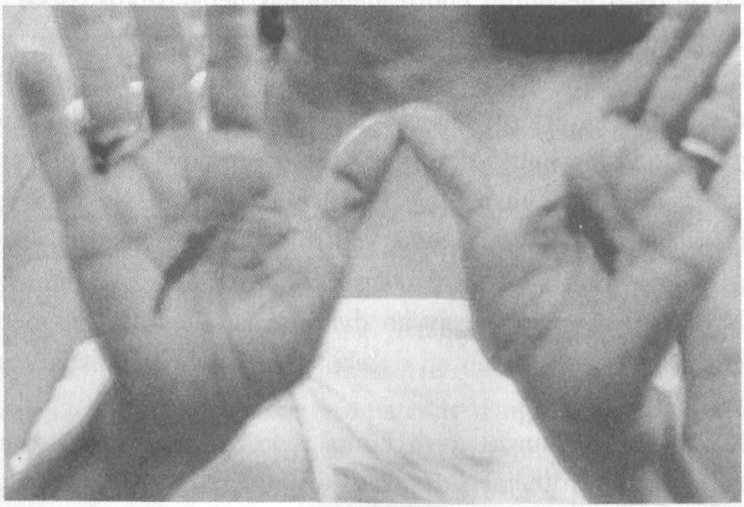
Jau 1957 m. apsireiškusi šv. Marija parodė Esperanzai poros hektarų ūkelio gražų vaizdą ir pasakė jai, kad toji vieta būsianti išganymo Naujoji Arka, kuri tapsianti visų pasaulio tautų maldos ir maldininkų vienybės vieta. Tad nuo to meto Esperanza ir Jurgis ieškojo tos vietos. Jie rado ją tik 1974 m. ir pavadino Betanija, tuo pagerbdami Mortos ir Marijos gyvenamąją vietovę, kur dažnai lankydavosi Viešpats Jėzus su savo apaštalais. Ši naujoji Betanija yra Venesueloje už 19 km nuo Cua miestelio prie Tuy upelio, 73 km nuo Venesuelos sostinės. Ten juodu įrengė Lurdo šv. Marijos grotą, gražioje gamtos aplinkoje pastatydami šv. Marijos statulą uolos nišoje.

Pirkę ir aptvarkę minėtą ūkelį Betanijoje, netrukus Esperanza ir Jurgis išvyko Italijon aplankyti Jurgio sergančios motinos. Šv. Motina Marija liepė jiems greit grįžti namo į Venesuelą, nes 1976 m. kovo 25 d. įvyksią kažkas ypatingo, „kada pamatysi mane lauke, kurį tu pirkai". Esperanza tada buvo 48 metų.

*Pagal dabartinį kalendorių jos šventė minima spalio 1-ąją.

Parvykę namo, 1976 m. kovo 25 d. Jurgis ir Esperanza kalbėjo rožinį, tada apsilankiusi šv. Marija jai tarė: „Esu Marija, Žmonijos ir Tautų Sutaikintoja... Atiduokite man savo širdis, o aš visados duosiu jums savo Širdį".

Kita proga šv. Marija kalbėjo Esperanzai, kad ji įkūrė Betaniją ir pavadino ją „ramybės ir harmonijos vieta tiems, kurie atvyks, ieškodami šios Motinos, sielų Ganytojos. Be to, čion atvykstu, kad palengvinčiau savo sūnų kunigų naštas. Tie (kunigai), kurie atsilieps į mano kvietimą, turės padaryti vietą, kad ji taptų šių laikų didelių nelaimių žmonijai prisiglausti..., kur visi turi būti išgelbėti tikėjimu, meile ir pasitikėjimu žmonių, kurie ieško teisingumo..."

Stigmos Esperanzos delnuose

Mistiniai reiškiniai

Venesuelos Betanijoje vyksta daug įvairių mistinių reiškinių. Jie yra ypatingos dovanos, kurias Dievas duoda žmonėms. Jos turi tarnauti didesnei Dievo garbei ir sielų išganymui. Jos nėra Espe-

ranzos šventumo požymis. Ypatingas savo dovanas Dievas laisvai teikia žmonijai per pasirinktus asmenis. Jie gali būti labai šventi ir visai nešventi.

Esperanza yra mistikė, stigmatikė, pranašė, kūno ir sielos gydytoja, regėtoja, ekstazininkė, žmonių sielos dvasinės būsenos regėtoja. Be to, ji turi dvivietumo ir pakilimo į orą bei kitas ypatingas charizmatines dovanas.

Viešpačiui Jėzui arba jo Motinai Marijai apsireiškiant, kartais saulė padidėja ir vėl grįžta į savo normalų dydį, erdvėse įvyksta spalvų keitimasis bei jų blizgėjimas. Kartais regėjimų metu Esperanza apsupama nežemišku šviesos rūku, aplink ją patiriamas rožių aromatas, girdimi neregimų chorų giedojimas bei muzikos garsai.

Šv. Mišių konsekracijos ir pakylėjimo metu kartais Esperanza pakyla truputį nuo šventovės grindų. Didįjį Penktadienį Esperanzos delnuose trim keturioms valandoms atsiveria šviežios, kraujuojančios stigmos. Tada jos veidas darosi panašus į Kristaus arba šv. Marijos veidą, ir ji kalba ne savo, o veidą priėmusiojo balsu. Ji jaučia tada esanti jų perimta. Žmonės sako, kad tokiu metu pasikeičia jos veidas, išnyksta jo raukšlės; ji pati atrodo jaunesnė, persimainiusi.

Ne kartą jos gyvenime įvyko dvivietumas – tuo pačiu metu ji buvo dviejose vietose, kaip tai dažnai yra atsitikę kitų mistikų gyvenime*.

Kartais iš Esperanzos gyvo kūno, iš krūtinės ir rankų stigmų, išauga šviežios, žydinčios rožės, kad kiti pamatytų tokį 'stebuklą' ir įtikėtų Dievą. Iki 1992 m. šviežios, žydinčios rožės išaugo iš Esperanzos krūtinės keturiolika kartų. Tada ji jautė labai stiprius skausmus, panašius į širdies smūgį. Kaskart jos pulsas labai susilpnėdavo. Iš pradžių ji slėpė tą reiškinį. Viešpats Jėzus liepė jai neslėpti, kad jie pasiektų tikslą vesti žmones arčiau Dievo. Be to, atrodo, Didįjį Penktadienį išauga tokios pat rožės ir iš jos plaštakose esančių stigmų.

*Plačiau žr. Burkus Jonas. Teresė Neumannaitė. P. 124–127.

Medikams tai didžiausias galvosūkis, kaip iš žmogaus gyvo kūno gali išaugti žydinčios rožės, nes to natūraliai negalima paaiškinti.

Esperanza turi Jėzaus ir Marijos regėjimus ir iš jų priima pranešimus, paraginimus, perspėjimus.

Apsireiškimai Betanijoje

Pasirinkusi sau Betaniją kaip apsireiškimų ir malonių dalijimo vietą tikintiesiems, šv. Marija dažniausiai apsireiškia šeštadieniais, sekmadieniais ir švenčių progomis. Tai vyksta nuo 1976 m. kovo 25 d. iki šiol (1994 m.). Ji apsireiškia šviesoje Betanijos sodyboje prie Lurdo šv. Motinos statulos ir iš kalno krintančio vandens, kuris yra laikomas Betanijos šaltiniu. Dažnai šv. Motiną regi ne tik Esperanza, bet ir kai kurie kiti tuo metu ten esantys žmonės. 1984 m. kovo 25 d., pvz., Apsireiškusiąją regėjo šimtas aštuoni žmonės. Ne visi minioje esantys regi ją. Kartais ją mato tik Esperanza, o kiti dažniausiai tada mato tik šviesą. Taip jie sužino, kad Esperanza turi regėjimą. Iki šiol gal keli tūkstančiai žmonių yra regėję apsireiškusią šv. Motiną Betanijoje.

Apsireiškusi dangiškoji Motina kalba apie tikėjimą, pasiremdama Šventraščiu. Ji ragina visus prie maldos. Ypač ji prašo juos melstis už kunigus ir už žmonių atsivertimą. Ji ragina tikinčiuosius dažnai artintis prie sakramentų, ypač prie Sutaikinimo ir Eucharistijos.

Apsireiškimų metu rožių aromatas ir dangiškos muzikos garsai palydi Apsireiškusiąją. Ją palydi ir kiti mistiniai reiškiniai, k.a.: nepaprastos įvairių spalvų šviesų apraiškos, saulės judėjimas bei jos padidėjimas, erdvėje didelių M ir I raidžių įrašymas – ispaniškai šios dvi raidės reiškia šv. Marijos nekaltą pradėjimą (Maria Inmaculada); kartais aplink Apsireiškusiąją pasipila didelių mėlynų ir auksinių peteliškių spiečiai.

Betanijoje apsireiškia ne tik šv. Motina Marija, bet kartais ir Viešpats Jėzus. Iš dangiškosios Motinos ateiną pranešimai yra švelnūs, o ateiną iš dieviškojo Sūnaus yra griežti.

Pirmą kartą apsireiškęs Esperanzai neapsakomame grožyje Viešpats Jėzus tarė jai: „Esu Jėzus, dieviškasis Mokytojas". Ji matė jo kraujuojančią Širdį. Jis liepė jai būti natūraliai, paprastai, neeikvoti laiko ir išmokė ją šios maldos. Ji yra jos pirmoji malda kiekvieną rytą.

„Tėve, keliu save į dangų ir nieko nedarau, o tik žvelgiu į tave ir jaučiu tavo dievišką buvimą tarp mūsų. Šios naujos aušros metu mes pasiaukojame Jėzui, Marijai ir Juozapui. Garbė Dievui danguje – Tėvui, Sūnui ir Šventajai Dvasiai. Amen".

1989 m. kartą Esperanza ir septyniasdešimt du kiti žmonės įkopė į kalną. Ten ji buvo pakelta į orą, ir debesyse Dievas Tėvas kalbėjo jai. Be kita ko, jis pasakė: „Tavo užduotis tik prasideda". Tai yra, jog ji turinti dirbti, kad dangiškosios Motinos pranešimai pakeistų žmonių širdis, ir jie grįžtų Dievop. Tik malda galima nugalėti blogį, kuris veda jaunimą ir visus žmones pražūtin.

Pranešimai, pamokymai, perspėjimai

Betanijoje dangiškoji Karalienė neduoda daug pranešimų, pamokymų bei perspėjimų, kaip ji daro kitose apsireiškimų vietose. Dažnai ji tik apsireiškia, kad parodytų žmonėms, jog ji ten esanti tarp žmonių. Jos pranešimai kalba apie tikėjimo atnaujinimą, gilesnį tikėjimo pažinimą Šventraščio skaitymu, kvietimą melstis už Bažnyčią, kunigus, nusidėjėlių atsivertimą ir pasaulio taiką. Ji liepia dažnai artintis prie Sutaikinimo ir šv. Eucharistijos sakramentų. Ji pabrėžia socialinį teisingumą ir sako, kad meilė ir nusižeminimas esąs tiltas dangun. Jie praktikuotini nuoširdžiai, visados siekiant amžinojo gėrio. Ji ragina visus žmones nusiskaidrinti, atsiversti, nes Dievas laukia visų išganymo. Pažymėtini penki jos pranešimai. Jie čia gerokai sutrumpinti.

Pirmasis pranešimas

Duodama Esperanzai pirmą pranešimą, arba pamokymą, dangiškoji Motina Marija tarė, kreipdamasi maloniniu kreipimusi, kaip

įprasta ispanų kalboje: „Dukrele, leidžiu tau dangaus blykstelėjimą Venesuelos Lurde Betanijoje. Pasakyk visų rasių, visų tautų, visų religijų mano vaikeliams, kad myliu juos visus. Atvykau surinkti juos visus, kad pagelbėčiau jiems. Juk jie visi gali būti išgelbėti (išganyti). Labai myliu jus visus, mano mažutėliai. Trokštu, kad visi žmonės, kurie girdi mane šiuo metu, gautų Šventosios Dvasios malonę. Trokštu padaryti kiekvieną laimingą, kad tuo būdu būtų atnaujintas žemės paviršius... Myliu visus, nors jie pamiršta mane...

Ir visi mano vienuoliški vaikeliai, visi kunigai, mylėkite vieni kitus ir remkite vieni kitus, rūpinkitės beturčiais, remkite reikalingus pagalbos, nekaltus vaikučius ir motinas, kurie yra vieniši ir neturi moralinės paramos...

Ši (Betanijos) žemė yra visiems tiems, kurie čion atvyksta. Tai jūsų Motina, kuri apsireiškia... daugelyje vietų... Čia būsiu Rytų šviesa. Ši bus maldos, tikėjimo, meilės ir krikščioniškos artimo meilės vieta. Čia sukilninsiu širdis tų, kurie atvyks... Noriu čia, šioje vietoje, įkurti mano Lurdo švento šaltinio repliką. Tai tiesa, kad gyvensiu Venesuelos Betanijoje...

Vanduo, kurį duodu, yra gyvybės vanduo. Jis yra sveikatos ir Krikšto vanduo. Jis yra jūsų gyvenimo pradžia Kristuje. Jis bus atleidimo vanduo, kuris nuplaus jūsų kaltes ir atnaujins jus... Mūsų susitikimas bus gyvesnis, labiau pastūmėjantis, ir jūs vėl galėsite uždegti tikėjimą jūsų brolių ir seserų širdyse.

Mažieji sūnūs ir dukros, čia jūs turite mane savo tarpe. Jūs patirsite mane ir mąstysite apie mane šioje mažoje medžių giraitėje, kurią išsirinkau. Čia jūs visi rasite sveikatą, ramybę ir meilę tos Motinos, kuri trokšta atnaujinti jus šaltinio vandeniu. Todėl mano dangiškojo Tėvo, mano dieviško Sūnaus ir Guodėjos Šventosios Dvasios meilė amžinai degs jūsų širdyse. Jie teuždega jus šventa ugnimi, kad antgamtinio gyvenimo malonė pasiektų jus...

Dėl to aš kaip Motina, nekaltoji Motina, visų malonių Tarpininkė, kviečiu jus į šią vietą, kad mano susivienijimas su jumis būtų glaudesnis ir gyvybingesnis, Šventajai Dvasiai pagelbstint padėtų jums giliau išgyventi Evangelijos dvasią. Taip, vaikeliai, esu jūsų Motina. Be to, esu nusidėjėlių Prieglobstis ir visų krikščionių Pagalba.

Dėl to raginu jus dažnai atvykti pas mane, kad pasakytumėte man savo jausmus, savo užsiėmimus, savo rūpesčius, savo negalavimus. Trumpai tariant, savo viltis, abejones bei susirūpinimus. Ypač raginu jus pašvęsti man savo širdis, kad atnaujinčiau jas.

Besąlygiškai pulkite į mano motinišką glėbį, gyvenkite kaip kūdikystėje gyvenote, kaip maži vaikeliai, kad galėčiau apsaugoti jus... Trokštu, kad jūs visi taptumėte mano motiniškos Širdies apaštalais ir gyventumėte liepsnojančia meile, kurią Jėzus duoda jums... Jūs galite pradėti savo apaštališką pasiruošimą, kasdien priimdami Eucharistiją kaip sielos Maistą ir būti stiprinami mano dieviško Sūnaus".

Antrasis pranešimas

„Vaikeliai, čia, šioje vietoje, jūs galėsite sutraukyti pančius, kurie pribloškia jus šiandien ir atskiria jus nuo kvietimo, kurį jums siunčiu. Mano dieviškasis Sūnus ir aš, jūsų Motina, pasivedame jūsų širdims, kad jūs dosniai ir tikra dvasia darytumėte tai, ko Tėvas prašo jus; tai yra saugotumėte visus jo vaikučius nuo tyčiojimosi ir nuo apokaliptinių laikų veidmainysčių pajuokos. Savo begaliniu gailestingumu jis (Tėvas) stiprins žingsnius tų, kurie sutinka pamokyti žmones. Mano žmonės siekia teisingo ir sąžiningo mokymo tiesos drauge su moralinėmis vertybėmis, kurios suvienys žmones ir tautas į vieną tikrai brolišką glėbį.

Atvykstu vadovauti visiems, kurie nori ateiti į mano Širdies prieglobstį... Viliuos vesti jus, kad jūs sukviestumėte mano vaikučius į šią

mano vilčių švento vandens vietą ir kad ji taptų sugyvenimo, atsigaivinimo ir ramybės vieta tiems, kurie atvyksta, ieškodami šios Motinos, sielų Ganytojos. Taip pat atvykau palengvinti mano kunigiškų sūnų naštas. Juk tai yra jie, kurie, atsiliepdami į mano kvietimą, turės padaryti mano vietą, parinktą šiems didelių nelaimių laikams žmonijai šventą sodnelį, kuriame visi mano vaikai ras prieglobstį..., kur visi turi būti išgelbėti (išganyti) tikėjimu, meile ir tiesa, kurie šaukiasi teisybės.

Dabar apmąstykite tylumoje ir pakluskite maldai, kad galėtumėte suprasti ir priimti mano buvimą tarp jūsų. Ypač tai kalbu vienuoliams, mano pašvęstiems kunigams ir misijų seselėms, kad jie visa širdimi pereitų į maldos ir kontempliacijos gyvenimą, kuris yra būtinas šią taip lemiamą valandą žmonijai.

Veikimas ir darbas yra ašis, bet be maldos darbai sugriūva. Yra svarbu ir net būtina apsvarstyti įžadus. Sielų ganytojai, priimkite savo kaimenes ir suburkite jas į vieną didelę šeimą. Pažvelkite į sielų ganytojus, kurie yra apdovanoti geromis galimybėmis savo kaimenėse. Tai yra graži sielovada. Ji reikalinga maldos, kad jie išsilaikytų susivieniję su mano Sūnumi.

Dėl to maldauju jus, mano vaikeliai, nenustokite garbinę Dievo. Jūs galite nuklysti nuo mano motiniškos Širdies. Jūs, pašventinti vienuoliai ir įšventinti kunigai, turite išlikti ištikimi, ištvermingi savo sielovados darbe Dievo žmonių labui. Mano vaikeliai, pasilikite ištikimi iki pabaigos, sekdami mano dieviško Sūnaus pėdomis. Jūs turite jausti didelę atsakomybę. Jūs žinote, kad stipri valia ir gera intencija yra viso to pagrindas. Jėzus yra jūsų Auka, ir jis apsireiškia kiekvieno dvasiškio širdies šventovės tyloje. Jis yra adoracijoje. Tai yra tinkamas pasivedimas Kristui, mano dieviškam Sūnui. Bet Šventosios Dvasios išpylimo stiprybė įsikūnys jumyse ypatingu būdu. Jūs būsite vieninteliai su juo. Štai grožis ir didybė to, ką reiškia būti kunigais".

Trečiasis pranešimas

„Vaikeliai, jūs negalite būti tobuli, nes, kai esate kūnas ir kraujas, visi turite praeiti veiklos sritį, išsimokslinimo metus. Tuo jūs įsigysite krikščioniškos tobulybės modelį, Kristų, mano dieviškąjį Sūnų, visuose jumyse.

Jūs turite alkti Dievo, jo malonių ir jo Motinos, kuri kasdien pasiveda visose pasaulio šalyse, kad žmonės galėtų būti išganyti. Šiame krašte, šioje pažadėtoje šalyje, alkite jos vaikų, kad jie atsinaujintų ir būtų kartu su savo broliais ir seserimis, kurie atvyks iš toli, kad čia rastų prieglobstį.

Vaikeliai, aš, Marija, kaip žmonių Motina Sutaikintoja, atvykstu sutaikyti juos, siekti jų, duoti jiems tikėjimą, kuris yra dingęs atominio atbudimo triukšme ir bildesyje, kuris yra arti sprogimo. Aistros, galios, medžiaginis turtas atšaldė, sudrungnino ir padarė juos egoistais. Pažvelkite į didžiulį blogį, kuris supa žemę šešėliais. Tarp žmonių uždegtas pragaras turi būti užgesintas šios Motinos Širdies meilumu, meile ir tiesa. Atleidimas vienas kitam gali išgelbėti kiekvieną. Labai yra reikalingas socialinis teisingumas. Tik šiuo būdu bus išvengta brolių ir seserų susinaikinimo.

Tik tasai sėkmingai augs dorybėse ir šventume, kuris dirba apsisprendęs ir pasišventęs Viešpaties tarnyboje, skelbdamas Dievo mokslą ir jo Evangeliją. Taip užsitarnaujama Dievo malonių ir palaimos.

Štai didelis triumfas kelio, kuris šiais laikais jungia, atstato, sveria daugybės nuopelnus, kurie bus gaunami mano išrinktoje vietoje. Įvyks nusidėjėlių atsivertimas, kūno ir sielos sveikata, pašaukimai į kunigus ir vienuolynus, šventos santuokos, atsinaujins šeimos tikėjime, Šventosios Dvasios ypatingose malonėse, kurios yra atviros visiems, kurie nuoširdžiai artinasi prie jų. Tie, kurie atgailauja ir apverkia savo klaidas, gali kreipti savo akis į mano apsireiškimo grotą, prašydami mane atsivertimo malonės. Jie gaus daug malonių. Jų

sielos bus švarios ir tyros, kokios jos buvo po Krikšto. Jie visi prisikels su mano Sūnumi.

Šiandien, vaikeliai, kviečiu jus į gyvenimo pilnatvę, kad jūs gyventumėte grynomis ir atsakingomis sąžinėmis už jums pavestą užduotį, pasipuošę teologinėmis tikėjimo, vilties ir meilės dorybėmis. Ypač siūlau jums užsimojimo tyrumą, nusižeminimą, paprastumą ir paklusnumą atsakingumui, sutartam su Viešpačiu. Pasiryžkite eiti tiesiu nekaltybės keliu. O koks žavingas nekaltų vaikelių grožis..., skatinąs visus brolius ir seseris pavyzdingai gyventi ir mylėti mūsų Viešpatį Tėvą, kad jis duotų visiems savąjį gyvenimą".

Ketvirtasis pranešimas

„Vaikeliai, jūsų sieloms gydyti šiandien turite aukotis, kad šioje vietoje savo aukomis jūs pagelbėtumėte pastatydinti šventovę šiuo titulu: 'Marija, žmonių ir tautų Sutaikintoja'. Melskitės, apmąstykite ir stiprinkitės Eucharistijos Duona, kuri teikia jums antgamtinį gyvenimą. Būkite, kas esate. Stiprios ir sveikos sielos yra pasiruošusios kovoti meilės ginklais. Tai yra meilė, kuria jūs ketinate persmelkti mano vaikų širdis ir sąžines, kviesdami ir šaukdami: 'Kelkitės, valanda atėjo Dievo žmonių moralinėms vertybėms atstatyti'.

Kartoju jums, kad noriu būti žinoma vardu: Mergelė ir Motina, žmonių Sutaikintoja, nes žmogus turi rasti pats save. Kiekviename žmoguje jis turi matyti savo brolį ir seserį. Ideologijos gali būti imamos domėn, nes tai yra pagarba, kuria pripažįstamas kiekvienas, kaip vienos ir tos pačios Dievo šeimos narys.

Vaikeliai, visi kelkitės vieninteliam idealui, kovai už naują kartą, kuri turi išaugti ir išsivystyti sveikoje aplinkoje.

Taigi, vaikeliai, išmokite vertinti kiekvieną asmenį jo bei jos aplinkoje, kurioje jis ar ji gyvena pagal savo papročius, savo galvojimo būdą, nepaisant, kokios nors negatyvios aplinkos. Išmokite vertinti tuos žmones, kad pagelbėtumėte jiems kovoti prieš blogį, kuris supa

juos. Paskatinkite juos gyventi sveikoje atmosferoje, dvasinėje ramybėje, nes Dievas Tėvas nori išganyti jus visus tikėjimu. Viso to viduryje yra atsakymas žmogaus, kuris yra Dievo kūrinys.

Vaikeliai, esu jūsų Motina. Atvykstu pasiekti jus, kad jūs pasiruoštumėte ir galėtumėte nešti mano susitaikinimo pamokymą... Noriu priimti jūsų širdis ir duoti jums Šventosios Dvasios supratimo dovaną, kad jūs galėtumėte rasti tarpusavyje mano buvimo gilią prasmę... Šiais laikais asmeniškai yra svarbu pasiekti visatos sutaikinimą. Toks sutaikinimas gali įvykti žmonių su Dievu ir vienų su kitais. Šioji Motina maldauja kaip neturtingiausia Moteris, mažiausia ir labiausiai nusižeminusi, bet tyriausia. Ji nori perduoti jums širdies tyrumą, paprastumą, ištikimybę, paklusnumą tarnauti savo broliui ir seseriai, išmintingumą, pastovų uolumą dirbti savo Motinai Bažnyčiai. Šiandien yra reikalinga liudyti savo gyvenimu ir savo tikėjimu į Dievą, kad šioji Motina galėtų paruošti jus sielovadai. Pasiruoškite. Kvietimas yra pagirtinas ir užtikrintai galiojantis, jeigu jūs to trokštate. Pakviestieji ištvermingai vykdykite".

Penktasis pranešimas

„Vaikeliai, jeigu kas nors pašaukia, beldžiasi, primygtinai reikalauja ir ištveria, mano švento kalno durys bus atidarytos, ir jūs galėsite gyventi, semdami vandenį iš mano gyvo šaltinio. To nori ši Motina. Mano pranešimus laikykite prie širdies, apmąstydami juos. Tegul mano reikalavimai būna praktikuojami.

Vaikeliai, laukiu jūsų. Laukiu jūsų visų. Tegul nelieka nė vieno šioje šalyje, kuris neatvyktų aplankyti manęs. Esu Dievo Motina. Esu pašaukusi jus į šią mažą šalies vietelę. Esu toji pati Motina, tik skirtingu titulu. Esu Nazareto Motina, kentėjimų Motina. Niekas nebuvo taip puošnus kaip aš ir parodžiau daugiau meilės mūsų Dievui Tėvui. Vaikeliai, esu Gerojo Patarimo Motina, Tarpininkė. Stengiuos įtikinti jus, kad priimtumėte mano kvietimą. Mano praneši-

mai yra tikėjimo, meilės ir vilties. Jie neša žmonių ir tautų sutaikinimą. Jis yra vienintelis dalykas, kuris gali išgelbėti šią šalį nuo karo ir amžinos mirties. Mano vaikeliai, žmonių išganymas yra jūsų rankose... Gerieji vaikeliai, dirbkite, kad pastatydintumėte didelę šventovę.

Jaunuoliai, kviečiu jus dirbti energingai ir geram tikslui, mokyti tuos, kurie nežino. Pasilikite tvirti ir ryžtingi kaip kariai, rūpindamiesi tuo, kas įstatymu priklauso jums.

Tėvai, motinos, susijunkite vienan glėbin, kad jūsų vaikai gerai pasiruoštų tarnauti Dievui. Vaikeliai, šiais laikais Dievas nori, kad atnaujinčiau sąžines, nes žmogus piktnaudoja gautas malones ir skuba pražūtin. Jeigu neįvyks pasikeitimo ir atsivertimo, asmuo žus ugnyje, kare ir mirtyje. Yra didelis karo pavojus, ypač Azijoje ir buvusiose Tarybų Sąjungos respublikose... Noriu, kad atstumtumėte blogį, kuris daro jus maištingus, ir nugalėtumėte priešo priespaudos tamsą..."

Lauktinas pasaulio pasikeitimas

Remdamasi šv. Motinos Marijos pareiškimais, Esperanza sako, kad pasaulis esąs karo pavojuje, ypač Kinijoje. Reikia daug melstis už Rusiją. Rožinio kalbėjimu galima sušvelninti tą pavojų, sušvelninti kerštо troškimą. Dėl to šv. Motina prašo visus kasdien sukalbėti visas tris rožinio dalis. Esperanzai taip pat yra apreikšta, ko susilauks pasaulis, negrįžęs Dievop. Tik dar dabar jai neleista viso to atskleisti.

Šv. Motinos Marijos ir jos dieviško Sūnaus apsireiškimų Betanijoje tikslas yra žmonių atsivertimas, tautų ir žmonių susitaikinimas. Šv. Motina Marija yra tautų ir žmonių Sutaikintoja. „Kasdien vesk sielas prie išganymo; šioje srityje negali būti poilsio", – kalbėjo šv. Marija Esperanzai. Ji prašo žmones maldų, atgailos, Evangelijos skaitymo ir jos skelbimo nežinantiems. Ypač ji prašo maldų už kunigus ir nusidėjėlių atsivertimą. Išgirdę tokį šv. Motinos raginimą, daugis melдžiasi už jų atsivertimą. Tad Betanijoje įvyksta daug atsivertimų.

Bet jų turi įvykti visame pasaulyje. Tad kiekvienas tikintysis turėtų paklusti šiam šventam šv. Motinos prašymui ir melstis ypač už juos ten, kur dėl komunistų viešpatavimo daugis nepažino Dievo ir jo mokslo. Ten dar tebevyrauja netikėjimas. O be tikėjimo negalima patikti Dievui (plg. Žyd 11,6).

Kitas šv. Motinos Marijos apsireiškimų tikslas Betanijoje yra organizuoti grupes Evangelijai, arba Kristaus mokslui, skelbti ir broliškai meilei bei atsivertimams pasiekti.

„Laiko ženklai" (Apr 16,3) yra neapykanta, kerštas, žmogžudystės, homoseksualizmas, radikalus feminizmas Šėtono poveikiu ir įvairūs kiti nusikaltimai. Jaunimas yra linkęs Šėtono poveikiu į pagonybę, raganavimą, Šėtono garbinimą apeigomis, šėtonišką muziką; visur klesti pornografija, narkotikai, vaikų išniekinimas veiksmais, negimusių kūdikių žudymas, egoizmas, skilimai, Jungtinėse Amerikos Valstijose Katalikų Bažnyčios skilimo pavojus ir kt.

Dėl tokių ir panašių nusikaltimų, sako Esperanza, „kelerius metus Jungtinės Amerikos Valstijos labai kentės nuo gamtos nelaimių". Marija prašo melstis už Jungtinių Amerikos Valstijų vadus, ypač už prezidentą, kuris pritaria negimusių kūdikių žudymui ir veda kraštą pagonybėn. Ypač ji prašo melstis už Bažnyčios vadus Jungtinėse Amerikos Valstijose – už vyskupus, kunigus ir klierikus, kad toje šalyje Katalikų Bažnyčia išliktų vienybėje su Roma. Dabar jai gresia didelis pavojus suskilti. Dėl to joje pop. Jonas Paulius II lankėsi keletą kartų. Šv. Eucharistija, malda, susitaikinimas tą kraštą gali apsaugoti nuo tos nelaimės.

Žmonės dabar baudžia patys save egoizmu, nesąžiningumu, ištvirkimu, keisdami savo žmonas, nepaklusnumu Dievo arba gamtos įstatymams. Jie negalvoja apie žmonijos ir savo ateitį žemėje ir kas bus po to. Juk viską turės palikti – ir gražius namus, ir automobilius bei tuščios garbės brangenybes, – kalba Esperanza.

Neiname prie pasaulio galo. Kristus ateis, bet tai nebus pasaulio

galas. Bet turime būti pasiruošę, kai einame prie naujo laikotarpio, prie Šėtono viešpatavimo galo žemėje. Jis ir jo armija bus nugramzdinti pragaran ir niekados nebeišeis iš ten, – 1993 m. aiškino Esperanza, būdama 65 metų amžiaus. Tie pasikeitimai greit įvyksią, tačiau ji nežinanti, ar ji to sulauksianti, kaip parašyta Apreiškimo knygoje: „Aš išvydau naują (regimąjį) dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė išnyko" (21,1).

Esperanzos mistiniame gyvenime Šėtonas tik keletą kartų pasipainiojo kaip baisus žvėris. Tačiau jo poveikiu jos mistinio gyvenimo pradžioje, iki įvykiai buvo Bažnyčios aprobuoti, ji buvo šmeižiama, išjuokiama, bet ji, rūpindamasi Dievo ir šv. Motinos garbe ir sielų išganymu, sugebėjo nekreipti dėmesio į jos asmens žeminimą.

Pasibaigus Šėtono gyvenimo ir veiklos metui Žemėje ir pasibaigus Dievo leistoms bausmėms, kad atsiverstų nusidėjėliai, likusiems žmonėms viešpataus taika, ramybė, sugyvenimas ir meilė. Dėl to šv. Motina Marija atvyksta Žemėn, kad sutaikytų tautas ir žmones. Juos sutaikius, žmonės ir tautos sugyvens.

Tačiau pirm viso to vyks įvairūs Dievo siųsti perspėjimai, kad žmonės pasitaisytų, atgailautų, susitaikytų su Dievu ir vieni su kitais. Dėl to Dievas leis, kad uraganai, neįprasti potvyniai, sausros, žemės drebėjimai, nepagydomos ligos paskatintų žmones pasitaisyti, grįžti Dievop. Gali įvykti daug didesnių gamtos nelaimių, negu iki šiol pasaulis bei kai kurios tautos išgyveno. Esperanza mano, kad atominių bombų bandymai gali išmušti Žemę iš pusiausvyros.

Dėl to jau seniai šv. Marija prašo melstis, kad būtų sustabdytas paleistuvavimas, paplitęs tarp jaunimo ir vykstąs tarp gyvenančių ne su savo sutuoktiniu, ir tuo būtų sustabdytos nepagydomos ligos – įgyto imuniteto deficito sindromas ir kitos. Netrukus bus nauja liga, kuri iš tikrųjų jau egzistuoja. Ja užsikrėtęs žmogus gyvens vos vieną mėnesį, kai gana vieno mėnesio atgailauti ir grįžti prie Dievo. Šios ir kitos nepagydomos ligos tarnauja nubausti pasauliui ir priminti

visiems, kad laikas atgailauti ir susitaikyti su Dievu Sutvėrėju ir Atpirkėju. Turime daug ligų. Jų bus dar daugiau, nes žmonės piktnaudoja dalykus, kuriuos Dievas yra jiems davęs. Tos bausmės jau yra prasidėjusios. Tik susitaikinimas su Dievu gali sustabdyti jas.

Viešpats Jėzus 1991 m. sausio 22 d. apsireiškė Betanijoje, kai tuo metu ten meldėsi apie dvidešimt žmonių, ir tarė: „Atvykstu išganyti savo avių". Ne tik Esperanza, bet visi ten tada buvę regėjo Jėzų kaip Kristų Karalių. Netrukus jis ateisiąs visiems žmonėms.

Šv. Marija kviečia visus susitaikyti su Dievu ir artimu ir atnaujinti tikėjimą. Ji ragina stiprinti tikėjimą Šventraščiu, malda ir mąstymu ir melstis už pašaukimus į kunigus ir vienuolius, ir už nusidėjėlių atsivertimą. Bausmės ištiks tuos Dievui neištikimuosius, kurie teisia Dievą, kad jis neišklausęs jų. Nė vieno Dievas nenori bausti. Jis dabar baudžia juos kaip geras Tėvas, kad nusidėjėliai grįžtų tikėjiman ir būtų išganyti. Jis baudžia, išmėgindamas jų ištikimybę Dievui ir jo įstatymams.

Šv. Motinos Marijos paraginta, Esperanza kalbėjo, kad mes turime gerbti visas religijas, nors ne visos yra lygiai apdovanotos malonėmis ir išganymo priemonėmis, nes visų religijų išpažinėjai esą Dievo vaikai. Kitų religijų niekinimas yra Šėtono darbas. Sustabdytina puikybė, kuri yra pirmoji Šėtono nuodėmė.

Ne tik įvyko ir įvyksta daug atsivertimų apsireiškimų Betanijoje dėka, bet taip pat daug žmonių pasveiko nuo nepagydomų arba sunkiai pagydomų fizinių ligų. Vieni iš pirmųjų, kurie ten lankydamiesi pasveiko, buvo gyd. dr. V. Arrieta ir gyd. dr. V. Paz. Šie abu pasveiko nuo gerokai pažengusios vėžio ligos. Kiti pasveiko nuo paralyžiaus, kepenų ligų, kraujo vėžio ir kitų ligų. Abiejų minėtų gydytojų liudijimu, pasveiko per tūkstantį ligonių nuo nepagydomų ir sunkiai pagydomų ligų.

Betanijos kapelionas, kun. Otty O. Aristizabel, liudija, kad 1991 m. gruodžio 8 d., kurią įvyko šv. Eucharistijos stebuklas, pasveiko vyras,

turėjęs prostatos, vidurių ir kraujo vėžį. Be to, jis liudija, kad viena mergaitė pasveiko, turėjusi vėžio auglį smegenyse. Mergaitės galvos rentgeno nuotraukoje buvo angelų apsuptos šv. Mergelės paveikslas. Kitą kartą jis matęs kėdėse atneštus šešis vyrus ligonius. Pagiję jie patys išėjo namo. Pasak kapeliono, tokių pagijimų įvyksta kiekvieną savaitę.

Nei vietos vyskupas ordinaras, nei gydytojai nėra sudarę gydytojų komisijos, kuri tirtų pasveikusius ligonius ir nustatytų, ar visi pasveikimai tikrai yra stebuklingi. Mes nesvarstome, kiek jų tikrai pasveiko Jėzaus Kristaus pagalba bei šv. Motinos Marijos užtarimu. Mes tik pasakome, kad tokie stebuklai vyksta ir kad jie paskatina daugį grįžti Dievop ir būti išganytais.

Kun. René Laurentin, šv. Marijos apsireiškimų pasaulinio masto žinovas, tyręs tokius apsireiškimus Venesuelos Betanijoje, rašo:

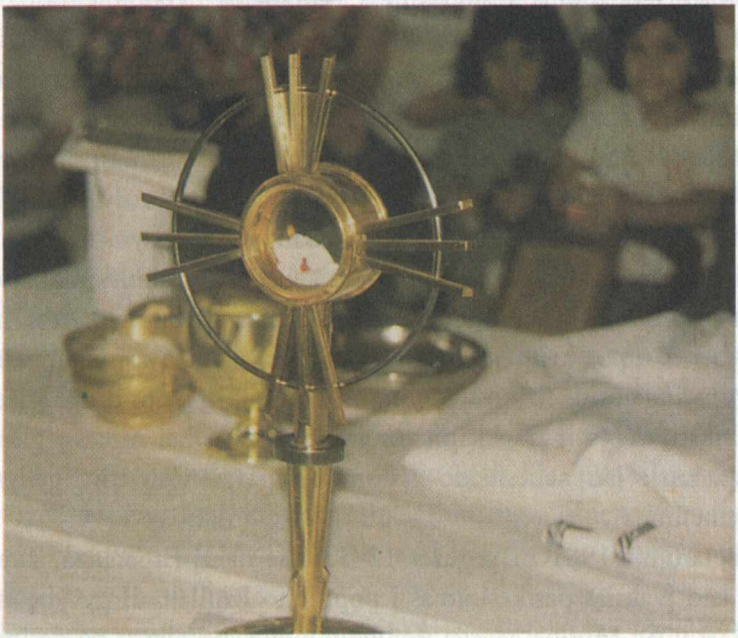
„Tie, kuri atvyksta į apsireiškimus, yra sustiprinti tikėjime ir dvasioje. Pagerėjo jų krikščioniškas gyvenimas. Žmonės, kurie niekados nesimeldė, dabar reguliariai kalba rožinį. Tie, kurie niekados nelankė pamaldų šventovėje, dabar reguliariai lanko jas ir artinasi prie Atgailos ir Eucharistijos sakramentų. Įvyko nuostabių atsivertimų. Tie, kurie toje vietoje klausė išpažinčių, įskaitant mane, yra liudininkai. Visi sutinka, kad jie patyrę vidinį pasikeitimą... Apsireiškimai atvedė juos prie Dievo ir atnaujino jų krikščionišką gyvenimą... Arba maldos bei iš uolos krintantis vanduo atnešė ne tik dvasinių malonių, bet ypatingiausius fizinius pagijimus. Pastaruoju metu dingo įsisenėjęs inkstų vėžys ir dvylikapirštės žarnos žaizda bei moterų gimdos vėžys, kurie jau nebesileido gydomi. Aš gavau visų trijų gydytojų pažymėjimus".

Betanijoje 1981 m. gegužės 12–13 visą naktį Esperanza, žinodama, kad įvyksiąs pasikėsinimas į pop. Jono Pauliaus II gyvybę, meldėsi už jį. Šv. Motina Marija išsaugojo jo gyvybę. Lygiai po dešimties metų popiežius nuvyko į Fatimą, kad padėkotų šv. Motinai Marijai

už jo gyvybės išsaugojimą. Ten gegužės 12 d. vėl į jį pasikėsinta peiliu, bet laiku apgintas.

Eucharistijos stebuklas

Nekalto Prasidėjimo šventėje, 1991 m. gruodžio 8 d., Betanijos kapelionas kun. Otty O. Aristizabel, atnašavo šv. Mišias seselių augustijonių vienuolyne Los Teques (Los Tėkės) mieste, kuris yra greta Betanijos. Jose dalyvavo tūkstančiai žmonių. Ruošdamasis šv. Komunijai, kunigas atnašautojas perlaužė didelę konsekruotą Ostiją pusiau. Priėmęs vieną šv. Ostijos dalį, pastebėjo, kad antrosios dalies viena pusė buvo permirkusi šviežiu Krauju, bet tasai Kraujas nepersisunkė į kitą šv. Ostijos pusę. To įvykio neparodęs žmonėms, kurių

Eucharistijos stebuklas – viena konsekruotos Ostijos pusė sutepta šviežiu Krauju

ten buvo daugiau negu keturiasdešimt tūkstančių, šv. Ostijos kruvinąją dalį įdėjo į tabernakulą. Kitą rytą jis rado, kad šv. Ostija tebebuvo permirkusi šviežiu Krauju. Tada jis apsakė, kas įvyko.

Kruvinąją šv. Ostijos dalį tyrė ne tik Bažnyčios vyriausybė, bet ir medicinos laboratorija, kuri rado, kad šv. Ostija buvo sumirkusi Žmogaus Krauju. Staigus Žmogaus Kraujo atsiradimas tik vienoje šv. Ostijos pusėje ir jo išsilaikymas šviežiu yra didžiausias stebuklas.

Nustačius didelio stebuklo tikrumą, vysk. Pijus Bello Ricardo, Los Teques vyskupijos ordinaras, paskelbė ganytojišką laišką apie to stebuklo tikrumą. Be kita ko jis rašė:

„Vienintelis didžiausias stebuklas, kuris gali būti parodytas žmonijai, yra..., kad Dievo Žodis tapo Kūnu. Šiandien Los Teques mieste vėl galima išgyventi Duonos ir Vyno Persiesminimą... – Dievo Žodžio tapimą Kūnu šv. Ostijos kraujavimu. Ji yra visiems, kurie nori ją pamatyti ir pagarbinti".

Ši kraujuota šv. Ostija, įdėta į monstranciją, yra laikoma seselių augustijonių vienuolyno koplyčioje, Los Teques mieste, Venesueloje.

Šia proga paminėtinas kitas šv. Eucharistijos mistinis reiškinys Esperanzos gyvenime – kartais ji priima šv. Komuniją mistiškai, tai yra pati šv. Ostija atvyksta oru ir nusileidžia ant jos liežuvio, kaip atsitikdavo kitų mistikų gyvenime*.

Betanijos apsireiškimų aprobavimas

Šv. Motina Marija pradėjo apsireikšti Betanijoje 1976 m. kovo 25 d. Ten atvyksta daug maldininkų, įvyko daug išgijimų ir atsivertimų, bet vietos vyskupijos ordinaras vysk. Pijus delsė pasisakyti ką nors tuo klausimu. Jis stebėjo visa tai, skaitydamas jam prisiųstus pranešimus apie įvykius Betanijoje. Maldininkai stebėjosi jo delsimu.

*Plačiau apie tai žr. Burkus Jonas. Teresė Neumannaitė. P. 173–174.

Šv. Motinos Marijos aštuntųjų metinių apsireiškimų dieną, 1984 m. kovo 25 d., Betanijoje 150 žmonių drauge su Esperanza regėjo šv. Mariją, kuri tada apsireiškė virš krioklio. Po to regėjimo jie visi aplankė vietos vyskupą Pijų Bello Ricardo, Los Teques vyskupijos ordinarą, kad pasakytų jam savo asmenišką išgyvenimą Betanijoje, nes iki to meto jiems atrodė, kad vietos vyskupas visai nesidomėjo ten vykstančiais mistiniais reiškiniais.

Vysk. Pijus Bello Ricardo, jėzuitas teologas, psichologijos mokslų daktaras, buvęs psichologijos profesorius, nesudarė gydytojų, psichologų ir teologų komisijos Betanijos reiškiniams tirti, o pats ėmėsi to darbo. Jis apklausinėjo keturis šimtus devyniasdešimt liudininkų, kurie regėjo šv. Mariją, ir surašė trijų šimtų aštuoniasdešimt vieno liudininko pasisakymus.

1984 m. rugsėjo mėnesį visi Venesuelos vyskupai lankėsi Vatikane, kad popiežiui duotų penkerių metų savo darbo raportą. Ta proga vysk. Pijus du kartus kalbėjosi su kard. Juozapu Ratzingeriu, Tikėjimo Mokslo kongregacijos prefektu, ir vieną kartą su pop. Jonu Paulium II ir kard. J. Ratzingeriui įteikė išsamų Betanijoje vykusių mistinių reiškinių raportą. Po to prisiekęs jis padarė šį oficialų pareiškimą:

„Pareiškiu, kad, mano supratimu, minimi apsireiškimai yra autentiški, ir jie turi antgamtinį charakterį. Dėl to oficialiai aprobuoju, kad vieta, kurioje įvyko apsireiškimai, būtų laikoma šventa ir kad toji vieta būtų laikoma maldininkams kaip vieta maldai, mąstymui ir pamaldoms. Joje gali būti laikomos liturginės pamaldos, ypač šv. Mišių atnašavimas, Sutaikinimo ir Eucharistijos sakramentų šventimas pagal Bažnyčios įstatymus ir vyskupijos bei sielovados normas".

Tačiau nuo to meto dar praėjo treji metai. Iš trisdešimt aštuonių Venesuelos vyskupų trisdešimt penkiems teigiamai pasisakius, 1987 m. lapkričio 21 d. ganytojišku laišku vysk. Pijus Bello Ricardo oficialiai paskelbė visuomenei, kad apsireiškimai Betanijoje esą autentiški ir turį antgamtinį charakterį.

Šiuo pareiškimu vysk. Pijus padarė tai, ką tokiu atveju vietos ordinaras turi padaryti – aprobuoti reiškinius arba atmesti juos. Po to Roma, tai yra minėtoji kongregacija, patvirtina tylėjimu. O popiežius visai nesikiša į šiuos reikalus. Vyskupo ordinaro teigiamas pasisakymas iš tikrųjų tepasako, kad nesą nieko priešingo tikėjimui ir dorai.

Šv. Motina Marija bent porą sykų prašė tikinčiuosius jos apsireiškimų vietoje pastatydinti šventovę, kuri pavadintina „Žmonių ir Tautų Sutaikintoja". Jai pastatydinti buvo padovanotas sklypas greta Betanijos sodnelio. Vysk. Pijui Bello Ricardo aprobavus apsireiškimų autentiškumą, susirūpinta ir prašomos šventovės statyba. Gavus aukų iš tikinčiųjų, jos statyba pradėta 1989 m. kovo 25 d. Pašventinta 1991 m. kovo 25 d.

Apsireiškimai Argentinoje

Argentina yra Pietų Amerikos pietryčių respublika prie Atlanto vandenyno. Jos vardas reiškia sidabro šalį. Jos plotas 2,8 mln. kv. km. Respublikos pradžia yra 1515 m. 1555–1825 m. ją kolonizavo ispanai. Vėliau imigravo daug italų. 1850 m. visame krašte buvo 3,5 mln. gyventojų, o 1992 m. jų buvo jau 33 mln. 95 procentai yra europiečiai. 92 procentai – katalikai. Oficiali kalba yra ispanų su sava tarme. Ją paveikė italų kalba.

Argentinos valdžia laikosi konstitucijos, pasirašytos 1853 m. San Nicolás (Šv. Nikalojaus) mieste. San Nicolás ir visa apylinkė priklausė Rosario (Rožinio) vyskupijai. 1947 m. įkurta San Nicolás vyskupija. Nuo 1984 m. vyskupijos ganytojas buvo italas Domininkas S. Castagna (Kastanja). Prieš jį buvo taip pat italas vysk. Antanas F. Rossi.

Mes domimės tuo miestu ir tąja vyskupija dėl to, kad nuo 1983 iki 1990 m. ten Viešpats Jėzus ir šv. Motina Marija apsireiškė Gladysai Herminijai Mottai. Gladysa su vyru gyveno San Nicolás užmiestyje, kuris vadinamas Campito (Kampito reiškia mažą lauką) prie Paranos upės. Mottai turėjo dvi dukras, gimusias 1961 ir 1966 m.

Šv. Mergelės pirmieji apsireiškimai

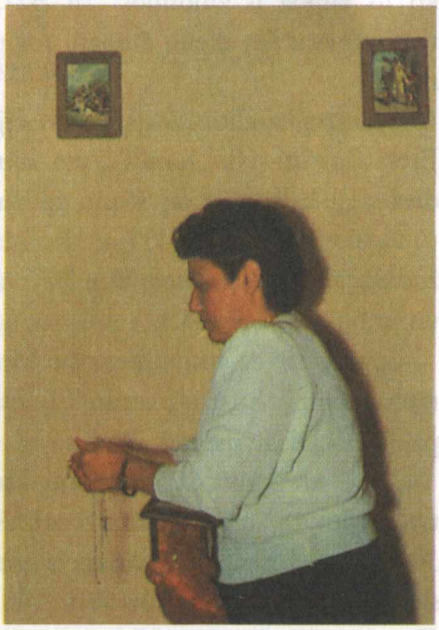
Gladysa Motta, gimusi 1937 m. liepos 1-ąją, nesiskyrė nuo kitų to amžiaus moterų. Su vyru ji mėgo eiti į šokius bei kitus pasilinksminimus. 1983 m. birželio mėnesį moterų maldos grupė kalbėjo rožinį Mottų bute. Gladysa pastebėjo, kad jos kambaryje ant sienos kabojęs rožinis švytėjo. Nuo to meto dvasiškai ji labai pasikeitė. Nebaigusi nė pradžios mokyklos ir niekam nerašiusi, 1983 m. rugsėjo 25 d. ji užrašė pradėtame dienoraštyje: „Pirmą kartą regėjau šv. Mergelę". Ji regėjo ją su Kūdikėliu Jėzumi glėbyje. Apie savo regėjimą ji niekam nepasakojo.

Po trijų dienų, rugsėjo 28-ąją, jos kambaryje šv. Mergelė vėl apsireiškė jai mėlynu apdaru, kaip ir pirmą kartą. Ir šį kartą ji turėjo rožinį. Savo dienoraštin Gladysa įrašė: „Aš vėl mačiau ją". Trečią kartą šv. Marija apsireiškė spalio 5-ąją, Gladysai kalbant rožinį. Kasdien ji atlikinėjo savo ruošos darbus, lyg nieko nebūtų įvykę.

Šv. Rožinio šventėje, 1983 m. spalio 7 d., nuostabioje šviesoje Gladysa regėjo šv. Mergelę. Regėtoja užrašė: „Mačiau ją ir paklausiau, ko ji norinti iš manęs. Jos paveikslas išnyko, ir pasirodė koplyčia. Supratau, kad ji norėjo būti tarp mūsų" (n.3). Taip be žodžių Apsireiškusioji pasakė, jog ji norėjo, kad būtų pastatyti namai jai gyventi. Gladysa numeravo savo užrašus. Po to penkis sykius ji kalbėjosi su savo dvasios vadu kun. Carlos Pérez (Karolis Peres). Juodviejų pokalbis neatskleistas.

Tų pačių metų spalio 13-ąją (per Fatimos metines) Gladysa turėjo šeštąjį šv. Mergelės regėjimą. Pirmą kartą ji prakalbėjo: „Tu buvai ištikima. Nebijok. Ateik pas mane... Tu daug keliausi" (n.5).

Po to šv. Motina dažnokai liepė Gladysai paskaityti kurias nors jos nurodytas Šventraščio eilutes, tuo parodydama jai, kad dangiškosios Motinos žodžiai buvo paremti Dievo žodžiu, Šventraščiu. Per visą apsireiškimų laikotarpį šv. Motina davė 89 nurodymus iš Senojo Testamen-

Regėtoja Gladysa meldžiasi

to ir 148 nurodymus bei apreiškimus iš Naujojo Testamento. Tuo ji kvietė skaityti Šventraštį, kad sužinotų, jog žmogaus gyvenimas turi derintis su Dievo apreikštu žodžiu. Juk „Marija dėjosi visus šiuos dalykus ir svarstė juos savo širdyje... Jo Motina laikė visus įvykius savo širdyje" (Lk 2,19.51). Pasirėmusi pranašu Abakuku, pvz., kuris sakė: „Aš linksminuosi Viešpatyje ir džiaugiuosi mano Išganytojuje" (3,18), Išganytojo Motina, įkvėpta Šventosios Dvasios, kalbėjo: „Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju" (Lk 1,47).

Taip San Nicolás pranešimais arba pareiškimais yra paryškinami seni Šventraščio tekstai. Šitaip šv. Motina kviečia Gladysą ir visus kitus skaityti Šventraštį. 1984 m. sausio 27-ąją šv. Motina kalbėjo Gladysai: „Šiais pareiškimais ir Šventraščiu Viešpats apreikš tau tai, ko jis laukia iš žmonijos" (n. 32). Taip seniai rašytas Šventraštis tampa gyvas šių dienų žmogui tos pačios Šventosios Dvasios veikimu.

Šį kartą, spalio 13-ąją, šv. Marija liepė jai pasiskaityti pranašo Ezekielio 2,4–10: „Sūnūs... yra kieto veido ir nepalenkiamos širdies... Tu kalbėsi jiems mano žodžius".

Apsireiškusi spalio 17 d. šv. Marija kalbėjo: „Klausykis mano žodžių ir paskelbk juos. Visados būsiu tavo Vadovė". Skaisti šviesa viską buvo apšvietusi.

Spalio 18 d. apsireiškusi šv. Motina davė jai rožinį: „Iš mano rankų priimk šį rožinį ir turėk jį visam laikui. Esu laiminga, kad esi paklusni. Džiaukis, nes Dievas yra su tavimi" (n. 8).

1984 m. gegužės 25-ąją dangiškoji Motina kalbėjo: „Palaiminti tie, kurie yra susitaikę su Dievu. Visados būk nuolanki". Gegužės 30-ąją šv. Motina tęsė pamokymus: „Jūs esate mano vaikai... Melskitės ir atgailaukite. Palaiminti tie, kurie yra su Viešpačiu" (n.10). Gegužės 31-ąją sakė: „Viešpaties dovanos neišsemiamos. Jo išmintis begalinė. Prašykite ir gausite". Šį kartą šv. Motina liepė pasi-

skaityti pranašo Zacharijo 2,8–17: kaip Viešpats Dievas pažadėjo gyventi tarp savo žmonių, taip dabar šv. Marija pažadėjo gyventi tarp žmonių.

Lapkričio mėnesį apsireiškimų metu dangiškoji Motina liepė pasiskaityti, kai, Kanos vestuvių metu pristigus vyno, šv. Marija tarė tarnams: „Darykite, ką tik jis jums lieps" (Jn 2,5). Jėzui apsikrikštijus, Šv. Dvasia nužengė ant jo, ir dangaus Tėvas kalbėjo ten tada buvusiems žmonėms: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi" (Mt 3,17).

1984 m. lapkričio viduryje kasdien šv. Marija pradėjo apsireikšti ir duoti pranešimus. Kai kurie yra asmeniški. Gladysos dienoraštyje viešo pobūdžio paskelbtų pranešimų šv. Motina davusi 1804. Daugiau dangiškosios Motinos pareiškimų duodama vėlesniame skyriuje.

Ekstazės

Nuo 1983 m. rugsėjo mėnesio namie ir svetur Gladysa Motta beveik kasdien gaudavo pranešimus, pareiškimus kokiu nors klausimu. Iš anksto ji nežinodavo, bet iš tikrųjų jai būdavo duodamas ženklas, kaip ji išsitarė: „Pajuntu nežėjimą rankose virš riešo. Taip sužinau, kad ji (šv. Marija) yra arti. Tada užsimerkiu ir ji apsireiškia".

Dažnai ji gaudavo vidinius apreiškimus, pranešimus, neturėdama regėjimo. Jai esant, pvz., maldos grupėje, kiti sužinodavo tai, kai ji būdavo užsimerkusi. Atrodo, ji neturėdavo tokių ekstazių, kaip Teresė Neumannaitė Vokietijoje, ses. Agnietė Japonijoje ir kt. Bet ji turėdavo kito pasaulio tikrą suvokimą. Tuo metu Gladysa atsiskirdavo nuo šio pasaulio. Šv. Marija arba Jėzus Kristus tada jai būdavo tikri, gyvi. Tokioje būsenoje, palietusi šv. Motiną, ji jausdavo jos gyvą kūną ir Apsireiškusiosios kūno šilumą. Tuo metu aplink Gladysą buvę žmonės kartais pajusdavo rožių aromatą ir šilumą.

Stigmos

1984 m. pavasarį, spalio-lapkričio mėnesiais*, Gladysos naujasis pašaukimas pareikalavo vienybės su Kristaus Kančia, jo kentėjimais. Spalio 23-iąją jos dvasios vadas kun. Carlos Pérez, Šv. Nikalojaus katedros rektorius, pranešė vyskupui ordinarui, kad Gladysa tapo tyli, turėdama vis daugiau pokalbių su Viešpačiu. Kunigas jautęs, kad ji yra pašaukta tapti auka už nusidėjėlius.

Po trijų savaičių, penktadienį, 1984 m. lapkričio 16-ąją, Gladysa išgyveno Kristaus Kančios baisius skausmus. Progresuojančios stigmos pasirodė jos rankų riešuose, o ne delnuose. Jos atsinaujino tų pačių metų advento kiekvieną ketvirtadienį-penktadienį. Po to kiekvienos gavėnios metu tomis pačiomis savaitės dienomis.

Vyskupo ordinaro įsakymu Gladysa pasiųsta pas gyd. kardiologą Ed. J. Telechea ir dr. Carlos M. Pellicciotta. Jie rūpestingai ištyrė pacientę Gladysą ir rado raudonas dėmes riešuose. Pasirėmęs Torino drobule ir archeologinėmis iškasenomis, dr. P. Barbet įrodė, kad romėnai prikaldavo nusikaltėlius prie kryžiaus per riešus, kad išlaikytų kūno svorį, ir tai esą skaudžiau, nes sužeidžiamas centrinis nervas.

Gladysa tvirtina, kad fizinis stigmų skausmas riešuose esąs neapsakomai stiprus, bet moralinis dar stipresnis. Taip kalba ir kiti mistikai. Kaip jau užsiminta, Gladysa turi riešų stigmas advento ir gavėnios metu. Jos kraujuoja tik gavėnios penktadieniais.

Pėdų stigmos pasirodo tik gavėnios penktadieniais truputį po 15 val., mirties valandą. Pėdų stigmos nėra atviros žaizdos ir nekraujuoja, tik oda paraudonuoja nuo kraujo, esančio prie odos paviršiaus.

Ekstazių metu Gladysos kairė pėda visados esti ant dešiniosios, nes Kristaus abi pėdos buvo prikaltos viena vinimi. Tada nei gydytojas, nei kas nors kitas negali jų išskirti: pakėlus vieną koją, pasikelia ir kita. Jos esti lyg suaugusios, bet muskulai būna suglebę.

*Kai šiaurėje būna ruduo, Pietų pusrutulyje būna vasara. Pietuose spalis yra gražiausias šv. Marijai skirtas pavasario mėnuo. Tad Kalėdos būna vasarą!

Didįjį Penktadienį Gladysa išgyvena kryžiaus nešimo peties skausmingą vietą. Kartais atsidaro šono perdūrimo žaizda, bet ji nekraujuoja. Labiausiai Gladysa kenčia dešinės rankos skausmą, lyg ji būtų sutraiškyta.

Pasninkavimas

1984 m. lapkričio 16-ąją gavusi pirmąsias stigmas, Gladysa buvo pakviesta pasninkauti trisdešimt dienų. Ji beveik visiškai susilaikė nuo maisto. Jau 1983 m. visą lapkričio mėnesį ji gėrė tik truputį vaisių sunkos ir kartą per dieną arbatos arba kavos su saldžia grietinėle. Tai jai nebuvo atgaila, o dvasinis apsišvarinimas. Ji nejautė alkio. Pasninko metu neturėjo nei apetito, nei maisto kvapo. Gavėnios metu ji pasninkauja keturiasdešimt dienų, priimdama labai mažai maisto. 1985 metais visos gavėnios metu ji prarado tik 1300 g savo svorio. Jos normalus svoris – 50,76 kg, aukštis – 150 cm. Tuo tarpu pasninko metu gerdamas tik vandens, normaliai per pirmąsias

Stigmos Gladysos riešuose, dėl to nykščiai prilenkti

septynias dienas kasdien toks žmogus praranda tūkstantį gramų savo svorio, o kitos savaitės dienomis – nuo 500 iki 200 g.

Kibehoje šv. Motina reikalavo pasninkauti po keletą ar keliolika dienų, kur, praėjus nustatytam pasninko metui, regėtojai staiga pradėdavo normaliai valgyti, būdami visiškai sveiki, o to medicina negalėjo suprasti. Gladysos atveju praėjus prašomam pasninkavimo metui, moteris nejaučia alkio. Ji pradeda truputį valgyti. Kasdien valgo vis daugiau, iki pradeda normaliai maitintis. Pasninkavimo metu jos veido išraiška nepasikeičkia.

Šv. Rožinio Marijos statula

San Nicolás miesto pradžia laikomi 1608 metai. Galbūt netrukus po to miestas buvo pašvęstas šv. Rožinio Karalienės globai. Šv. Rožinio Marijos globai prisiminti ir žmonėms priminti jos dangišką globą iš Romos buvo atvežta šv. Rožinio Karalienės statula, kurią pašventino pop. Leonas XIII (+1903). Bet netyčia nulaužus ranką, statula buvo laikoma Rosario katedros varpinėje ir visų pamiršta.

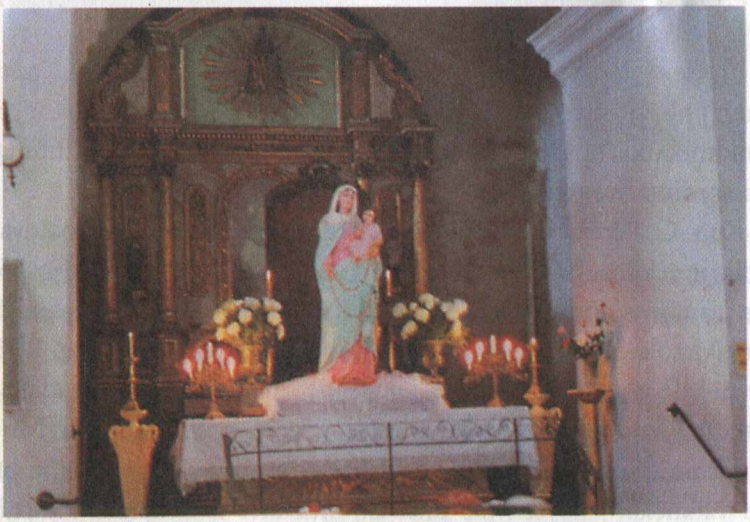
Atrodo, kad Gladysa regėjo minėtą šv. Rožinio Karalienės statulą ir kuriame mieste jos ieškotina. Visa tai Gladysa papasakojo savo dvasios vadui kun. Carlos Pérez. Juodu kartu pradėjo ieškoti tos statulos ir rado ją Rosario katedros varpinėje. Kai ji buvo rasta, tuojau šv. Marija apsireiškė Gladysai, padėkojo už tai, kad surado jos statulą, ir paprašė, kad statula būtų tinkamai pagerbta. Ji sakė: „Jie laikė mane užmarštyje. Noriu apsigyventi ant Paranos upės kranto. Tą vietą aš pasirinkau". Šv. Marija norėjo palikti Rosario katedros varpinę visų žmonių gerovei. Kunigo C. Pérez rūpesčiu statula buvo atnaujinta, įduotas naujas rožinis. Laikinai ji buvo laikoma Šv. Nikalojaus katedroje, San Nicolás mieste.

Vėliau, pastačius šv. Rožinio Karalienės prašomą šventovę ant labai plačios upės Paranos kranto jos nurodytoje vietoje, statula buvo perkelta ten visam laikui.

Šv. Rožinio Karalienės šventovė

Pačių pirmųjų apsireiškimų metu šv. Marija pageidavo, kad jai būtų pastatydinti namai, kur ji gyventų tarp savo vaikų. Gladysai paklausus, ar ji norinti koplyčios ar šventovės šv. Rožinio Karalienės statulai, šv. Motina atsakė, kad pasiskaitytų Šventraščio Išėjimo knygos 25, 8, kur pasakyta: „Jie padarys man šventyklą (šventovę), ir gyvensiu tarp jų". Ir ji dar pridūrė: „Įvykdyk mano žodžius". Taip dangiškoji Karalienė prašė Gladysą pasirūpinti, kad jai būtų pastatyta šventovė prie Paranos upės. 1983 m. lapkričio 18-ąją ji prašė Gladysą pranešti vyskupui ordinarui dėl šventovės pastatydinimo: „Pranešk mano reikalavimus".

Už savaitės, lapkričio 24-ąją, Gladysa su būreliu žmonių nuėjo prie upės ton vieton, kurią dangiškoji Motina buvo nusakiusi. Stiprus šviesos spindulys nurodė tikslią vietą prašomai šventovei. Rytojaus dieną šv. Motina kalbėjo regėtojai: „Šventoji Dvasia yra tavo

Šv. Rožinio Marijos statula

Vadovas. Tu turi paklusti. Ši yra mano gyvenamoji vieta. Visa kita jūsų rankose" (n. 17).

Minėtos šviesos spinduliu nurodžiusi tikslią vietą prašomai šventovei, 1984 m. gegužės 22-ąją šv. Marija vėl pabrėžtinai priminė: „Jūsų Motina reikalauja sau gyvenamosios vietos. Ne prabangos..., o erdvių namų" (n. 148). Per pirmąsias apsireiškimų metines, 1984 m. rugsėjo 25-ąją, šv. Marija vėl priminė, kad jai pastatytina šventovė.

1984 m. lapkričio 23-iąją šv. Motina prašė tikinčiuosius: „Mano vaikučiai, namas man turi būti pastatytas. Duokite savo Motinai, ko ji prašo. Kvieskite žmones melstis toje vietoje, kurią parinkau ir pašventinau, ir mano vaikai atvyks" (n. 383).

Tų pačių metų gruodžio 5 ir 18 dienomis šv. Motina pakartojo savo prašymą pastatydinti šventovę. Be to, gruodžio 18-ąją ji liepė pasiskaityti Tobijo knygoje, kur parašyta: „Šlovinkite Viešpatį, visi jo išrinktieji, švęskite linksmybės dienas ir dėkokite jam. Jeruzale, Dievo mieste, Viešpats nuplakė tave už tavo rankų darbus... Šlovink per amžius Dievą, kad vėl pastatytų tavyje padangtę... Tautos ateis prie tavęs ir... garbins tavyje Viešpatį" (13,10–14).

Po kelių dienų, gruodžio 27-ąją, šv. Motina pasakė, kad „mano namai bus jūsų namai". Taip ir panašiai šv. Marija priminė bent penkiolika kartų Gladysai ir visiems tikintiesiems apie būtinumą jai pastatydinti šventovę.

Kun. C. Pérez, Šv. Nikalojaus katedros rektorius, Gladysos dvasios vadas ir vėlesnis naujosios šventovės rektorius, 1984 m. rugsėjo 25 d., per pirmąsias apsireiškimų metines, katedroje įvedė amžinojo rožinio pamaldas, kad paskatintų prašomos šventovės pastatydinimą. Rožinis buvo kalbamas visą parą be jokios pertraukos. Jį kalbant dalyvavo nemažai žmonių. Tą dieną, rugsėjo 25-ąją, apsireiškusi šv. Motina paaiškino: „Ši diena bus didinga ir garbinga jūsų sieloms. Mano brangūs vaikučiai, kaip esu jus prašiusi, melskitės ir dėkokite Viešpačiui. Jaučiuosi, kad esu arti jūsų širdžių, ir paliudiju, kad stiprėja jūsų

tikėjimas. Paklusnumas ir meilė, kuriuos skiriate Dievui, nebus pamiršti. Tai užtikrinu jus. Prašykite, ir Dievas išklausys jus“ (n. 298).

Kiekvieno mėnesio 25-ąją vykdavo pamaldos: buvo atnašaujamos šv. Mišios, sakomas pamokslas, vykdavo procesija. Pastaroji ispaniškuose kraštuose yra svarbiausia. Kartais į tas pamaldas atvykdavo arti šimto tūkstančio žmonių.

Procesija kiekvieno mėnesio 25-ąją

1986 m. kovo 25-ąją vysk. Domininkas S. Castagna pirmą kartą dalyvavo tokiose pamaldose ir pasakė pamokslą, užsimindamas apie gražią šv. Rožinio Motinos statulą. Tų pačių metų rugpjūčio 25-ąją vysk. D.S. Castagna vėl dalyvavo pamaldose. Jo homilija buvo pagrįsta Šventraščio skaitiniais, nieko neužsimenant apie apsireiškimus, kaip tokiais atvejais pritinka vietos vyskupui ordinarui. Tos dienos savo homiliją užbaigė pasakydamas, kad kito mėnesio 25-ąją jis padėsiąs kertinį akmenį Šv. Rožinio Marijos naujai šventovei.

Per trečiąsias apsireiškimų metines, 1986 m. rugsėjo 25-ąją, vyskupas ordinaras naujai šventovei padėjo ir pašventino kertinį akmenį, sakydamas: „Šis akmuo simbolizuoja Jėzų. Jis yra kiekvieno iš mūsų ir visų žmonių istorinis akmuo. Be jo pastatas būtų pastatytas ant smėlio. Jis neišsilaikytų... Šiuo kertiniu akmeniu išreiškiame žmonių tikėjimą Švenčiausiosios Mergelės užtarimu". Tose pamaldose dalyvavo daugiau negu šimtas tūkstančių žmonių.

Šv. Motina Marija labai džiaugėsi, kad vyskupas pašventino kertinį akmenį šventovės pamatams (n.463).

Jau 1985 m. Kalėdų dieną šv. Marija primygtinai reikalavo, kad šventovės statyba būtų pradėta prieš 1987 m. žiemą, kuri ten prasideda birželio mėnesį. Per Gladysą šv. Motina atmetė pirmą šventovės planą. Paklausta apie antrąjį šventovės planą, ji atsakė: „Taip, mano dukra, šis planas man patinka, nes šventovė bus didelė, kokios aš reikalauju. Noriu, kad tasai planas būtų įvykdytas, nes daug maldininkų atvyks pagarbinti Viešpatį. Darbas turi būti užbaigtas prieš kitos žiemos pradžią. Tegul taip būna".

1987 m. spalio 20-ąją Gladysa rašė, kad dangiškoji Motina aiškiai pasakė šventovės reikalingumą: šventovė „surinks mano vaikus. Ji bus apsivalymo vieta (Atgailos sakramentu) pasauliui išganyti. Ji bus mano buvimo vieta". Joje „jūs nematysime manęs, bet mano širdis plaks meile mano mylimiems vaikams", – kalbėjo šv. Motina 1987 m. spalio 20 d.

Savo dienoraštin 1988 m. balandžio 22-ąją Gladysa įrašė: „Ši šventovė, Motinos namai, yra jos vaikams. Ji yra vieta, kurion Motina surenka juos, kad sutiktų jos Sūnų. Ji yra vieta, kur jos Sūnus per Tėvo gailestingumą aukosis šventojoje Eucharistijoje. Ji bus susivienijimas tarp Dievo ir žmogaus" (n. 1400).

Ištikus šaltai žiemai ir ekonominei krizei, žmonės negalėjo kas mėnesį vykdyti finansinių pasižadėjimų šventovės statybai. Nepaisant visų kliūčių, šventovės statyba buvo pradėta 1988 m. spalio

13-ąją ir 1989 m. Velykoms buvo užbaigta pirmoji sekcija, požeminė dalis, kripta. Šv. Rožinio Motinos statula, iki to meto gerbta Šv. Nikalojaus katedroje, 1989 m. kovo 19-ąją, šv. Juozapo šventėje, vyskupui ordinarui vadovaujant, iškilmingai perkelta į užbaigtą šventovės dalį. Jos perkėlimas buvo palydėtas didelės minios. Vyrai nešė ją ant pečių, kaip kadaise levitai nešė Sandoros Skrynią ant pečių į Žadėtąją Žemę.

Statulą perkėlus į naująją vietą, šv. Motina apsireiškė Gladysai ir jai kalbėjo: „Brangiausieji vaikučiai, jūs matote, kad aš esu tarp jūsų... Ši yra Dievo žmonių šventovė, kurioje Kristaus ir Marijos meilė giliai įsišaknys. Mano namai bus išganymo namai tiems, kurie laiko save Dievo vaikais. Džiaukitės. Iš čia laiminsiu jus".

Nors tada, 1989 m. spalio 7-ąją, šventovė dar nebuvo užbaigta, tą dieną, Šv. Rožinio šventėje, Gladysa regėjo užbaigtą šventovę: „Regėjau užbaigtą šventovę. Ir mačiau švenčiausiąją Mergelę, kuri tarė man: ...'Šventovė yra Dievo apsauga sielai, kuri gyvena žemėje ir gyvena danguje'".

Užklaustas San Nicolás vyskupas ordinaras, ar šventovė užbaigta ir kada ji pašventinta, 1995 m. gruodžio 1 d. atsakė jo kancleris kun. R.H. Hernandez, kad šventovės statyba dar neužbaigta. Be to, jis pasakė laiške, kad 1995 m. lapkričio mėnesį San Nicolás vysk. Marijus L. B. Maulión drauge su kitais Argentinos vyskupais Vatikane informavo popiežių apie naujosios šventovės veiklą, „popiežius padrąsino ir palaimino tąją veiklą".

Šv. Rožinio medalikėlis

Šv. Motina Marija prašė trijų dalykų Dievo malonėms ir jos globai bei užtarimui gauti. Tai šv. Marijos Rožinio statula, šventovė ir medalikėlis. Apie du pirmuosius ką tik kalbėjome. Telieka tarti kelis žodžius apie metalinį medalikėlį.

1984 m. gruodžio 2-ąją šv. Marija prašė Gladysą pasirūpinti šv. Rožinio medalikėliu: „Tu turi nukaldinti medalikėlį su mano paveikslu ir šiais žodžiais: 'Šventojo Nikalojaus Rožinio Marija', o antroje medalikėlio pusėje – 'Švenčiausioji Trejybė su septyniomis žvaigždėmis' " (n. 880).

Švenčiausioji Trejybė pavaizduotina trikampiu, apsuptu septynių žvaigždžių. Vėliau, 1985 m. rugsėjo 25-ąją, šv. Marija paaiškino: „Mano dukra, noriu paaiškinti septynių žvaigždžių reikšmę. Jos yra septynios malonės, kurias mano Sūnus Jėzus Kristus duos tiems, kurie nešios jį ant krūtinės".

Paskatinti pažadėtų malonių, nešiojame šį medalikėlį, kad prisimintume, jog esame pasižadėję ir įsipareigoję tarnauti savo dangiškajai Motinai Marijai ir pačiam Dievui Švenčiausioje Trejybėje.

Viešpaties Jėzaus pareiškimai

Per 1984–1989 m. Gladysa gavo 68 Viešpaties Jėzaus pareiškimus arba pranešimus. Štai keletas.

„Tasai, kuris klausosi mano žodžių, ras išganymą. Tasai, kuris juos praktikuoja, gyvens per amžius. Tie, kurie viliasi Dievu, ne veltui viliasi" (n. 174). „Niekados neišsiginkite Dievo. Artinkitės prie jo ir klausykitės jo kvietimo. Jūs niekados nesigailėsite" (n. 204). „Mano Širdis didelė. Ji gali priimti kiekvieną pasiskundimą, kiekvieną kentėjimą. Nesu kurčias. Nesu šaltas. Mano meilė pasiekia visus tuos, kurie myli mane" (n. 367). „Mano Širdis trokšta visų sielų išganymo ir myli visus, net tuos, kurie gyvena nuodėmėje" (n. 890).

„Žmonės serga visados ta pačia puikybės liga. Dievo akyse ji yra blogis" (n. 944). „Teikiu savo Motinos meilę visiems žmonėms, kad jie turėtų priebėgą prie jos. Ji yra pagalba, kuri padės krikščionims išeiti iš (nuodėmės) tamsos ir atves juos į (pašvenčiamosios malonės) šviesą. Šaukitės jos vardo karšta meile" (n. 1276).

„Šiandien perspėju pasaulį, nes jis nežino, kad sielos yra pavojuje. Daug sielų yra žuvusios (gyvendamos mirtinoje nuodėmėje). Mažai ras išganymą, nebent priims mane kaip Išganytoją. Mano Motina turi būti priimta. Ji turi būti išgirsta, turi būti išgirsti visi jos pareiškimai. Pasaulis turi atrasti turtus, kuriuos mano Motina neša krikščionims. Nuodėmės vaikai užaugs nuodėmėje, jeigu stiprės jų netikėjimas. Noriu dvasios atsinaujinimo... Parinkau savo Motinos Širdį, kad visa, ko prašau, būtų pasiekta. Sielos ateis pas mane per jos nekalčiausiąją Širdį" (n. 1302).

„Tasai, kuris mėgsta (eucharistinį) Maistą, kurį duodu jam, turi žinoti, kad jis gerai maitinasi. Esu Maistas ir Gėrimas sielos, kuri alksta Dievo. Manimi siela bus pasotinta, nes aš esu viltis, kuri tampa gyvenimu" (n. 1646).

„Praeityje pasaulis buvo išgelbėtas Nojaus arka. Šiandien mano Motina yra toji Arka. Per ją sielos bus išganytos, nes ji ves jas pas mane. Tasai, kurs atmeta mano Motiną, atmeta mane. Šiomis dienomis daugis leidžia praeiti Dievo malonei" (n. 1778).

„Eikite pagelbėti vargšams, – 1984 m. sausio 3-iąją kalbėjo Viešpats. – Eikite pagelbėti turtuoliams, kaip ir tiems, kurie atima paveldėjimo teisę, nes jie neturi tikėjimo. Tegul jie sužino iš jūsų mano gailestingumą. Neatstumiu to, kuris ieško manęs. Neturite tylėti. Kalbėkite nesustodami. Aš esu jūsų stiprybė" (n. 27). „Tasai, kuris seka manimi, paveldės amžinąjį gyvenimą. O tasai, kuris užlaiko mano įsakymus, bus mano bendradarbis visą likusį savo gyvenimą. Neišsigąskite mano žodžių, kuriuos jūs turite skelbti savo broliams" (n. 40).

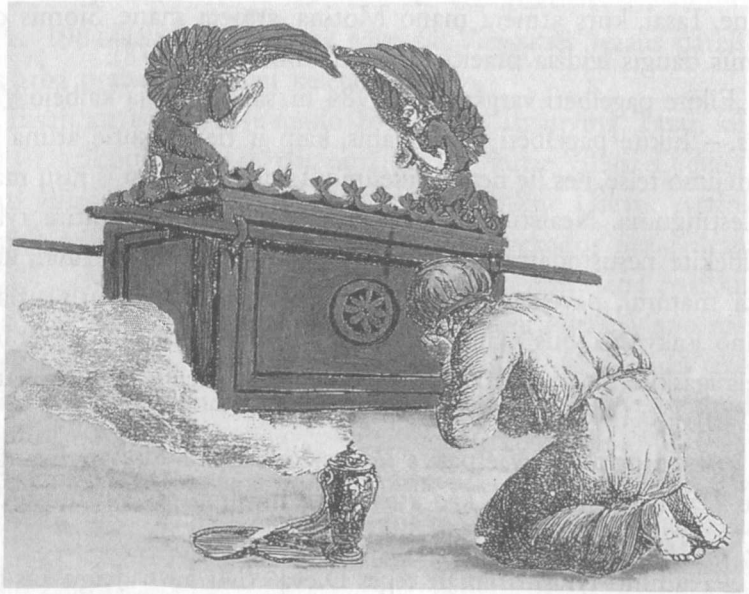
Visi čia paminėti Viešpaties Jėzaus žodžiai yra surašyti Evangelijoje. Dabar jis pakartojo, kad atnaujintų mūsų atmintį ir mūsų dvasią. Štai keli iš ano meto jo pasakymų.

„Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą" (Mt 5,8). „Jeigu kas nori eiti paskui mane, teatsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir te-

seka manimi“ (Mt 16,24). „Palaiminti tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jo laikosi“ (Lk 11,28). „Jums viską paskelbiau, ką buvau iš savo Tėvo girdėjęs“ (Jn 15,15).

Šv. Motina – Sandoros Skrynia

Tiek Senajame, tiek Naujajame Testamente dažnai minima Sandoros Skrynia, arba Sandoros Arka, kuri yra dangiškosios Motinos simbolis. Šventraštinėje Apreiškimo knygoje parašyta: „Ir atsidarė danguje Dievo šventykla, ir pasirodė šventykloje jo Sandoros Skrynia... Ir pasirodė danguje didingas ženklas: Moteris, apsisiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas“ (11,19–12,1). „Ji pagimdė Sūnų, berniuką (Mesiją), kuriam skirta ganyti visas tautas“ (Apr 12,5). Tarp Raudonojo slibino ir tos Moters bei jos palikuonių įvyko didelė kova (plg. Apr 12,17).

Senojo Įstatymo Sandoros Skrynia

Sandoros Skrynioje (Arkoje) buvo laikoma Senojo Įstatymo Sandora (sutartis) tarp Dievo ir išrinktosios tautos. Vėliau per šv. Mariją Dievas sudarė naują Sandorą. Per ją įvyko Išganytojo įsikūnijimas ir, jai stovint po mirštančio Išganytojo kryžiumi, įvyko žmonijos atpirkimas, o ji tapo jo apaštalų ir visų tikinčiųjų Motina. Bet šiandien pasaulis yra nutolęs nuo Dievo ir nuo dangiškosios Motinos, sulaužęs Sandorą tarp Dievo ir žmonių. Tad šv. Motina kalbėjo Gladysai: „Nojaus laikais pasaulis stokoja meilės, nes atmetė Dievą. Jų nuodėmės daugėja diena iš dienos. Jie trokšta jų ir daro jas" (n. 445).

Sulaužyta Sandora tarp Dievo ir žmonių turi būti atstatyta. Dėl to Dievas siuntė Švč. Mergelę Mariją. Ji yra naujoji Sandoros Arka pagal Lk 1,35; 39–56 (kur aprašomas Sūnaus įsikūnijimas ir Magnificat giesmė) ir pagal Bažnyčios tėvų raštus.

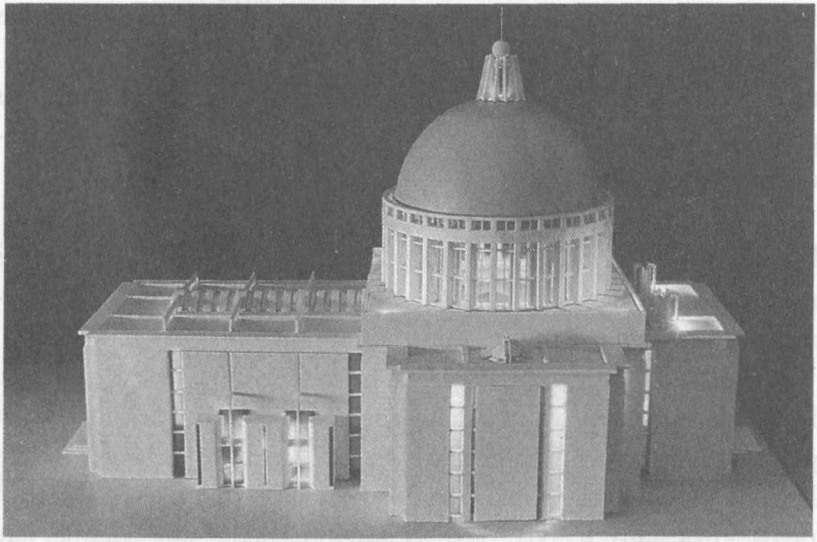
Babilonijos tremtyje dingus Sandoros Arkai, Dievas sukūrė naują Sandoros Arką paskutiniems laikams. Ji tapo „Gyvos Sandoros Arka", – kalbėjo Bažnyčios tėvai. Dievas Tėvas gyveno Senojoje Arkoje, o Dievo Sūnus įsikūnijo naujojoje Sandoros Arkoje. Jo įsikūnijimas buvo nusakytas per pranašą Sofoniją: „Nebijok, Sione!... Viešpats, tavo Dievas, yra tavo viduje, galingas, jis išgelbės" (3,16-17). Tos pranašystės išsipildymas parašytas Evangelijoje: „Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų" (Jn 1,14).

Pats Viešpats Jėzus perduoda savo Motiną Mariją, „savo Arką", kai 1985 m. vasario 21-ąją jis tarė Gladysai apsireiškimo metu: „Aš nesislepiu. Noriu išganyti žmoniją. Esu arti Skrynios (Arkos). Palaimintas tasai, kuris pasiveda Dievui".

1985 m. balandžio 17-ąją šv. Motina plačiau paaiškino apie savo kaip Arkos buvimą Šv. Nikalojaus šventovėje: „Tik niekšiška širdis gali abejoti Dievo buvimu šioje vietoje. Tik vargšė negalės suprasti, kad Arka (Skrynia) yra čia ir kad ten yra užtektinai vietos (visiems) tiems, kurie nori atvykti. Viešpats sustabdė mane šioje vietoje, kad iš šios vietos galėčiau kviesti savo vaikus ir priimti juos" (n. 531).

1984 m. spalio 14-ąją Gladysa turėjo regėjimą: „Aš mačiau upę. Manau, kad ji buvo mūsiškė (Parana) ir didelę baidarę (laivą). Ji atrodė lyg Arka. Mergelė Marija taria man: 'Esu inkaras, kurį nuleidau čia. Esu Arka ir noriu vesti savo vaikus prie Viešpaties'" (n. 327). Vėliau, 1989 m. gruodžio 30-ąją, Viešpats Jėzus paaiškino: „Anksčiau pasaulis buvo išgelbėtas Nojaus arka. Šiandien mano Motina yra tokia Arka. Per ją sielos bus išgelbėtos, išganytos, nes ji ves jas pas mane" (n. 1778).

Padėjus kertinį akmenį naujai šventovei, 1986 m. rugsėjo 25-ąją šv. Marija kalbėjo Gladysai: „Numylėtine dukra, trejus metus nuolat stebėjau ir artinaus prie visų savo vaikų. Šią dieną priimk iš Viešpaties jo palaiminimą. Šiuo kertiniu akmeniu nuo šios dienos Kristaus Motina pasilieka visam laikui inkaru pritvirtinta greta savo brangių vaikų šioje žemėje. Tebūna Dievui garbė per amžius" (n. 976). Naujoji šventovė tapo naująja Arka, eucharistiniam Sūnui įsikūnijus joje, kur Viešpats Jėzus gyvens lyg gyvoje Arkoje.

Statomoji bazilika apsireiškimo vietoje Argentinoje

Šv. Motina susirūpinusi jaunimu

Kasdien pasaulis vis labiau tolsta nuo Dievo, kai tėvai nei žodžiu, nei pavyzdžiu visai nesirūpina savo vaikų religiniu auklėjimu. Vaikai ir jaunimas negauna religinio ir doros auklėjimo. Nepadorios televizijos programos ir įvairios velnio sukurtos sektos įtraukia juos į savo pragariškas pinkles. Pop. Jonas Paulius II 1995 m. pareiškė, kad sektos neigia šv. Eucharistiją, šv. Marijos ypatingą vietą tikinčiųjų gyvenime, hierarchinę Bažnyčios struktūrą ir popiežiaus primatą. Dėl to šv. Motina 1989 m. vasario 28-ąją pasakė, kad žmonės patys susinaikina savo nuodėmėmis.

1988 m. rugpjūčio 7-ąją susirūpinusi šv. Motina kalbėjo Gladysai: „Mano dukra, melskis už visus pasaulio mažus vaikučius: už tuos, kurie neturi duonos, už tuos, kurie stokoja meilės, ir ypač už tuos, kurie negauna Dievo žodžio (mokslo)... Tasai, kuris pasigaili vaiko, pasigaili Dievo; tasai, kuris myli vaiką, myli Dievą; tasai, kuris pamoko vaiką Dievo mokslo, tikrai yra Dievo sūnus" (n. 1481).

Jau 1984 m. gruodžio 12-ąją šv. Motina susirūpinusi pasakė Gladysai: „Mano dukra, matau, kad jaunimas eina pasroviui. Velnias pagauna ir veda juos nuodėmėn. Mano vaikučiai yra blogio varginami".

Adresuodama jaunimui, 1985 m. gegužės 8-ąją šv. Motina kalbėjo: „Mano brangūs vaikučiai, jūs regite pasaulio baisų sugedimą... Nepasiduokite blogybėms, kurias jūs regite. Nepamirškite, kad jos veda jus pražūtin, įveldamos jus į blogį. Melskitės, kad taptumėte jaunimu, pasišventusiu Viešpačiui, jaunimu, kuris ieško ramybės. Tegul ši novena (Kristaus į dangų žengimo šventės proga) būna skirta jaunimui, ir jūs būsite užtikrinti, kad Viešpats neatstumia vaikučių, kurie ieško jo. Pasiskaitykite Mato 18,6–7" (n. 551). Prašomi pasiskaityti Kristaus žodžiai yra: „Kas papiktintų vieną iš šitų mažutėlių, kurie mane tiki, tam būtų geriau, kad asilo sukamų girnų akmuo

būtų užkabintas jam ant kaklo ir jis būtų paskandintas jūros gelmėse. Vargas pasauliui dėl papiktinimų!.. Vargas tam žmogui, per kurį papiktinimas ateina".

Nurodžiusi pasiskaityti Kristaus žodžius Evangelijoje pagal Matą, šv. Motina liepia tėvams tinkamai auklėti savo vaikus: „Jūs esate atsakingi už jų žingsnius. Jūs turite vesti juos prie Viešpaties, kad jie galėtų pasakyti: 'Dievas yra mūsų pradžia, ir mes pasisukame į jį'" (n. 718).

Jaunimo labui 1985 m. gruodžio 14-ąją kalbėjo ir Viešpats Jėzus: „Jaunimas visą laiką stokoja pusiausvyros ir rizikuoja visai sugriūti. Jų dauguma nėra paruošti pažinti tiesą ir nežino teisingumo. (Dėl to) jie nemyli Dievo... Dievas nori būti tarp jų" (n. 753).

1985 m. birželio 7 d. šv. Motina tęsė pamokymą: „Prašau viso pasaulio jaunus žmones, kurie yra nuėję blogais keliais: kodėl jūs krečiate tokias kvailas išdaigas? Ar jūs esate našlaičiai? Ar neturite Dievo? Ar neturite savo dangiškos Motinos? Yra laikas apsišvarinti, mano mieli vaikučiai. Jeigu ne, vėliau teks daug raudoti. Pasiskaitykite Izaijo 45,22–24" (n. 891). Prašomi pasiskaityti Dievo žodžiai yra: „Grįžkite pas mane ir būsite išgelbėti..., nes aš Dievas, ir nėra kito... Man nusilenks kiekvienas kelis..."

„Liūdna, kad jaunimas bėga savo pražūtin lengvu gyvenimu ir narkotikais, – kalbėjo šv. Motina 1987 m. rugsėjo 21-ąją. – Tokia yra panorama, kurią velnias rodo jaunimui. Įvairios nuodėmės vis labiau atskiria juos nuo Dievo. Būtina žvelgti į Dievo Motiną, savo Motiną, ir ji atves juos prie Dievo... Aš nesislepiu. Tegul niekas nevengia manęs" (n. 1262).

1988 m. birželio 14-ąją dangiškoji Motina tęsė apie jaunimą: „Mano dukra, melskis už viso pasaulio jaunus žmones. Jiems reikia dieviškos pagalbos, nes mirtinas pavojus graso jiems. Narkotikų vartojimas jaunimui yra tikrai didelis pavojus. Šiuo metu baisiausiu keliu labai daug jaunų žmonių yra tapę Šėtono vergais. Viešpats

nenori vergų ir suvedžiotų žmonių. Jis nori sielų, kurios tiki amžinąjį gyvenimą ir Jėzų Kristų" (n. 1441).

Tų pačių metų rugsėjo 17-ąją tęsė šv. Marija: „Narkotikai yra didelis pavojus jauniems žmonėms. Jie veda juos gyventi didžiausioje nedorybėje. Nepažinimas Dievo padaro juos pragariškų tamsybių piliečiais. Dėl to jie turi pažinti Evangeliją (Dievo mokslą), jeigu nori būti išganyti Jėzumi Kristumi. Išganymas turi būti plačiai skelbiamas. Jis būtinas" (n. 1709).

„Visa žmonija yra užteršta, – kita proga kalbėjo šv. Marija. – Ji užteršta nedorove ir netikėjimu. Viešpats Dievas trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti" (1 Tim 2,4). Šv. Motina patvirtina šiuos žodžius, kalbėdama Gladysai: „Viešpats nori, kad visi galėtų eiti į jo karalystę. Kalbu čia visiems, kurie yra nutolę nuo Dievo. Ateikite, prisiartinkite, nes Jėzus Kristus yra pasiekiamas. Pasiskaitykite Laišką žydams, kur parašyta: „Dievo žodis yra gyvas, veiksmingas... Todėl visiškai pasitikėdami artinamės prie malonės sosto, kad patirtume gailestingumą ir rastume malonę" (Žyd 4,12–16).

Kitą dieną, 1988 m. kovo 26-ąją, šv. Motina kalbėjo apie Kristaus grįžimą: „Išganytojo grįžimas yra arti. Kaip pasakyta Evangelijoje, niekas nežino nei dienos, nei valandos, bet valanda ateis ir yra tikra, kad krikščionio siela turi būti paruošta tai valandai. Net akmenys liudys apie tai. Dėl to, mano dukra, šv. Motina nori paskelbti pasauliui apie savo Sūnų".

Tų pačių metų gegužės 5-ąją šv. Marija tęsė: „Motinos valanda čia pat. Motinos Širdis jau yra pradėjusi ruošti širdis ir veikti į jas. Atvykstu iš dangaus, kad vesčiau jus prie Kristaus. Skelbkite tai visiems" (n. 1410).

Kova tarp šv. Marijos ir Šėtono

Visą laiką vyko kova tarp Išganytojo Motinos ir Šėtono, kaip jau pasakyta šventraštinėje Pradžios knygoje: „Aš padarysiu nesantaiką

tarp tavęs (žalty) ir tarp Moteriškės, tarp tavo palikuonių ir jos palikuonių; ji sutrins tau galvą" (3,15).

Šventraštinės Apreiškimo knygos dvyliktame skyriuje kalbama apie tą pačią Moterį, kuri kovoja prieš slibiną, vardu Šėtonas. Dėl to kelis sykius šv. Motina Marija perspėjo Gladysą budėti ir kovoti su piktuoju: „Velnias nuolat atakuoja tave, bet tu viską atmesi. Tik šiuo būdu jis netenka savo stiprybės ir jis pasitrauks" (n. 321). Juk Šventraštyje pasakyta: „Priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų" (Jok 4,7).

1985 m. sausio 5-ąją Gladysa turėjo baisų regėjimą, kad prie jos artinosi įvairios labai baisios būtybės, bet staiga mėlyna siena atsirado tarp regėtojos ir baisiųjų būtybių. Šv. Motina paaiškino: „Šios būtybės yra velniai, kurie nori pulti Bažnyčią. Siena yra mano apsaugojantis apsiaustas. Viešpats padarė mane atsakingą už jus. Mano brangūs vaikučiai, aš apsaugosiu jus" (n. 467). Šv. Motina liepė pasiskaityti 1 Laišką Korintiečiams 6,18; 1 Petro 5,8, Apr 21,6–8 ir kt. Apreiškimo knygos minėtose eilutėse pasakyta: „Trokštančiam aš duosiu dovanai gerti iš gyvojo vandens šaltinio... Aš būsiu jam Dievas, o jis bus man sūnus. O bailiams, neištikimiems, nešvankėliams, žudikams, ištvirkėliams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera".

Dangiškoji Motina patarė Gladysai 1985 m. rugsėjo 11-ąją: „Jeigu velnias žiauriai puola tave, neišsigąsk... Melskis, nes malda sustiprina. Jėzus Kristus juk yra pašaukęs tave melstis" (n. 666).

1986 m. kovo 7-ąją Gladysai pasirodė žaltys, ir šv. Motina paaiškino: „Blogio kunigaikštis žino, kad jo liūdna karalystė (žemėje) baigiasi. Tad visa savo jėga spjauna nuodus. Liko mažai laiko. Jo galas visai arti" (n. 817).

„Tegul niekas nebūna pasmerktas, – kalbėjo šv. Marija, – ir tegul kiekvienas ieško stiprybės Viešpatyje... (Žmogui) Dievas duoda visišką laisvę. Jis leidžia kiekvienam atsisakyti nuodėmių arba gyventi

jose... Šiandien daug sielų yra Šėtono aukos. Jos pasitraukė nuo Dievo ir nebeieško jo pagalbos... Siela turi stiprintis Dievo stiprybe. Išdidūs viešpatauja gelmėse ir taip per amžius" (n. 1378).

Šv. Motina kviečia visus praregėti. Šiandien yra daug velnio suvedžiotų. „Netapkite jo aukomis". Ji ragina aukotis Jėzaus Širdžiai. Ji išganys visus. Piktosios dvasios spendžia spąstus, bet jos netriumfuos. Šv. Marija sako, kad kiekvienas velnio paniekinimas reiškia pergalę. Pagaliau „Kristaus Motina triumfuos ant Šėtono".

Šv. Motina dažnai kalba apie maldą, kaip stiprų ginklą prieš Šėtoną ir jo viliojimus bei gundymus. „Mano vaikučiai, prašau jus maldų už sielą, kuri nesimeldžia ir vis mažiau myli Dievą... Melskitės už klystančius... Kalbėkite šv. rožinį" ir leiskite Viešpačiui pagelbėti sielai atsiversti.

Šv. Motina moko, kad Kristaus žodis maitina ir veda žmones prie tikėjimo ir atsivertimo. „Mano Sūnus laukia jų atsivertimo. Studijuokite tuos skaitinius, kad rastumėte atsakymus" (n. 22).

Ypač šv. Motina pabrėžia šv. Eucharistijos svarbą – šv. Komuniją ir šv. Mišias. „Eucharistija jis (Kristus) nori išganyti sielas, kurios priima ją" (n. 888).

„Daugis širdžių nepriima mano kvietimo melstis ir atsiversti, – 1989 m. kalbėjo šv. Marija. – Dėl to velnio darbas stiprėja ir plečiasi. Mano brangūs vaikučiai, malda ir atsivertimu grįžkite prie Dievo" (n. 1655). Be to, šv. Motina prašo visus pasiaukoti Švč. Jėzaus Širdžiai ir Švč. M. Marijos Nekaltajai Širdžiai kas rytą, kad savo žodžius ir darbus pašvęstume didesnei Dievo garbei ir sielų išganymui.

Bažnyčia ir Kristaus vietininkas

Šventoji Bažnyčios Motina Marija nepamiršta savo globotinės. 1987 m. spalio 8-ąją ji kalbėjo: „Jūs visi esate dalis mistinio kūno, kuris yra Bažnyčia, kurios galva yra Kristus (plg. Ef 1,22). Žemėje

mano Sūnaus Vikaras (popiežius) yra atsakingas, kad tasai kūnas tesėtų. Dėl to jūs turite sekti jo mokymu, kuris yra tikslus Kristaus mokymas" (n. 1273).

Dėl to dangiškoji Motina stropiai rūpinasi pagelbėti Bažnyčiai ir jos regimai galvai. Ji sako: „Melskitės už šventąją Bažnyčią. Mano Širdis sužeista, nes ji nuolat puolama. Būdama Bažnyčios Motina, ja esu skaudžiai susirūpinusi. Mano kentėjimai yra sujungti su popiežiaus kentėjimais, nes jo skausmai yra mano skausmai. Kristaus vidinė šviesa atgims (Bažnyčioje), kaip Kalvarijoje po nukryžiavimo ir mirties įvyko prisikėlimas. Bažnyčia vėl atgims meilės galia" (n. 1460).

Bažnyčios Motina dažnai kalbėjo apie popiežių, Bažnyčios regimąją galvą. 1986 m. liepos 12-ąją, pvz., ji kalbėjo: „Melskitės už mano mylimiausią Sūnų, kuris yra pasišventęs kūnu ir siela Viešpačiui ir Marijai, Kristaus Motinai. Jonas Paulius II, kuris neša savo kryžių, o visoms tautoms neša taiką, ramybę ir viltį, žinodamas visus pavojus, kurie jo laukia. Jis nuolankiai vienija ir stiprina mano Sūnaus Bažnyčią" (n. 917).

„Mano numylėti vaikai, kunigai turi sekti popiežiumi. Eiti su juo, reiškia eiti su pačiu mano Sūnumi", – kalbėjo šv. Marija 1986 m. spalio 27-ąją (n. 1005).

Rytojaus dieną, spalio 28-ąją, Gladysa meldėsi už popiežių. Kaip Bažnyčios Motina šv. Marija kalbėjo apie popiežių: „Mano dukra, jis yra mažas vaikutis, kuris įėjęs auga Marijos Širdyje. Jo trapus kūnas sustiprintas mano meilės galybe. Jo dvasia visiškai sveika, nesugadinta ir tyra... Jonas Paulius yra nuolankus tarnas. Jo širdis pripildyta meilės visiems. Jo atviros akys leidžia kiekvienam pamatyti jo skaidrią sielą. Ant savo pečių jis neša Bažnyčios ir žmonijos didelę atsakomybę. Jis duoda ją Kristui ir sudeda ją į Kristaus rankas. Pasaulis stokoja taikos. Pasaulis reikalingas meilės. Kristus duoda taiką ir ramybę. Jis siūlo savo meilę" (n. 1006).

Popiežiui lankantis Argentinoje, 1987 m. balandžio 16-ąją šv. Motina pagerbė Šventąjį Tėvą šiais žodžiais: „Ši diena bus pažymėta jūsų šalies istorijoje ir visų krikščionių širdyse. Kristaus Vikaras atvyksta nuolankumo ir gerumo pripildyta savo širdimi. Jis kalba apie Kristų. Jo širdis myli, ką Kristus myli, ir jo kojos vaikšto Kristaus pėdomis. Motina arti savo numylėto Sūnaus. Tebūna garbė Dievui" (n. 1145). Panašiai ji kalbėjo apie popiežių bent septynis sykius.

Kiti šv. Marijos pareiškimai

Tolimesniuose pareiškimuose šv. Motina kviečia laukti Viešpaties Jėzaus antrojo atėjimo: „Viešpaties grįžimas yra arti", nors nežinome nei dienos, nei valandos. Tad visi turi būti pasirengę ir budėti. 1988 m. Kalėdų dieną ji kalbėjo: „Iš meilės Jėzus atėjo pasaulin. Jo antrasis atėjimas jo didesnei garbei įvyks irgi iš meilės. Atverkite savo širdis ir leiskite jam įeiti" (n. 1584).

Kita proga šv. Marija pakvietė Gladysą pasiskaityti iš Apaštalų darbų knygos: „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais... lig pat žemės pakraščių" (1,8). Vėliau ji tęsė: „Šaukitės Šventosios Dvasios, ir ji išganys jus... Leiskite Šventajai Dvasiai veikti jumyse. Juk per Šventąją Dvasią Jėzus įsikūnijo ir dirba žmonių išganymo labui... Gerbkite Šventąją Dvasią pilna džiaugsmo širdimi, nes ji gyvena šiandien ir visados. Šventoji Dvasia atėjo išvalyti savo Meilės ugnimi sielas, kurias piktasis atitraukia nuo apsišvarinimo (atgailos) ... Kiekviena dovana ateina iš Šventosios Dvasios. Toji dovana ateina mylėti" (n. 4, 1637).

Švč. Trejybės šventės išvakarėse, 1987 m. birželio 13-ąją, šv. Motina kalbėjo apie Švč. Trejybę: „Prašau savo vaikus (visus žmones) mylėti ir garbinti Švenčiausiąją Trejybę... Tebūna garbė Tėvui, Sūnui ir Šventajai Dvasiai" (n. 1198). Vėliau ji kalbėjo: „Dievas

Tėvas – Galybė ir Meilė, Dievas Sūnus – Meilė, trokštanti meilės, Šventoji Dvasia – Šviesa ir Meilė" (n. 1568).

1986 m. gruodžio 15-ąją šv. Marija kalbėjo Gladysai: „Mano dukra, labai mažai tėra gerų žmonių. Daug žmonių bus išganytų tikrų krikščionių ištverminga malda. Dėl to čion atvykau ir dėl to duodu pareiškimus, kurie iš tikrųjų ateina iš Viešpaties" (n. 1046). Viešpats „myli jus labiau negu visus kitus tvėrinius. Žinokite, kad jo karalystė amžina, kaip ir jo meilė, kurią jis rodo savo vaikams, yra amžina... Jis nori išganyti jus". Toliau ji liepia pasiskaityti 2 Laišką Korintiečiams 6,13: „Tad atsimokėkite tuo pačiu... ir praplėskite savo širdis!".

Šv. Motina prašo visus tikinčiuosius skleisti jos ir jos Sūnaus pareiškimus po visą pasaulį. Pvz., 1984 m. sausio 27-ąją ji pasakė Gladysai: „Skleisk tai, ką tau pasakau. Tegul tas, kuris nori tikėti, tiki ir kuris nori suprasti, tesupranta... Kai kurie sako, kad jiems nereikia skaityti Viešpaties žodžio (mokslo) ir jo pamokymų. Toks širdies kietumas nėra jiems sveikas... Bet tikintieji, ištikimi Sutvėrėjui, šiuose pamokymuose ras Dievo palaimos. Mano dukra, yra būtina skaityti mano pamokymus neskubant, kad jie būtų suprasti, kaip aš noriu" (n. 786). „Kai velnias viską teršia, Viešpats apsireiškia parodyti, kad išganymas yra galimas... Jie (pamokymai) turi būti skelbiami visoje žemėje", – kalbėjo šv. Motina 1988 m. antrąją Kalėdų dieną (n. 1585). Kitą dieną šv. Motina ragino Gladysą: „Dažnai skaityk mano pareiškimus... Daugis bus akli, kurie nenori matyti. Daugis bus kurti, kurie nenori girdėti. Bet nebijok, Tavo yra dangaus karalystė".

Paskutinieji šv. Marijos pareiškimai

Apsireiškusi šv. Motina Marija davė Gladysai pareiškimus bei pamokymus nuo 1983 m. spalio 13 d. iki 1990 m. vasario 10 d. Paskutiniuosius pareiškimus ji davė 1990 m. sausio ir vasario mėnesiais.

Sausio 25-ąją ji kalbėjo apie nuolankumą, malonę, meilę, maldą, pasišventimą, džiaugsmą. Ji prašė nusižeminimo, nes Viešpats myli nusižeminusius ir atmeta išdidžius.

Vasario 5-ąją ji sakė: „Būkit karšti maldoje. Aukokite ją Viešpačiui meile, savo širdimi, savo kentėjimais... Juk Viešpats žiūri į teisiuosius ir klausosi jų maldos. Bet jis nusigręžia nuo piktadarių" (n. 1799). Tie, kurie nesimeldžia, yra Viešpaties priešai... Melskitės, kad kasdien įvyktų daugiau atsivertimų. Melskitės už sielas, kurios nesimeldžia, kad nesitolintų nuo Dievo" (n. 1802). Ir liepia pasiskaityti pranašo Izaijo knygą 51,3.

Paskutinį kartą šv. Motina kalbėjo 1990 m. vasario 11 d., per Apsireiškimo Lurde metines: „Mano brangūs vaikučiai, patariu, kad jūs sektumėte mano pamokymais papunkčiui. Melskitės, atsiteiskite, tikėkite. Palaiminti tie, kurie ieško priebėgos savo sieloms maldoje. Palaiminti tie, kurie atsiteisia už rimtus mano Sūnaus įžeidimus. Palaiminti tie, kurie tiki į šios Motinos meilę. Visi tie, kurie tiki Dievą ir Mariją, bus išganyti (be praktikos tikėjimas tuščias). Tebūna garbė Dievui. Skelbk tai" (n. 1804).

Ir toliau šv. Motina apsireikšdavo Gladysai, bet be pareiškimų, pamokymų. Ji visa tai pranešdavo tik savo dvasios vadui.

Įvykių vertinimas

Septynerių metų amžiaus berniukui, vardu Mykolas Godoy, smegenyse išaugo didelis auglys. Dešinioji jo pusė buvo visiškai suparalyžiuota. Jis negalėjo nei pajudėti, nei kalbėti, buvo šaltas lyg miręs. Jo motina malda pasivedė Dievo Motinai Marijai, prašydama ją pagalbos. Jos užtarimu jis visiškai pasveiko. Netrukus San Nicolás miesto gydytojai sudarė komisiją išgijimams tirti. Iki 1989 m. galo 187-nių puslapių knyga buvo pripildyta liudijimų apie išgijimus.

Tik vienas Dievas žino, kiek žmonių atgavo arba rado tikėjimą, aplankydami Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos apsireiškimų vietą arba skaitydami jų pareiškimus bei pamokymus ir melsdamiesi Viešpačiui Jėzui ir jo Motinai, prašydami atsivertimo malonės sau ar kitiems. Labai daug žmonių apsireiškimų dėka yra radę tikėjimą ir išganymą, Šėtono vergus išplėšus iš jo nagų.

Apsireiškimų vietą kasdien aplanko šimtai žmonių. O kiekvieno mėnesio 25-ąją pamaldoms paprastai atvyksta iki šimto tūkstančių ir daugiau žmonių, ypač rugsėjo 25-ąją. Tokioms pamaldoms kartais vadovauja pats vyskupas ordinaras. Nuo pat pradžios visą laiką jis yra palankus tiems įvykiams, kaip ir beveik visi Argentinos vyskupai.

1987 m. balandžio mėnesį popiežius, skrisdamas iš kito miesto, gal iš Rosario į Buenos Aires, paprašė lėktuvo vairuotoją skristi virš apsireiškimo vietos kaip galima žemiau. Iš lėktuvo jis palaimino statomą šventovę ir visą miestą bei jo gyventojus. Bet tai nereiškia, kad popiežius aprobavo Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos Marijos apsireiškimus ir pareiškimus. Tai yra vietos vyskupo ordinaro reikalas. Jis aprobuoja arba atmeta apsireiškimus ir pareiškimus, vadovaudamasis 1979 m. vasario 25-osios Tikėjimo Mokslo kongregacijos duotais nurodymais.

San Nicolás vyskupo D. S. Castagnos sudaryta teologų komisija pasisakė teigiamai, kaip ir medikų komisija. Vadovaudamas kurio nors mėnesio 25-osios pamaldoms ir leisdamas pastatyti šventovę apsireiškimų vietoje, vyskupas de facto aprobavo San Nicolás mistinius įvykius. Telieka paskelbti San Nicolás šv. Rožinio Marijos oficialų kultą.

Naujojo San Nicolás vyskupijos ordinaro vysk. Marijo L. B. Maulióno kancleris 1995 m. gruodžio pirmąją rašė šios knygos autoriui, kad dar nesą aprobuoti „apreiškimai bei tylūs įkvėpimai", tačiau „pareiškimus leidžiama skelbti, nes jie nėra priešingi tikėjimui ir gali sustiprinti jį".

San Nicolás vyskupijoje įsikūrė vyskupo aprobuota seselių vienuolija – „Šv. Rožinio dukros“. Jų tikslas: malda, adoracija, katekizacija, novena prieš kiekvieno mėnesio dvidešimt penktosios iškilmes, ligonių dvasinė sielovada, teologinė ir dorovinė suaugusių apšvieta.

Baigiamasis žodelis

Perskaitėte ir antrąją knygą apie Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos kai kuriuos apsireiškimus bei pamokymus.Apie vienus keliolika puslapių, o apie kitus vos vieną ar porą puslapių. Norint aprašyti kiekvieną apsireiškimą, reikėtų prirašyti daug tomų, bent vieną knygą apie kiekvieną atvejį.

Jeigu perskaitėme šias abi knygas, turime suprasti Dangaus troškimą išganyti visas sielas ir pagelbėti visiems geros valios žmonėms, kad ir jie suprastų svarbiausią gyvenimo pareigą – išganyti savo sielą. Supratę šią pareigą, turime daryti visa, kas būtina, kad tik nepraradus savo sielos amžinai pražūčiai.

Antra pareiga – supažindinti kitus su šiomis ir panašiomis knygomis, kad taip pagelbėtume ir kitiems išganyti savo sielas. Šventraštis kalba ir apie šią pareigą, kad lengviau išganytume savąją sielą: „Jeigu kas iš jūsų nuklystų nuo tiesos (arba niekados nepažino jos) ir kas nors jį atvestų – težino, kad, sugrąžindamas nusidėjėlį iš klystkelio, išgelbės jo sielą nuo mirties ir uždengs daugybę (jo ir savo) nuodėmių“ (Jok 5, 19–20).

Įvairiuose apsireiškimuose Viešpats Jėzus ir jo Motina Marija įpareigoja jų pranešimų, pamokymų ir perspėjimų gavėjus perduoti juos

kitiems. Jie liepia jiems netylėti, o kalbėti apie gautus pareiškimus. Tokią pat pareigą turi ir visi tie, kurie perskaitė šias dvi arba panašias knygas – jie negali tylėti. Jie turi kalbėti kitiems. Jie negali palikti jų nežinojime, kas jų laukia. Jei neatliekame pareigos dalytis žiniomis ir Dievo malonėmis su kitais, vadinasi, trokštame jų pasmerkimo. Dievas neatlygins mums už jų pasmerkimą.

Tad kasdien turime melstis, ypač kalbėti rožinį, dažnai dalyvauti šv. Mišiose, nors retkarčiais užprašyti jas ir pasiųsti jiems tokių knygų, kurios gali atvesti juos prie Dievo ir jų išganymo.

Kažkas pasakė: Dievas visados duoda užtektinai laiko padaryti tai, ką Dievas nori, kad padarytume. Bet jis neduoda laiko padaryti tai, ką žmogus nori padaryti.

Dievas davė šios knygos autoriui užtektinai laiko, kad, pradedant 1992 m. iki šiol, iki 1996 m. rudens, Lietuvoje būtų išleista penkiolika šio autoriaus knygų geros valios žmonėms pagelbėti atgimstančioje Lietuvoje, kad ir jie susirūpintų savo sielos išganymu. Jei bus duota laiko, gal dar kai kurių kitų užsienyje spausdintų knygų bus išleistos naujos laidos. Tebūna visa didesnei Dievo garbei ir sielų išganymui.

Literatūra

Baldwin, Flore, and Donald Lavelle, CMF, Our Lady Speaks to the Youth of the World, Los Alamitas, CA, JAV, 1990.

Bartholomew, Prof. C., MD, Mary of the Ark of the Covenant, Asbury, NJ, JAV, 1995.

Bird, John, Queen of Ukraine, Asbury, NJ, JAV, 1992.

Bird, John, The Miraculous Icon of Pochaiv, Dublin, Ireland, 1989.

Boyer, Rev. O.A., STL, She Wears a Crown of Thorns, Ellenburg, NY, JAV, 1944.

Brown, Michael H., The Final Hour, Millford, OH, JAV, 1992.

Brown, Michael H., The Bridge to Heaven, Interview with Maria Esperanza of Betania, Lima, PA, JAV, 1993.

Burkus, Jonas, Teresė Neumannaitė (Antrasis leidimas), Vilnius, 1993.

Connor, Mike, Mary, Horseshoe Bend, AR.

Coyne, Wm., Our Lady of Knock, Our Lady of the Eucharist, Washington, NJ.

Dominguez, Dr. Jeronimo, Avalancha De Aparaciones, New York, NY, 1994.

Evan, Louis, Our Lady of Turzevka, Breauceville, Que, Kanada, 1970.

Floilein, Stephen A., Life Offering (Apparitions in Hungary), Mountain View, CA, JAV, 1994.

Flyn, Ted & Maureen, The Thunder of Justice (The Warning, the Miracle, the Chastisement, the Era Of Peace), Sterling, VA, JAV, 1993.

Haffert, John M., Finally Rusia! Asbury, NJ, JAV, 1993.

Haffert, John M., Go! Your Mother is Calling! Washington, NJ, JAV, 1987.

Hamilton, Frank, A Miracle at Uptergrove, Mclean's Magazine, 1950.

Hutchings, Rev. Don, Rocky II (Rock Music), Hot Springs, AR, JAV.

Yla, Stasys, Marija Prabilo Lietuvai, Chicago, IL, JAV.

José María de Dios, Dios En La Sombra, Estudio De Un Teólogo sobre Los Hechos de Carabandal, Zaragoza, Ispanija, 1966.

Kaminski, Stanley, The Bishop Approves Apparitions In Vanezuela, Queen Magazine, May-July, 1990.

Kraljevič, Svetozar, OFM, The Apparitions Of Our Lady at Medjugorje, Chicago, IL, JAV, 1984.

Laurentin, René, An Apparition in Argentina, The Apparitions At San Nicolás, Milford, OH, 1990.
Laurentin, René, The Apparitions at Pont-Main, Lavel, 1987.
Laurentin, René, The Apparitions at Medjugorje Prolonged, Midford, OH, JAV, 1987.
Laurentin, René, The Apparitions of the Blessed Virgin Mary Today, Dublin, Ireland, 1991.
Laurentin, René, Seven Years of Apparitions, Milford, OH, JAV, 1988.
Laurentin, René, Thirteen Years Later, Milford, OH, JAV, 1994.
Laurentin, René, Ad René LeJaune, Mesages and Teachings of Mary at Medjugorje, Milford, OH, JAV, 1988.
Lenta, Clementine, With Mary, Our Mother, Duluth, MN, JAV, 1986.
Martínez, Bernard, Apparitions of Our Mother Mary at Cuapa, Washington, NY, JAV, 1982.
O'Reilly, James P., M.S., The Story of La Salette, Techny, IL, JAV, 1986.
Richard, M. Abbe, What Happened at Pontmain, Washington, NJ, JAV, 1971.
Schmoeger, Rev. K.E., C. SS.R., Life of Anne Catherine Emmerich, vol. I & II, Rockford, JAV, 1976.
Shamon, Rev. Albert J.M., Our Lady Teaches About Prayer at Medjugorje (Trečiasis leidimas), Milford, OH, JAV, 1989.
Terelya, Josyp, and Michael H. Brown, Witness, Milford, OH, JAV, 1991.
Turton, Dr. Rosalie A., Messages Pertaining to Russia - The Victorious Queen of the World Peace Flight, Asbury, NJ, JAV, 1992.
Two Friends of Medjugorje, Words From Heaven, Messages of Our Lady From Medjugorje, Birmingham, AL, JAV, 1990.
Weible, Wayne, Medjugorje the Mission, Orleans, MA, JAV, 1994.
At the Cross Her Station Keeping, Vol. I., Long Grove, IL., JAV, 1992.
Marian Apparitions (Well Illustrated), no Author or Date.
Medjugorje - Messages, no Author, Place or Date.
Our Lady of Betania, Asbury, NY, JAV.
Laiškai iš keturių vyskupų bei kelių kunigų.
The World Almanac and Book Facts 1994, Mahwah, NJ.

Turinys

PRATARMĖ 5

APSIREIŠKIMAI EUROPOJE

APSIREIŠKIMAI ITALIJOJE
Tre Fontane 8
Oliveto Citra 10
Kiti apsireiškimai Italijoje 12
APSIREIŠKIMAI ISPANIJOJE
Ankstyvesnieji apsireiškimai 14
Garabandal 15
Keturi būsimi įvykiai 17
Kiti reiškiniai 20
Ką sako Bažnyčia? 22
APSIREIŠKIMAI PRANCŪZIJOJE
Paryžius 24
La Salette 26
Pontmain 30
APSIREIŠKIMAI PORTUGALIJOJE
Angelo apsireiškimai 32
Švč. M. Marijos apsireiškimai 33
Pranuko ir Jacintos mirtis 35
Seselės Lucijos misija 35
APSIREIŠKIMAI BELGIJOJE
Beauraing 37
Banneux 39
APSIREIŠKIMAI OLANDIJOJE
Šv. Liudvina 43
Amsterdamas 43
APSIREIŠKIMAI AIRIJOJE
Knock 48
Enchigeela 51
Armagh 51
Carns 52
APSIREIŠKIMAI LIETUVOJE
Apsireiškimai Šiluvoje 55
Kalvinizmas Šiluvoje 55
Apsireiškimai 56
Katalikų atgijimas 58
Apsireiškimo koplyčia 60

Šiluvos Marija - nutolusių Gynėja 62
Apsireiškimai Skiemonių parapijoje 62
Apsireiškimai 62
Žinia plačiai pasklido 65
Komunistų tardymai 65
Bažnyčios atstovų pasisakymai 67
Apsireiškimai Kudirkos Naumiesčio parapijoje 70
Apsireiškimai 70
Tardymai 72
Tolimesni įvykiai 74
Koplyčia apsireiškimų vietoje 76
Ką sako Bažnyčia? 77
APSIREIŠKIMAI UKRAINOJE
Počaiv 78
Serednė 80
Rusijos vergijoje 80
Hrušiv 85
Juozas Tarelja užsienyje 92
APSIREIŠKIMAI RUSIJOJE
Kazanės šv. Motinos paveikslas 96
Taikos Karalienės skrydis Rusijon 99
Ruošimasis skrydžiui 99
Taikos skrydžiui prasidėjus 101
Maskvoje 104
Tarptautinis jaunimo kongresas Maskvoje 106
Petrapilyje, Varšuvoje, Romoje 108
APSIREIŠKIMAI LENKIJOJE
Čenstakava 112
Palaimintoji Faustina 113
Keli kiti apsireiškimai 114
APSIREIŠKIMAI SLOVAKIJOJE
Apsireiškimai 116
Matas areštuotas 117
Grasomos bausmės 117
Kas atsitiks su geraisiais? 118
Nuostabūs įvykiai 118
Regėtojas ir jo niekintojai 119
Šv. Motinos statula 120
Ką sako Bažnyčia? 121
APSIREIŠKIMAI BOSNIJOJE IR HERCEGOVINOJE
Bosnija ir Hercegovina 123

Pirmieji apsireiškimai ... 124
Ypatingi ženklai ... 126
Šv. Motina įpareigoja ... 128
Tikėjimo svarba ... 128
Malda ... 128
Pasninkas ... 130
Atsivertimas ... 131
Šėtono veikla ... 133
Dangus, pragaras, skaistykla ... 134
Paslaptys ir jų atskleidimas ... 135
Regėtojai ... 137
Medjugorjės lankytojai ... 140
Bažnyčios pasisakymas ... 141
APSIREIŠKIMAI VENGRIJOJE IR VOKIETIJOJE
Vengrijoje ... 144
Vokietijoje ... 145
Ona Kotryna Emmerich ... 145
Teresė Neumannaitė ... 147
APSIREIŠKIMAI AMERIKOJE
APSIREIŠKIMAI KANADOJE
Eva McIsaac ... 150
Jokūbas Zdenko Singer ... 151
APSIREIŠKIMAI JUNGTINĖSE AMERIKOS VALSTIJOSE
Viskonsino valstija ... 156
Marija Rožė Ferrón ... 157
Mariamantė ... 159
Estela Ruiz ... 160
Kun. Jokūbas Bruse ... 162
Apsireiškimai Čikagos priemiestyje ... 163
Šv. Marijos apsireiškimai ... 164
Dangaus Karalienės pranešimai ... 166
APSIREIŠKIMAI MEKSIKOJE
Šv. Marijos apsireiškimai ... 170
Aprobavus apsireiškimus ... 172
APSIREIŠKIMAI NIKARAGVOJE
Pirmasis apsireiškimas ... 177
Antrasis apsireiškimas ... 179
Trečiasis apsireiškimas ... 179
Ketvirtasis apsireiškimas ... 181
Penktasis apsireiškimas ... 182

Šeštasis apsireiškimas 183
Šv. Marijos nauji apsireiškimai 184
Vietos vyskupo pasisakymas 185
APSIREIŠKIMAI EKVADORE
Apsireiškimas vienuolyno motinai 187
Paveikslas jėzuitų kolegijoje 189
Apsireiškimai Patricijai Talbot 190
APSIREIŠKIMAI VENESUELOJE
Esperanza Betanijoje 194
Mistiniai reiškiniai 197
Apsireiškimai Betanijoje 199
Pranešimai, pamokymai, perspėjimai 200
Pirmasis pranešimas 200
Antrasis pranešimas 202
Trečiasis pranešimas 204
Ketvirtasis pranešimas 205
Penktasis pranešimas 206
Lauktinas pasaulio pasikeitimas 207
Eucharistijos stebuklas 212
Betanijos apsireiškimų aprobavimas 213
APSIREIŠKIMAI ARGENTINOJE
Švč. Mergelės pirmieji apsireiškimai 216
Ekstazės 219
Stigmos 220
Pasninkavimas 221
Šv. Rožinio Marijos statula 222
Šv. Rožinio Karalienės šventovė 223
Šv. Rožinio medalikėlis 227
Viešpaties Jėzaus apsireiškimai 228
Šv. Motina - Sandoros Skrynia 230
Šv. Motina susirūpinusi jaunimu 233
Kova tarp šv. Marijos ir Šėtono 235
Bažnyčia ir Kristaus vietininkas 237
Kiti šv. Marijos pareiškimai 239
Paskutinieji šv. Marijos pareiškimai 240
Įvykių vertinimas 241
BAIGIAMASIS ŽODELIS 244
Literatūra 246
Turinys 248
Skaitytojų atsiliepimai 252
To paties autoriaus knygos 254

Skaitytojų atsiliepimai

Suteikdamas paskutines žinias apie šv. Motinos Marijos apsireiškimus savo vyskupijoje, vysk. Juozas Žemaitis rašo: „Gėriuosi Jūsų darbštumu ir jaunatvišku ryžtu rašyti vis naujas knygas Lietuvos žmonėms... Teduoda Viešpats Jums sveikatos ir jėgų dar daug pasidarbuoti Jo garbei ir sielų gerovei. Maldos vienybėje vysk. J. Žemaitis, Marijampolė, 1995-11-27".

1996 m. sausio 16-ąją ses. Nijolė Sadūnaitė rašė: „Jūsų knygas Lietuvoje skaitome su malonumu. Ačiū Jums už jas. Testiprina gerasis Dievas Jūsų jėgas!"

Gražiai atsiliepia kun. V. Bagdanavičius, MIC apie „Teresės Neumannaitės" knygos antrąją laidą: „Tikrai verta Jus sveikinti, kad tai padarėte. Kai vartau tą knygą, ji man dabar mieliau atrodo kaip senoji. Manau, kad katalikiškai lietuviškai visuomenei ji labai tiks. Ir man Neumannaitė atrodo ir paslaptinga ir miela" (Čikaga, 1994 09 08).

Perskaičiusi „Apsireiškimai I" knygą ir „Apsireiškimai II" rankraštį, dr. D.M. Stančienė, „Logos" žurnalo redaktorė ir knygų leidėja, rašo šios knygos autoriui: „Labai stebiuosi Jūsų darbštumu. Tiek daug

parašėte apie Apreiškimus ir Apsireiškimus visame pasaulyje. Tai bus nepaprasta nauda Lietuvos katalikams. Knyga vertinga tiek istoriniu, tiek geografiniu požiūriu". Vilnius, 1996 m. kovo 7 d.

Iš Lazdijų 1995 m. rugsėjo 27-ąją rašė A. Jurkys: „'Sutaikinimas' puiki knyga, labai suprantamai parašyta! Aš ją perskaičiau keletą kartų ir dabar dar dažnai ja naudojuos... Jums dėkoju už tokią gerą knygą".

Dr. Vilius Bernatonis, Sibiro lietuvių sąjungos pirmininkas dėkoja už knygas, „už dvasinės literatūros siuntinį. Dėkoju Jums už rūpinimąsi Sibiro lietuviais. Tikybiniai raštai taip pat (Jūsų) išsiųsti į Sibiro miestus... Jūs – autorius visų tų knygų, ir todėl tokia dovana mums dvigubai brangi" (1996 04 24).

Petras Gruodis, prof. jėzuito Stasio brolis, 1996 05 03 rašė šios knygos autoriui: „Labai dėkojame už knygas: „Apsireiškimai" (I), „Įsakymai" ir „Eucharistiniai pašnekesiai". Su dideliu įdomumu skaitome tas knygas. Nepaprastai naudingi dvasiniai pamokymai bei patarimai, kurie šių laikų moraliniai nupuolusiai žmonijai labai reikalingi. Lai gerasis Dievulis atlygina Jums".

To paties autoriaus knygos

„Apsireiškimai“ – apsireiškimai Azijoje ir Afrikoje.
„Apsireiškimai“– apsireiškimai Europoje ir Amerikoje.
„Arti tikslo“ – vėlės atsiteisia skaistykloje.
„Dėkoju“ – Šv. Eucharistija: Mišios, Komunija.
„Du pasauliai“ – dvasinių būtybių du pasauliai.
„Eisiu pas Tėvą“ – tikėjimo tiesų santrauka.
„Gaila minios“ – Dievo gailestingumas.
„Įsakymai“ – Dievo įsakymų paaiškinimas.
„La Sociedad del Santo Nombre“ – Švč. Vardo draugija.
„Konnersreutho Teresė“ – Teresė Neumannaitė.
„Mažųjų dienelės“ – knygelė mažiesiems.
„Mūsų dienos“ – Lietuvos šventieji ir kt.
„Pasitikiu“ – Dievo gailestingumo maldynėlis.
„Pietvakariuose“ – kai kurių lietuvių kunigų veikla.
„Religious Matters in Last Will“ – testamentai.
„Rožių puokštė“ – Rožinio paaiškinimas ir maldos.
„Sutaikinimas“ – Sutaikinimo sakramentas.
„Šv. Rožančiaus Karalienė Fatimoje“.
„Teresė Neumannaitė“ – stigmatizuotoji Teresė.
„Tėvas Ginas“ – šių dienų stigmatizuotas kunigas.
„Viešpats kalbėjo mums“ – apie Šventraštį.
„Eucharistiniai pašnekesiai“, V knyga, vertimas.
„Mažytė paslaptis“, tėvo Kargo, vertimas.

Papildė ir išleido „Lituania Catholica“ lotyniškai.
Redagavo „Misionieriaus laiškus“ 1947–1949.

Lietuvoje išleistosios knygos gaunamos knygynuose ir iš leidėjų.

Burkus, Jonas.
Bu324 Apsireiškimai. /Jonas Burkus. – Vilnius: LUMEN l–kla, 1996.

[Kn.]2: Europoje ir Amerikoje. – 256 p.: iliustr.

ISBN 9986–410–26–6

Knygoje autorius gvildena svarbiausius Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos Marijos apsireiškimus ir apreiškimus Europoje ir Amerikoje.

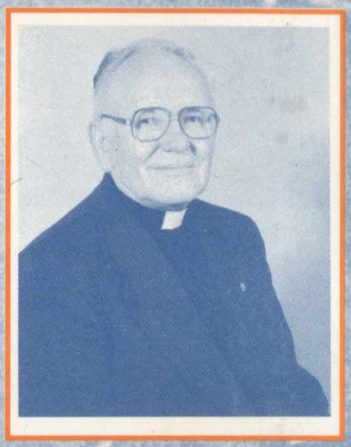
UDK 23/28(4)(73)

Šią knygą galima nusipirkti knygynuose, vyskupijų kurijose, žurnalo „Logos“ redakcijoje (Laisvės pr. 60, 2056 Vilnius, tel. 421963).

J. Burkus
Apsireiškimai II

Stilistė Marija Staskevičienė
Korektorė Irena Čupalienė
Meninė redaktorė Aušra Pilkionytė

SL 651. 1996 06 20
Užsakymas 1274
Išleido LUMEN leidykla,
Laisvės pr. 60, 2056 Vilnius.
Spausdino AB „Spauda“,
Laisvės pr. 60, 2056 Vilnius.
Kaina sutartinė.

Kunigas Jonas Burkus gimė 1913 m. Linkuvos valsčiuje. Baigęs gimnaziją, 1935 m. įstojo į Kauno kunigų seminariją, taip pat studijavo Vytauto Didžiojo universiteto Teologijos-Filosofijos fakultete.

Baigęs mokslus, 1940 m. įšventintas kunigu Panevėžyje. Kunigavo Viešintose, Aluntoje ir Obeliuose. Penkerius metus praleido tremtinių stovykloje Bavarijoje, mokytojavo, dirbo sielovados darbą, rašė ir leido pirmąsias savo knygeles.

Persikėlęs Amerikon, nes nebuvo vilties grįžti į Lietuvą, daugiau kaip 26 metus kunigavo įvairiose parapijose.

Rašo knygas, išleidžia po kelis jų laidas ir Lietuvoje.

ISBN 9986-410-26-6